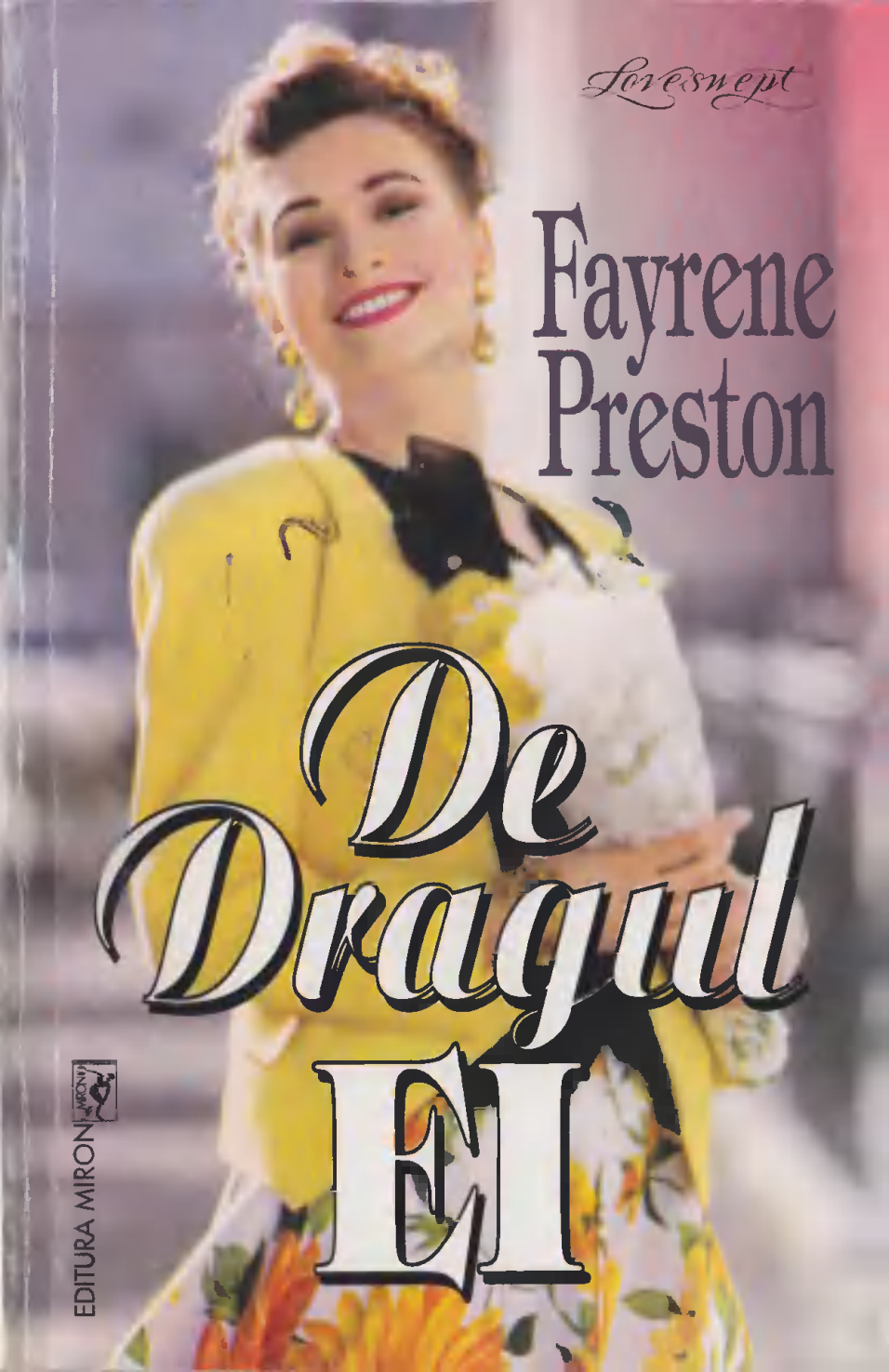
Loveswept
Fayrene Preston
De Dragul Ei
EDITURA MIRON

În lumina lunii ea era un foc violet...

Amarillo Smith era enigmatic și periculos, cel mai bun detectiv particular din Boston.

Angela a fost surprinsă de invitația lui la cină, deoarece arătosul detectiv o ignorase pînă atunci. Uluit de pielea ei făcută din mătase și foc, el o posedă într-o dulce nebunie și vrea să fie a lui pentru totdeauna.

Dorește cu disperare să o protejeze de pericolul care îi amenință viața. Va putea oare „puterea" tămăduitoare a iubirii să-i alunge umbrele din suflet?

Blondi

Lei 3900+78 T.L. = 3978

Swansea Place Jeopardy

by Fayrene Preston

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Fayrene Preston

De dragul ei

Traducere de Lucia Ion

Editura MIRON
București

Prolog

SwanSea 1909

Razele aurii ale soarelui şi adierea blîndă a vîntului năvăleau prin uşile mari de sticlă, larg deschise, pentru a umple sala de bal, dealtfel pustie. Oglinzi imense în rame aurite reflectau podeaua lucioasă şi căminul impunător. Trei candelabre enorme, de cristal, străluceau agăţate de tavanul pe care erau pictate lebede şi păuni în nuanţe argintii, aurii şi sidefate.

Candelabrele erau alcătuite din straturi întregi de cristal în formă de petale, fiecare dintre ele şlefuite cu măiestrie şi strălucind ca diamantele.

Candelabrul din mijloc, cel mai mare, fusese coborît pentru a fi şters şi încă nu fusese ridicat în cîrligul său din plafon.

În capătul sălii lungi, se deschise încet o uşă mare şi o fetiţă cu chipul animat de curiozitate şi inteligenţă privi cu uimire în jur. Ceea ce văzu în sala enormă şi pustie făcu ca în ochii ei să se oglindească încîntarea.

Oglinzile înalte îi reflectau imaginea în timp ce păşea uimită spre mijlocul încăperii. De ce oare, se întrebă ea, un loc atît de minunat era pustiu?

Era atît de luminos, de strălucitor şi de cald! Avea tavanul pictat cu animale şi oglinzi pe pereţi. Erau atîtea de făcut şi de văzut. Ce ar putea oare să facă ea mai întîi?

Se opri să se uite într-o oglindă. Categoric, arăt ca o prinţesă, îşi zise ea. Rochiţa albă cu volănaşe, din dantelă, era nouă şi nu se murdărise deloc pe ciorăpeii de mătase sau pe pantofiorii albi din piele.

Chiar şi funda de satin din păr era la locul ei.

Doica va fi atît de încîntată, se gîndi ea bucuroasă şi făcu o plecăciune în oglindă. Rîse către fetiţa din oglindă, iar ecoul rîsetului ei răsună în sala de bal. Ce minunat! Îşi întinse mîinile şi se învîrti din ce în ce mai tare pînă cînd ameţi atît de mult, încît căzu drept în funduleţ.

Rîzînd, scutură din cap ca să-şi revină, apoi se ridică şi porni spre candelabrul din mijloc.

Petalele de cristal abia spălate străluceau puternic în lumina razelor soarelui de după-amiază.

Atinse unul dintre cristale şi pe rochiţa ei apăru un curcubeu de culori reflectat prin prisma străvezie. Îl mai atinse o dată, de data asta mai puternic, şi curcubeul colorat tremură pe rochiţa ei şi apoi pe podea. Încîntată de descoperire, se învîrti în jurul candelabrului, atingînd cu degetele petalele de cristal. Mişcarea creă o muzică cristalină care suna ca un cor îngeresc, îşi zise ea, în timp ce sute de curcubeie multicolore dansau pe rochiţa ei şi pe podea. Era totul atît de frumos şi de distractiv.

– Arabella Linden, ce faci? întrebă un glas aspru.

Ea scoase un strigăt de bucurie, văzîndu-l pe bărbatul înalt şi frumos, şi alergă cu braţele întinse către el.

– Tăticule! Mă bucur atît de mult că eşti aici. Nu-i aşa că asta e o încăpere minunată?

El o ridică de jos şi o strînse în braţe. Era toată numai mătase şi volănaşe. Micuţa lui Bella.

– Ce ai de spus, domnişoară, în legătură cu purtarea ta? Te-am lăsat în bucătărie cu bucătăreasa să-ţi bei ceaiul, în timp ce eu discutam

despre afaceri cu domnul Edward Deverell. Mă aşteptam să rămîi acolo pînă vin să te iau.

– Ochii domnului Deverell nu zîmbesc ca ai tăi, tăticule. De ce?

– Lasă-l pe domnul Deverell. Aştept o explicaţie.

Ca o cochetă profesionistă, ea îşi trecu un deget peste gulerul scrobit al cămăşii lui.

– Mi-am terminat ceaiul şi cînd bucătăreasa s-a dus în grădină, eu am hotărît să cutreier încăperile.

Surîsul ei radios ar putea topi şi un aisberg, se gîndi el, zîmbind pe ascuns cu mîndrie.

– Ai făcut un lucru nepoliticos, Arabella. Cînd bucătăreasa s-a întors şi nu te-a mai găsit, a intrat în panică. Ne-am hotărît să te căutăm, iar eu m-am oferit să încep de la etajul al doilea.

– Şi m-ai găsit, spuse ea bucuroasă. Eşti un tătic deştept.

Lui îi veni să rîdă, dar se strădui să-şi păstreze tonul sever.

– Mama spune că eu te răsfăţ şi încep să cred că are dreptate. Te-am luat cu mine în după-amiaza asta ca să-ţi ofer ceva deosebit, dar cred că ai să mă faci să-mi regret gestul.

Faţa ei mică se întristă.

– Îmi pare rău, tăticule, dar asta e o casă atît

de frumoasă, încît n-am putut să rezist. N-am vrut să lipsesc prea mult.

O expresie de nedumerire se aşternu pe chipul lui.

– Nu ţi-a fost teamă să stai singură aici? Holurile sînt întunecoase şi majoritatea camerelor sînt încuiate.

Ea întinse mîna şi-l bătu pe obraz liniştită.

– N-are de ce să-ţi fie teamă la SwanSea...

El clătină din cap, fiindu-i destul de greu să-şi înţeleagă fetiţa.

– Bucătăreasa mi-a spus că singurul motiv pentru care această încăpere era deschisă, e pentru că servitoarele făceau curat aici. Peste o oră o s-o închidă din nou.

Ea scoase o exclamaţie de tristeţe.

– Dar de ce? Camera asta e deosebită! Are în ea curcubeie!

El oftă.

– Bella, Bella, ce-am să mă fac eu cu tine? Ei, nu-i nimic. Te-am găsit şi acum ăsta este cel mai important lucru.

O puse jos, dar o ţinu de mînă.

– Hai să mergem să spunem şi celorlalţi că, de fapt, nu te-ai rătăcit. Pur şi simplu ai găsit o încăpere în care sînt curcubeie şi te jucai acolo. Rîse. Abia aştept să văd ce figură o să facă Edward

Deverell cînd am să-i spun asta.

La uşă ea se opri şi privi peste umăr. Încăperea părea aurită în amurg. Zîmbi şi-şi ridică mînuţa.

– La revedere, şopti ea. Am să încerc să mă întorc la tine într-o bună zi.

Tatăl ei o trase de mînă.

– Hai, Arabella.

Ea rîse, apoi dispăru. Dar sunetul rîsului ei cald şi fericit rămase... Chiar şi după ce încăperea fu încuiată din nou.

Capitolul 1

DiFrenza's Boston, Massachusetts
În zilele noastre

Angelica DiFrenza atinse în treacăt un compleu din satin roz, ce se afla pe braţul fotoliului din spatele biroului ei, băgă în gură ultima bucăţică de ciocolată *Hershey* şi privi gînditoare suprafaţa biroului. Unde Dumnezeu era situaţia aceea cu cifre de vînzare de săptămîna trecută? Trebuia să fie pe undeva pe aici.

Luă în mînă un pantof cu toc înalt, de piele, care servea drept press-papier şi-l aruncă peste

umăr; acesta lovi peretele cu un zgomot înfundat, apoi ateriză pe podea. O geantă elegantă din piele de crocodil avu aceeaşi soartă, fiind aruncată în celălalt capăt al încăperii către un morman de poşete aflat lîngă un catalog deschis ce conţinea schiţe ale unor modele de rochii.

Se opri să ia o înghiţitură de apă minerală şi atenţia îi fu captată de o bucată dintr-un şirag de perle false ce ieşea de sub un teanc de comenzi. Scoase şiragul şi-l agăţă de spătarul fotoliului. Apoi mută un coşuleţ cu eşantioane de parfum de pe un teanc de monstre din diferite materiale pe altul şi puse o cutie de mărgele pe marginea biroului. Cînd mută cutia, un teanc de eşarfe de mătase se împrăştiară pe jos.

Şi tot nu găsea ce căuta.

– Unde o fi afurisita aia de hîrtie? spuse ea mormăind printre dinţi, pentru că avea încă ciocolata în gură. Am zărit-o acum un minut.

– Eşti sigură?

Angelica îşi ridică privirea şi ochii i se măriră surprinşi.

Amarillo Smith se sprijinea de uşa biroului ei. Pentru o clipă i se opri inima.

– Oh, Doamne, s-a întîmplat ceva cu Nico şi Caitlin?

Imediat el părăsi pragul şi înaintă către ea.

– Nu, spuse repede, avînd pe chipul său aspru şi în ochii aurii o expresie de îmbărbătare, nu s-a întîmplat nimic. Sînt bine.

Ducîndu-şi o mînă la inimă şi oftînd uşurată, ea se sprijini de spătarul scaunului.

– Pentru o clipă...

– Nico m-a sunat din Atena aseară, după ce a vorbit cu tine şi sînt sigur că mi-a spus acelaşi lucru pe care ţi l-a spus şi ţie. Se simt minunat. Îmi pare rău dacă te-am speriat.

Ea încuviinţă, gîndindu-se că de-a lungul anilor el îi provocase destule emoţii, dar, în afară de această singură excepţie, niciodată nu o speriase. Sub mînă inima îi bătea într-un ritm alarmant.

Îl privi prudentă. Era cel mai bun prieten al fratelui ei, Nico, şi asociat al său la o firmă de detectivi particulari. Cînd venise pentru prima oară la Boston, îşi unise forţele cu Nico pentru a lucra în poliţie.

Ea era pe atunci o adolescentă romantică, în vîrstă de şaisprezece ani, iar el avea douăzeci şi cinci, şi era extraordinar de atrăgător. Pe vremea aceea îi amintea de un leu de munte cu părul lui de culoarea nisipului, cu ochii căprui-aurii şi cu trupul suplu, bine făcut.

Pe măsură ce crescuse, devenise şi mai con-

ştientă de el, fiind din ce în ce mai agitată în prezenţa ei. Pielea părea să-i devină mai sensibilă ori de cîte ori el se afla în apropiere, mai susceptibilă la frig, la căldură şi la nervi. Iar acum, la douăzeci şi şapte de ani, recunoştea sexualitatea brutală şi primitivă drept armura lui cea mai puternică. Era un bărbat care o afecta mai mult ca oricare altul. De aceea se obişnuise să fie foarte prudentă în prezenţa lui.

– Nu-mi dau seama cum poţi găsi ceva aici. Pare mai degrabă o versiune feminină a peşterii lui Aladin decît biroul unui vicepreşedinte al celui mai select magazin din Boston.

Glasul lui întotdeauna îi sunase în urechi ca un amestec grav, seducător şi sexy dintre un mîrîit al unei feline şi torsul unei pisici. Iar de fiecare dată, acest lucru îi sensibiliza nervi adînc ascunşi în trupul ei.

Înghiţi iute ultima bucăţică de ciocolată şi se ridică brusc în picioare. Şiragul de perle false de pe spătarul scaunului alunecă pe podea într-o moviliţă incandescentă.

– De vină e diferenţa de fus orar.

– Sînt convins că ai dreptate.

Nu putu citi nimic pe chipul lui aspru, lipsit de expresie, dar îi simţi puterea privirii. Păru să zăbovească o clipă în plus pe pieptul ei, unde dantela

sutienului se vedea foarte puţin prin bluza albă de mătase. După aceea urmări lanţurile lungi de aur din jurul gîtului şi de pe piept pînă la talie. În sfîrşit îi urmări conturul fustei scurte, de piele mov, care-i scotea în evidenţă curba şoldurilor şi fermitatea coapselor.

Se simţi atinsă peste tot.

Cu siguranţă că imaginaţia îi juca feste. De mult timp el arătase destul de clar că nu era interesat de ea, mai întîi prin detaşare şi apoi prin indiferenţă, aşa că era ridicol din partea ei să se lase afectată atît de mult de o singură privire.

Se strădui să-şi recapete calmul.

– Am vrut să spun că, de obicei, ştiu exact unde se află fiecare lucru în parte. Chiar dacă îţi vine să crezi sau nu, există organizare în această harababură aparentă.

– Te cred, spuse el cu glasul lui tărăgănat. Nico se laudă cu tine tot timpul. Este limpede pentru toată lumea care te cunoaşte că ai muncit mult ca să ajungi în acest post.

– Zău? întrebă ea uluită, nu din cauza celor spuse, ci din cauza celui care le spusese.

Era sigură că Amarillo nu se gîndea prea des la ea astfel încît să aibă *vreo* părere în legătură cu activitatea pe care o desfăşura.

– Mă bucur să aud asta. N-am vrut niciodată

să se creadă că am obţinut acest post doar pentru că străbunica mea a înfiinţat acest magazin sau pentru că tata este actualul director.

– Chiar îţi pasă ce cred oamenii?

– Cred că asta depinde de persoana care-şi dă cu părerea, spuse ea încet, apoi îşi dădu seama că se uita prea stăruitor la el. Oricum, abia m-am întors din California ieri şi încă sînt puţin buimacă.

– Aşa se întîmplă cînd petreci prea multe ore în avion.

Mă simt la fel şi cînd mă aflu în preajma ta, îşi zise Angelica şi se hotărî să pună capăt acestei conversaţii banale.

– De ce ai venit aici, Amarillo?

El se încruntă uşor. Nu-i place întrebarea mea, îşi zise ea, dar era normal să o pună. În fond, pînă acum el n-o căutase niciodată. Ultima dată îl văzuse cu o lună în urmă la o petrecere dată de Caitlin şi Nico. Fusese însoţit atunci de o blondă, pe nume Terry. Ea venise cu Bob Worthing, un vechi prieten de la colegiu. Şi, ca de obicei, de cîte ori se întîmpla ca ea şi cu Amarillo să se afle în acelaşi loc, el o trata cu o prietenie politicoasă, dar, categoric, distantă.

Iar acum, iată-l aici, în biroul ei, ea ştiind că el arareori făcea ceva fără un scop bine precizat.

Din moment ce era clar că el nu avea de gînd să răspundă la întrebarea ei pînă cînd nu era pregătit, îi făcu semn către un fotoliu din faţa biroului.

– Te rog, ia loc. Iar rochiile alea, pune-le undeva, în altă parte.

Amarillo luă un braţ de rochii cu imprimeuri viu colorate, le puse pe canapea şi apoi se aşeză.

– Călătoria ta în California, spuse el încet după ce se aşeză, a fost doar dus-întors, nu?

– Da. Am reuşit să comasez trei zile de şedinţe şi întîlniri într-una singură şi m-am întors acasă cu avionul.

Se opri cîteva clipe.

– De unde ştii că a fost doar o călătorie dus-întors?

– De la Nico. Mi-a spus aseară cînd m-a sunat.

Ea încuviinţă.

– Unde ai spus că pleacă ei mai departe? Nu mai ţin minte.

– Pleacă la Roma. Şi el a menţionat în treacăt că tu nu păreai prea mulţumită de această idee cînd aţi vorbit la telefon.

Brusc, ea înţelese şi un zîmbet îi apăru pe buze.

– Ah, da, acum am priceput de ce ai venit. Frăţiorul meu mai mare te-a rugat să treci pe aici

şi să vezi ce mai fac.

– Dacă tot eram prin împrejurimi...

Ea îşi arcui o sprînceană delicată, iar chipul îi deveni sceptic.

– Aha. Şi *DiFrenza's* este în vecinătatea ta?

– Aveam nevoie de o cravată.

Ea n-avea idee unde îşi făcea el cumpărăturile, dar era sigură că nu de la magazinul *DiFrenza's.* Stilul lui era, categoric, cel din vest, iar *DiFrenza's* era un magazin tradiţional, care urmărea linia modei internaţionale de ultimă oră.

– Nu văd nici un pachet.

– N-am găsit nimic să-mi placă.

– Îmi cer scuze. Va trebui să discut cu furnizorul meu pentru confecţii bărbăteşti.

– În loc de asta, n-ar fi mai bine să-mi spui ce s-a întîmplat?

Glasul lui era blînd şi calm. Ea se întrebă de ce oare se simţea de parcă i-ar fi dat un ordin?

– Nu s-a întîmplat nimic.

Ochii lui continuară s-o privească fix. Ea oftă.

– Uite ce e, nu ştiu ce oră era la Atena cînd a sunat Nico, dar aici, la Boston, era miezul nopţii şi aproape că adormisem.

– Dar cînd te-ai culcat tu vreodată înainte de miezul nopţii?

– De unde ştii la ce oră mă culc eu?

El ridică din umeri şi vesta, croită dintr-un material maro-auriu, se mişcă pe muşchii lui puternici.

– Bănuiesc doar. Viaţa ta socială pare a fi mult prea activă pentru a te putea odihni aşa cum trebuie.

Dacă n-ar fi ştiut adevărul, ar fi fost derutată să creadă că el o urmărea. Era o idee interesantă, dar pe care ea nu punea absolut nici o bază.

– Ei bine, ai dreptate. Nu mă culc prea des înainte de miezul nopţii. Dar de data asta, eram obosită din cauza călătoriei şi a diferenţei de fus orar. Şi cînd a sunat Nico, a vorbit cu o persoană dezorientată, care avea mare nevoie de somn. Simplu ca bună ziua.

– Aha. Şi *ai* dormit ceva azi-noapte?

În clipa aceea prin minte îi trecu o imagine fulgerătoare, care apoi dispăru. Necăjită, îşi frecă fruntea. Avusese un vis noaptea trecută – un vis urît –, dar dimineaţă nu fusese în stare să şi-l amintească.

– Da, am dormit. Ceva.

– Probabil că a fost o călătorie tare afurisită.

Ridică şi ocoli biroul înainte ca ea să aibă timp să se pregătească. Apropierea lui era ameţitoare dar şi periculoasă.

El ridică coşul de hîrtii şi scoase patru am-

balaje de bomboane.

– Micul dejun şi prînzul?

– Bomboanele sînt o excelentă sursă de energie.

– La fel sînt şi un meniu echilibrat şi un somn bun noaptea.

Puse coşul la loc şi-şi băgă mîinile în buzunare.

Intensitatea privirii lui o făcu să i se ridice părul pe ceafă. Amarillo nu era un afemeiat, asta o ştia, dar Caitlin îi spusese odată că femeile foloseau cuvîntul *fatal* cînd vorbeau despre el.

Angelica înţelesese de multă vreme cum o femeie îşi putea pierde inima în faţa lui. Totuşi, din tot ce auzise şi văzuse el, niciodată nu-şi pierduse nimic decît interesul în privinţa femeilor.

– Vino să luăm prînzul împreună.

Invitaţia lui neaşteptată o smulse din gîndurile ei. Era sigură că el era foarte rar refuzat. Dacă împrejurările ar fi fost potrivite... *Nu*. Şi apoi acestea erau clar împrejurări nepotrivite. El se afla aici doar pentru a-i face o favoare lui Nico, iar ea ura gîndul că lui Amarillo îi era milă de ea.

– Îmi pare rău, dar nu pot. Făcu un gest cu mîna spre birou. Am prea mult de lucru aici, plus balul de caritate de la SwanSea, pînă la care mai e foarte puţin timp. Caitlin lipseşte din ţară, aşa că

eu voi fi gazda.

În timp ce vorbea, Amarillo o privea cu atenţie. Părul ei castaniu-închis deborda de sănătate, tenul îi strălucea cu luminozitatea obişnuită, iar ochii ei căprui aveau în continuare acea textură incredibil de catifelată, care putea topi un bărbat de la cincizeci de paşi. Părea a fi perfect normală. Nico probabil că o nimerise la telefon într-un moment prost, trase el concluzia. În afară de o uşoară oboseală, Amarillo nu putu detecta nimic neobişnuit în comportamentul ei. Spre deosebire de el, care se simţea agitat doar privind-o.

– Am citit anunţul în ziarul de săptămîna trecută despre bal şi despre rolul pe care urmează să-l joci tu. Frumoasă fotografie, apropo.

Ea se strîmbă. Nu-i plăcea ca fotografia ei să apară în ziare, deşi îşi dădea seama că din punctul acesta de vedere nu semăna cu restul oamenilor.

– Mulţumesc. Oricum, de îndată ce pun lucrurile la punct aici, am să plec la SwanSea.

De ce oare mă simt atît de dezamăgit că nu s-a întîmplat nimic? se întrebă Amarillo, privind neliniştit prin birou. Ambianţa i se potrivea de minune ei. Mătăsuri şi satin. Pantofi cu tocuri înalte şi perle. Totul plin de căldură, feminin şi îngrozitor de sexy.

– Cît timp crezi că-ţi va lua să pui lucrurile la punct?

– Nu prea mult, acum cînd ne-am înţeles. Deja aproape că mi-am eliberat biroul de hîrtii.

– Ai un mod unic de a lucra.

Ridică din umeri, hotărîtă să nu se lase influenţată de nota de umor pe care o simţi în tonul lui. Nimic nu schimba faptul că el se afla acolo pentru a-i face o favoare lui Nico.

– Cred că da, dar lucrul important e că obţin rezultate. Chiar îmi pare rău, Amarillo, dar nici nu se pune problema prînzului.

– O.K. Atunci o să luăm cina împreună.

În ciuda intenţiei ei de a nu da importanţă acestei manifestări bruşte de atenţie din partea lui, simţi o emoţie puternică cuprinzîndu-i întreg trupul. El nu avea de gînd să renunţe. Trase adînc aer în piept şi încercă din nou.

– E foarte drăguţ din partea ta că ai venit să vezi ce fac, la rugămintea lui Nico, dar nu e nevoie să mă inviţi nicăieri. După cum vezi, sînt bine.

– Mă bucur să aud asta, dar totuşi, te invit.

Oare de ce insist atît? se întrebă necăjit Amarillo. Nu voise decît să treacă pe aici, să stea două, trei minute şi apoi să plece. Azi-noapte cînd îl sunase Nico, voise să meargă la ea imediat.

Dorinţa aceasta îl uimise. Nico nu păruse alarmat, ci doar puţin preocupat. Totuşi, îşi zise el, Nico avea încredere în el pentru a se ocupa de toate, chiar şi în lipsa lui Caitlin, iar dacă aceasta includea şi puţin supravegherea surorii mai mici a lui Nico, nu era nici o problemă.

– Dacă vii, îţi promit că-ţi dau ciocolată.

Ea rîse.

– Sună de parcă ai încerca să mă mituieşti.

El nici măcar nu zîmbi, pentru că exact asta şi făcea. Doar că ştia acum foarte bine că ea nu mai era un copil pe care să-l poţi trata cu un desert.

– Vino de la magazin direct la mine.

El scoase un carneţel şi un stilou din jachetă, îşi scrise adresa, apoi rupse foaia şi i-o dădu.

– La ora şapte şi jumătate, e bine?

Ea rămase cu ochii aţintiţi asupra foii din mînă. Întotdeauna fusese curioasă în legătură cu Amarillo, cu viaţa lui personală, unde şi cum locuia, sau ce făcea în timpul liber. Dar...

– N-ar fi mai simplu să-i dai un telefon lui Nico şi să-i spui că nu s-a întîmplat nimic, şi că sînt doar puţin obosită?

– O să fac şi asta.

Ea clătină din cap nedumerită.

– Nu înţeleg de ce te simţi obligat să mă scoţi la cină?

Pe buzele lui apăru un zîmbet trist.

– Angelica, poate că nu vreau să mănînc singur.

– Dar sînt sigură că trebuie să existe cineva, o femeie, a cărei prezenţă te-ar bucura...

– Există. Tu.

Ea ridică ochii spre el încercînd să se hotărască ce să facă. Toate instinctele o avertizau să rămînă fermă pe poziţie. Dar cum să-l refuze pe acest bărbat? Maxilarul lui părea sculptat din granit, culoarea aurie a ochilor lui o atrăgea, părînd să-i promită dezvăluirea unor taine ascunse.

– Deja ai vreun plan? întrebă el. Ţi-ai planificat măcar să mănînci?

– Bineînţeles. Amarillo...

– Dă-mi un motiv pentru care ai putea refuza.

– Un motiv?

– De ce nu, Angelica? spuse el, repetînd întrebarea. De ce să nu iei masa cu mine diseară?

Forma şi forţa cuvintelor făcu să vibreze aerul din jurul ei. Puterea acestui bărbat o copleşea. Dorea foarte mult să meargă. Mai devreme luptase să-şi învingă această dorinţă. Acum renunţă, izbucnind în rîs.

– Cred că ai dreptate. De ce nu?

– Bine, spuse el încet. Ne vedem la ora şapte şi jumătate.

Se aplecă şi scoase din coşul de hîrtii o foaie imprimată la computer.

– Acestea s-ar putea să fie statisticile vînzărilor pe care le căutai. Încearcă să nu munceşti prea mult.

După ce plecă el, ea se uită la foaia pe care i-o dăduse. Era exact ce căutase ea.

Sună telefonul. Zîmbind încă, porni spre birou şi răspunse:

– Angelica DiFrenza.

– *Fii fetiţă cuminte şi ai grijă să mă asculţi.*

Rămase nemişcată auzind glasul înfundat şi tonul ridicat.

– Cine e la telefon?

– *Fii fetiţă cuminte şi stai acasă, unde îţi este locul.*

Trînti receptorul la loc, speriată.

Judith, secretara ei, băgă capul pe uşă.

– Bună, m-am întors din pauza de prînz. S-a întîmplat ceva? Ai trîntit cam tare receptorul.

Ea îşi duse mîna la ceafă şi privi telefonul cu acelaşi dezgust cu care ar fi privit un şarpe.

– Oh, nu-i nimic. Un idiot, asta-i tot. M-a sunat şi azi-noapte. Cred că a spus cam acelaşi lucru.

Şi Nico o sunase imediat după aceea, îşi aminti ea. Fără să-şi dea seama, probabil că fusese cam agitată, iar el se alarmase.

– Nu-m plac mesajele idioate. Am putea anunţa pe cineva să ne asigurăm că asta nu se va mai repeta?

Ea clătină din cap.

– Nu, nu. Nu-i nimic de fapt. Mi s-a întîmplat de două ori pînă acum. Curînd, individul ăsta o să se plictisească să mă mai sune. Aşa s-a întîmplat şi cu ceilalţi.

Capitolul 2

Angelica ieşi din maşină, încuie portiera, apoi se opri să privească în jur. La adresa pe care i-o dăduse Amarillo se afla, de fapt, o clădire foarte mare, pe malul fluviului. Acest lucru îi stîrni interesul. Dar starea ei psihică se înrăutăţi.

Îşi trecu mîinile peste fusta strîmtă de piele, îşi aranjă jacheta din acelaşi material şi reflectă nesigură că poate ar fi trebuit să se schimbe. Adesea ieşea în oraş la vreo întîlnire, plecînd direct de la birou, dar, de fapt, aceasta cu siguranţă că nu era o întîlnire, deşi nu era prea sigură ce însemna.

Amarillo vedea această seară ca pe o respec-

tare a unei obligaţii faţă de Nico. Punînd lucrurile în această lumină, probabil că ea ar trebui să privească această seară ca pe o cină în compania celui mai bun prieten al fratelui ei. O seară *obişnuită*. Da, bineînţeles.

Ploaia care căzuse după-amiază se oprise, iar străduţa îngustă şi pietruită era alunecoasă, reflectînd lumina ca într-un film suprarealist. Angelica se îndreptă spre clădire. Ferestre mari erau aliniate la intervale regulate, de-a lungul zidurilor, dar singura lumină pe care o văzu era un bec mic deasupra uşii. Bătu de cîteva ori, dar nu primi nici un răspuns. Oare să fi greşit adresa?

Păşi cu grijă peste un strat de flori, se strecură pînă la o fereastră şi aruncă o privire înăuntru. În întuneric văzu nişte forme mari, ciudate. Uimită, se trase repede înapoi. *Trebuie* să fi greşit adresa. Se întoarse la lumină şi scoase din buzunar hîrtia pe care i-o dăduse Amarillo.

– Hei, *tu* de colo!

Ea se întoarse iute şi văzu o femeie vîrstnică apropiindu-se. Femeia era îmbrăcată cu nişte pantaloni gălbui şi o cămaşă de bumbac, prea mare pentru ea, de culoare roşie, iar pe cap era îndesată o pălărie veche, maro.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă femeia cu glas răguşit.

În gură avea o ţigaretă lungă, subţire, iar în mîini ducea o pungă de hîrtie maronie plină cu cumpărături.

Angelica îi întinse bucata de hîrtie.

– Caut adresa scrisă aici.

Femeia aruncă o privire, apoi se uită din nou la Angelica.

– Deci ai venit să-l vezi pe Rill, nu?

– Îl cunoaşte-ţi pe Amarillo?

– Sigur că da. Este proprietarul casei în care stau.

Trase un fum de ţigară, apoi făcu semn spre cumpărături.

– A trebuit să cumpăr ceva de mîncare. Nu mai suportam să mă bată atîta la cap. Are un fix cu mesele regulate. Nici dacă era copilul meu nu i-ar fi păsat atît ce mănînc eu. Aşa că ai mei n-au nici o şansă să vadă banii *mei* după care umblă atît. Nişte snobi caraghioşi.

Angelica căută să înţeleagă despre ce era vorba.

– Hm, Amarillo locuieşte aici?

– Apartamentul lui e în spatele clădirii.

Femeia făcu un semn spre fluviu.

– Studioul meu e aici în faţă, aşezat către oraş. Dar mie nu-mi pasă ce se vede pe fereastră, atîta timp cît am spaţiul necesar înăuntru.

Angelica se gîndi la formele enorme pe care le văzuse pe fereastră.

– De ce?

– Păi, lucrez aici.

Puse punga jos şi-i întinse mîna.

– Eu sînt Metta.

Angelica îi strînse mîna. Numele parcă-i spunea ceva, dar nu ştia de unde să-l ia. Mă cam lasă memoria în ultima vreme, reflectă ea necăjită. Nici visul de azi-noapte nu şi-l amintea, dar, în fond, îşi zise ea îmbărbătîndu-se, majoritatea oamenilor nu-şi aminteau propriile vise.

– Eu sînt Angelica DiFrenza.

Chipul femeii se lumină ca prin vrajă.

– Tu eşti sora lui Nico! Ei, ca să vezi. Eşti într-adevăr la fel de frumoasă cum a spus el.

– Mulţumesc. Eşti foarte drăguţă.

Rîsul Mettei sună ca un lătrat.

– Asta într-adevăr e o mare noutate. Poţi să treci pe aici ori de cîte ori doreşti.

– Să ştii că de obicei nu invită prea des oamenii, îi zise Amarillo Angelicăi, venind în spatele ei. De fapt, aproape niciodată.

Angelica se întoarse. În lumina ciudată, de culoare gălbuie, chipul lui părea făcut numai din unghiuri şi umbre, iar ochii aurii păreau să strălucească.

– Mă întrebam de ce întîrzii, spuse el încet, privind-o la fel de stăruitor cum îl privea şi ea.

Categoric, ar fi trebuit să se schimbe, îşi zise ea.

– Nu eram sigură că era adresa corectă. Metta m-a văzut şi...

– Nu trebuie să spui mai departe, zise el sec. Înţeleg. Odată ce Metta începe să vorbească e greu să mai scapi.

Încruntîndu-se, Metta se aplecă să-şi ia cumpărăturile, dar Amarillo i-o luă înainte. Ridică punga şi i-o dădu.

– Nu ştiu de ce te suport, Amarillo Smith. Eşti un proprietar îngrozitor. Niciodată nu mi-ai cerut chiria pînă acum.

El ridică din umeri.

– Mereu uit.

– Ei bine, asta-i o grijă în plus. În fiecare lună trebuie să mă ţin după tine ca să-ţi dau banii.

– Ţi-am zis să nu-ţi faci probleme.

Metta aruncă o privire încruntată spre Angelica.

– Cred că ţi-ai dat seama care-i problema, nu? Băiatul ăsta n-are nici un pic de simţ al afacerilor. Şi mai mult decît atît, dacă n-aş uda florile, cu siguranţă ar muri cum mă vezi şi cum te văd.

– Dar cine le-a plantat? o întrebă Amarillo.

– Şi ce dacă le-am plantat eu? Şi tu te uiţi la ele, nu?

Din cîte îşi dădea seama Angelica, Amarillo nu dădea doi bani pe agitaţia Mettei. De fapt, părea chiar că atît proprietarul, cît şi chiriaşul său se amuzau... copios.

– Hm. Am pierdut destul timp vorbind cu voi. Am treabă.

Băgă cheia în uşă, apoi se opri şi privi peste umăr.

– Apropo, Rill, cred că în sfîrşit ai găsit pe cineva ca lumea.

– E sora lui Nico.

– Şi ce-i cu asta?

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Metta, spuse Angelica, încercînd să umple tăcerea care se lăsase, dar Metta deja intrase în studio, trăgînd uşa după ea.

– Interesantă femeie, murmură ea.

– E foarte excentrică, dar e o prietenă minunată.

O luă uşor de braţ şi o conduse ocolind clădirea.

– Şi mai este şi cel mai bun sculptor în metal din zona Noii Anglii.

– Zău? Numele ei îmi sună puţin familiar, dar...

– Metta este prescurtarea de la Mehetabel.

– Ea este *Mehetabel?* Toată lumea a auzit de lucrările ei. Îmi pare rău c-o spun, dar eu n-am văzut nimic decît în revistele de specialitate.

– Eu am cîteva lucrări de-ale ei, spuse el, dar nu expun decît cîte una pe rînd.

– Mi-ar plăcea s-o văd.

El ezită, iar ea simţi că era pe punctul de a o refuza. Dar în următoarea secundă, ridică din umeri.

– Ne putem întoarce acasă după ce luăm cina, dacă vrei.

– Da, aş vrea.

Acum mergeau, traversînd strada în diagonală.

– Unde mergem?

– La *Le Marée Cramoisi.*

Ea scoase o exclamaţie de încîntare.

– Am fost acolo şi e minunat!

El simţi cum i se accelerează bătăile inimii, văzînd chipul ei animat. I se tăia respiraţia cînd o privea. Întotdeauna reacţiona aşa cînd făcea greşeala să-i dea prea multă atenţie sau s-o privească prea mult.

– Nu mi-am dat seama că *Le Marée Cramoisi* este atît de aproape de tine, spuse ea. Este un restaurant foarte select şi este aproape imposibil să obţii o rezervare.

– Aşa am auzit şi eu.

O conduse pe alee.

– Ţi-e foame?

– Îngrozitor.

Rîse şi-şi dădu seama că întîlnirea cu Metta fusese atît de interesantă, încît uitase să mai fie nervoasă în prezenţa lui. Spera ca acest sentiment să dureze.

– Ce *este* cu fixul ăsta al tău de a hrăni oamenii? Metta mi-a spus că şi pe ea o baţi la cap în legătură cu mîncarea.

– E atît de copleşită de munca ei, încît uită să mănînce. Şi nu e bine pentru ea. Zîmbi scurt. Nu ne-am gîndit la asta pînă acum, dar nu cred că are vreo legătură exactă cu *hrănirea* oamenilor. Cred că e mai mult în legătură cu a vedea o situaţie improprie care trebuie pusă la punct.

Tocurile pantofilor ei ţăcăneau ritmic pe aleea îngustă.

– Iar eu asta sînt? O situaţie?

În ochii lui aurii se reflectă lumina unei reclame din apropiere, făcîndu-i să sclipească ciudat.

– Nu. Tu eşti Angelica.

Tonul lui calm, lipsit de emoţie, o nedumeri, dar nu avu timp să mai spună ceva, pentru că opriseră în faţa restaurantului, iar el deschise uşa, conducînd-o într-o bucătărie cu faianţă albă şi cu

toată vesela din inox, unde părea să existe o agitaţie continuă.

Clipi de cîteva ori nedumerită, simţind în nări arome minunate şi auzind o serie de sunete specifice.

– Credeam că mergem la *Le Marée Cramoisi.*

– Sîntem aici.

– Rill! La naiba, era şi timpul să ajungi.

Un bărbat voinic, îmbrăcat în alb, cu un corp asemănător cu un trunchi de copac, veni cu paşi mari spre ei.

– Cum să planific cu tine un tur de forţă, dacă nu ştiu cînd vii? strigă el cu un glas ce avea un puternic accent sudic.

Şi auzind accentul, Angelica înţelese de ce restaurantul se numea *Le Marée Cramoisi,* Marea Purpurie.

– Fir-ar să fie, Rill, habar n-ai ce înseamnă să creezi un sos perfect.

Amarillo zîmbi.

– Vrei să spui că nu poţi să te descurci?

– *Bineînţeles* că nu spun asta, idiotule!

Amarillo se întoarse spre ea.

– Angelica, ţi-l prezint pe Beauregard Hamilton, proprietarul şi bucătarul-şef al acestui renumit local, gazda noastră în această seară.

– Spune-mi Beau.

Îi luă mîna şi i-o scutură energic.

– Angelica, pregăteşte-te pentru un adevărat ospăţ. În această seară vei experimenta gustul multor preparate culinare, pe care nici măcar nu ţi le-ai imaginat vreodată.

Ea găsi contagios entuziasmul lui.

– Sînt sigură că aşa se va întîmpla şi abia aştept.

– Asta-mi place să aud! Ia loc, iar noi te vom hrăni.

Plecă grăbit şi dispăru în agitaţia care-i înconjura.

– Să iau loc?

Îi aruncă o privire lui Amarillo, aşteptînd din partea lui să-i arate unde.

El îi făcu semn spre cîteva scaune înalte din faţa unei tejghele de inox. Cînd văzu expresia ei uluită, el zîmbi.

– Eu întotdeauna mănînc în bucătărie. Îmi place mai mult atmosfera de aici, decît cea din restaurant. E mai puţin pretenţioasă.

Deci prefera să mănînce în bucătărie, se gîndi ea, şi totuşi îl văzuse la destule petreceri pretenţioase în societate, simţindu-se în largul lui, îmbrăcat elegant într-un smoking. Iar, pe de altă parte, împărţea o casă cît un depozit cu o sculptoriţă excentrică, oferindu-i un adevărat sanctuar,

avînd grijă de ea să mănînce şi luîndu-i chiria doar pentru că ea insista să i-o plătească.

După atîta amar de vreme începea, în sfîrşit, să afle cîte ceva despre Amarillo. Şi se bucura imens de acest lucru.

În faţa tejghelei, ea îşi ridică fusta scurtă pînă la jumătatea coapselor, încercînd să se urce pe scaun. El întinse mîna automat pentru a o ajuta, înconjurîndu-i talia şi săltînd-o.

Ea simţi o senzaţie de căldură în stomac.

Dacă doar faptul de a se afla cu Amarillo chiar şi într-un loc atît de obişnuit îi provoca asemenea senzaţii, atunci cum ar fi oare dacă ar deveni iubita lui? se întrebă Angelica. Poate că era mai bine, sau poate chiar mai sigur să nu afle răspunsul la o asemenea întrebare.

Îşi scoase jacheta şi-şi puse poşeta alături. Atmosfera din dreapta ei se încălzi brusc cînd Amarillo se aşeză pe scaun lîngă ea. Stînjenită şi agitată din nou, spuse primul lucru care-i veni în minte:

– Îmi pare foarte rău că n-am avut timp să mă schimb înainte de a veni.

– Arăţi foarte bine.

Pe faţa lui tresări un muşchi.

Angelica îi aruncă o privire, apoi întoarse capul. Era iritat din cauza ei. Ea era iritată datorită pro-

priei nervozităţi. De ce oare trebuia să fie tocmai el singura persoană din lume în prezenţa căreia devenea încurcată şi nu putea să vorbească normal?

Mîncarea începu să fie servită, mai întîi o versiune franţuzească a unui platou cu gustări. Ea luă din fiecare, de la homarul în sos de vin şi carnea fragedă de viţel cu sos de smîntînă pînă la pieptul de pui împănat cu ciuperci şi brînză *Gruyère*.

După antreuri urmă o supă-cremă de vită cu arpagic şi morcov tăiat, înăbuşit în unt cu tarhon, urmată de fasole verde şi ciuperci învelite în foi de praz.

Şi aşa, meniul continuă pînă cînd, în cele din urmă, Angelica îşi puse o mînă pe stomac şi scoase un geamăt.

– N-am să mai mănînc niciodată.

– Şi eu promit la fel de cîte ori vin aici, spuse Amarillo, dar nu reuşesc niciodată să mă ţin de cuvînt.

Chiar în clipa aceea apăru Beau împingînd o masă pe rotile, pe care se afla un uriaş tort de ciocolată. El îl prezentă cu deosebită încîntare:

– Se numeşte *Tort de ciocolată Angelica,* în onoarea ta, draga mea, şi va fi pentru prima dată servit în restaurant în seara asta.

Angelica îi aruncă o privire neputincioasă lui Amarillo.

El zîmbi.

– Doar ţi-am promis ciocolată.

Ea îl văzuse adesea zîmbind, dar nu la ea. Se trezi captivată de licărirea neaşteptată din ochii lui şi de curba amuzată şi senzuală a buzelor lui.

– Arată superb! îi zise el lui Beau.

– Este superb! izbucni bărbatul cel voinic. Bineînţeles că este! Nici n-ar putea fi altfel. Eu l-am creat. Angelica, draga mea, dă-mi voie să-ţi explic. Ai aici o prăjitură de ciocolată cu sufleu de ciocolată deasupra, iar de jur împrejur sînt căpşuni trase în ciocolată de lapte şi acoperite cu zmeură.

Amarillo întinse mîna după o lingură şi luă din prăjitură, dîndu-i să guste. Angelica simţi că i se topeşte în gură.

– Are un gust minunat! îl asigură ea pe Beau care o urmărea cu atenţie să-i vadă reacţia.

– Bineînţeles!

El zîmbi larg şi o bătu uşurel pe spate.

– Asta este a ta. Mănînc-o. Bucură-te şi fii fericită!

– Ăă! Beau? Te deranjez dacă ţi-aş cere să mi-o împachetezi ca s-o iau acasă şi s-o mănînc mai tîrziu?

Văzu cum chipul lui Beau începe să se întunece şi se grăbi să adauge.

– O s-o mănînc *toată.* Promit.

– O s-o mănînce mîine dimineaţă la micul dejun, spuse Amarillo.

Ea nu se putu abţine să nu-i zîmbească. El îi citise gîndurile.

Părăsiră restaurantul în tăcere, în timp ce Amarillo ducea prăjitura împachetată într-o cutie albă. Cînd se apropiară de casă văzură luminile aprinse în studioul Mettei.

– Metta lucrează tîrziu?

– Îi place să lucreze noaptea. Spune că aşa n-o deranjează nimeni.

– Mi se pare că nu-i prea sociabilă.

– Nu, dar tu i-ai plăcut.

Merseră spre fluviu şi curînd ajunseră în spatele casei la o uşă bine ascunsă între boscheţi. După ce o descuie, el o lăsă să intre prima. Ea ezită şi ridică ochii spre el. O parte din faţa lui era ascunsă în umbră, dar ea avu brusc senzaţia că lui nu-i prea făcea plăcere ca ea să intre înăuntru.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el încet.

– Nu ştiu.

Buzele lui se ridicară într-un zîmbet sardonic, de parcă i-ar fi putut citi gîndurile, dar făcu un gest cu mîna invitînd-o să intre.

Ea păşi în interior, într-un spaţiu de dimensiuni gigantice şi preţ de cîteva clipe rămase uluită, incapabilă să se mişte. Faţada clădirii era acoperită de două ferestre uriaşe, semicirculare, care acopereau tot spaţiul din podea pînă în tavan pe întreg peretele. În timpul zilei ferestrele probabil că ofereau o privelişte superbă asupra fluviului. Aşa cum erau acum însă ea putea vedea doar luminiţele ce străluceau în întuneric ca nişte steluţe căzute pe suprafaţa apei.

Atenţia îi fu din nou atrasă de interior. Culorile predominante erau vişiniu şi verde-închis, ceea ce crea o atmosferă elegantă şi intimă, în ciuda dimensiunilor enorme. Mobilierul era alcătuit din piese supradimensionate şi numeroase. Corpuri înalte de bibliotecă serveau drept paravane despărţitoare. Tapiserii şi covoraşe de rugăciuni atîrnau suspendate de plafonul înalt, fiind prinse în spatele corpurilor despărţitoare. Încăperea era plină de plante şi pomi în mărime naturală. O scară de abanos ducea către etajul la fel de

spaţios, fără îndoială, unde erau dormitoarele, se gîndi ea. Iar într-un colţ se afla o uriaşă sculptură din bronz, a unui cal ridicat în două picioare, cu coama fluturînd.

– Aceasta este opera Mettei, spuse el din spatele ei.

Se mişca atît de încet, încît ea nici nu-şi dăduse seama că el se afla atît de aproape. Dar acum trupul ei reacţionă şi un val de căldură i se răspîndi în picioare şi în braţe. Înghiţi nodul ce apăruse brusc în gît.

– Am bănuit. Şi pălăria care atîrnă pe unul dintre picioare?

– E a mea.

– Şi Metta ce spune că foloseşti sculptura ei drept cuier?

– Consideră o idee grozavă că cineva, în sfîrşit, i-a găsit un scop practic.

Ea îşi împleti degetele mîinilor.

– Ai o casă extraordinară. Îmi place cu adevărat. Este... ceva neaşteptat, neobişnuit.

Peste chipul lui trecu un zîmbet uşor.

– La ce te aşteptai? La o fermă şi un foc de tabără sub cerul liber?

– Cred că la ceva în genul ăsta. O gîndire cam stereotipă, nu? De fapt, locul ăsta seamănă foarte

mult cu tine.

– De ce?

Ea ştia că există ceva provocator în răspunsul ei, dar se hotărî oricum să-l spună.

– Pentru că am senzaţia că oricît de mult aş cerceta-o, niciodată nu voi ajunge să văd totul.

El rămase nemişcat, iar ea îi aşteptă reacţia. Se lăsă tăcerea, dar simţurile ei intrară în alertă, avînd senzaţia unui pericol.

Cînd în cele din urmă vorbi, singurele cuvinte au fost:

– Ai vrea să bei ceva? Cafea, coniac, altceva?

– Cafea, mulţumesc.

Avînd pe chip o expresie morocănoasă, îi atinse uşor obrazul cu vîrful degetelor.

– Cercetează, Angelica.

El dispăru în spatele unui corp de bibliotecă despărţitor, iar ea rămase simţindu-se cuprinsă brusc de un val de căldură. O clipă rămase pe loc, simţind şi absorbind senzaţia. Dar invitaţia lui era o provocare căreia nu-i putea rezista.

Corpurile de bibliotecă cuprindeau tot felul de cărţi cu coperţi din piele, cartonate sau simple. Ultimul roman al lui Stephen King se afla lîngă operele complete ale lui Shakespeare. Un rînd de cărţi ştiinţifice se aflau deasupra unui raft cu

romanele western ale lui Louis L'Amour.

Continuă să se plimbe prin cameră şi găsi o masă de lucru din mahon, în stil Regency, pe care se afla un bol mare de cristal plin cu vîrfuri de săgeţi. Mai departe o şa minunat executată cu încrustaţii de argint era expusă sub un tablou al unui pictor impresionist francez.

Observă un buton roşu, apăsă pe el, şi sări înapoi speriată cînd sub o masă apăru un trenuleţ electric scoţînd fum pe coşul locomotivei. Şinele fuseseră puse în zone pe unde, de obicei, nu se circula, iar trenuleţul îşi continuă drumul, ocolind piesele de mobilier şi trecînd peste covoarele persane elegante şi podeaua lucioasă, de lemn.

Era limpede că Amarillo era un om care făcea totul altfel şi nu-i trebui decît o clipă ca să-şi dea seama că ei îi plăcea la nebunie cum făcea el lucrurile. Această revelaţie îi provocă un şoc.

– Poftim, spuse el întorcîndu-se cu două ceşti de cafea fierbinte şi oferindu-i una din ele.

– Mulţumesc.

Se aşeză pe cea mai apropiată canapea. Nu prea departe de ea se instală şi el.

Ea sorbi din cafea. Lichidul fierbinte o fortifică. Apoi îşi dădu seama. El n-o întrebase dacă dorea zahăr sau frîşcă. Ştia că ea bea cafeaua neagră.

Nu, se corectă ea imediat. Probabil că a ghicit.

Era înconjurată de contradicţii şi ciudăţenii. O pictură a unui impresionist francez şi o şa de călărie. Un bol de cristal şi o colecţie de vîrfuri de săgeţi. Un trenuleţ electric şi covoare orientale. Şi în capul acestei liste de contradicţii şi ciudăţenii se afla Amarillo însuşi.

Se întoarse spre el.

– Ai crescut în Texas-ul de vest, nu?

– Da.

– N-am fost niciodată acolo. Am văzut însă fotografii.

– Nici o fotografie din lume nu poate reda exact cum este în realitate.

Tonul lui era aproape de veneraţie. În sinea ei îşi spuse că nu-şi putea permite să devină şi mai intrigată decît era deja faţă de el, dar curiozitatea ei era foarte puternică.

– Atunci povesteşte-mi.

– De povestit e uşor. Pe suprafeţe uriaşe nu există nimic decît vînt şi sîrmă ghimpată, nisip şi praf, ţînţari şi coioţi. Dar nu poţi înţelege imensitatea şi spiritul acelui loc dacă nu mergi acolo să vezi cu ochii tăi.

– Spui asta de parcă într-adevăr ai iubit locul acela.

– Da, într-adevăr. Texas-ul de vest este o zonă dură şi sălbatică, dar are o frumuseţe aparte.

Şi folosind toate aceste elemente crease un bărbat ca Amarillo, se gîndi ea.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce a plecat de acolo, dar deja ştia cel puţin o parte din adevăr, destul ca să fie convinsă că nu mai trebuie să întrebe nimic în plus. Nico îi povestise odată că Amarillo se căsătorise cu o fată pe care o cunoscuse la colegiu. După un an soţia lui murise într-un tragic accident, iar el se mutase la Boston, unde locuiau părinţii ei pentru a fi alături şi a avea grijă de ei.

Auzise că amîndoi muriseră în ultimii doi ani.

– Mă întorc acolo cît pot de des, spuse el mai departe. Am nişte afaceri.

Ea nu cunoştea acest lucru, dar, de fapt, nu exista nici un motiv pentru a şti asta. De obicei ea făcea eforturi pentru a păstra distanţa faţă de el. De aceea, se surprinse pe sine cînd se auzi spunînd:

– Vii la bal, nu-i aşa? Sper să cumperi şi tu o masă. Doar e pentru Fondul copiilor.

El o privi cu ochii pe jumătate închişi.

– Ce-ar fi să-ţi dau doar banii?

– Nu vii?

Puse ceaşca alături; el făcu la fel.

– Pentru că Nico e plecat acum, nu cred că ar trebui să las lucrurile nesupravegheate aici. Avem un număr de cazuri în plină desfăşurare...

– Dar mai ştiu că aveţi şi un personal numeros, cu oameni deosebit de competenţi.

– Cred că sînt destul de arogant ca să cred că nimic nu se va desfăşura aşa cum trebuie dacă nu sînt şi eu la birou pentru a supraveghea totul.

El îi oferea o scuză politicoasă, acceptabilă din punct de vedere social, reflectă ea. Ar trebui s-o primească. Era limpede că nu dorea să meargă la SwanSea împreună cu ea, cel puţin nu în absenţa lui Nico şi a lui Caitlin. Se simţea uşurată. Se uită la ceas şi se ridică.

– E miezul nopţii. Trebuie să plec.

El n-o contrazise.

– Te conduc la maşină.

Cît stătuseră înăuntru, afară se lăsase ceaţa. Se mişca uşor în jurul lor, ca penele unui uriaş evantai, dîndu-se deoparte cînd ei înaintau, apoi închizîndu-se din nou în urma lor. Apa clipocea,

pe fluviu se auzi motorul unei bărci, iar în depărtare se desluşi sunetul unei sirene de ceaţă.

Pentru Angelica noaptea aceasta părea stranie, dar, de fapt, întreaga seară fusese neobişnuită pentru ea.

Deschise portiera maşinii. Amarillo se aplecă şi puse cutia cu prăjituri pe locul din dreapta, apoi se îndreptă.

– Mulţumesc pentru seara asta, zise ea. M-am simţit minunat!

El încuviinţă tăcut cu chipul lipsit de expresie.

– Să-i dai un raport bun lui Nico, cînd ai să vorbeşti cu el.

– Da.

El aştepta ca ea să urce în maşină şi să plece, dar ea încă nu se simţea în stare să se despartă de el. Ştia că data viitoare cînd îl va vedea vor fi înconjuraţi şi de alţi oameni. El va fi alături de altcineva, aşa cum va fi şi ea. Ei doi, probabil, nu vor mai fi niciodată împreună aşa cum erau acum, înconjuraţi de noapte şi de ceaţă.

Cedînd unui impuls de moment, ea se ridică pe vîrfuri şi-şi lipi buzele de obrazul lui.

Atingerea buzelor ei fu un adevărat şoc pentru tot trupul lui. Mîna lui se mişcă pentru a o susţine, dar cînd ea reveni pe călcîie el nu-şi putu des-

prinde mîna de pe braţul ei. Chiar şi prin jacheta de piele, simţea cît de moale era trupul ei... Mirosul plăcut îl învălui, dîndu-i senzaţia de satin şi catifea.

Mai devreme o urmărise neobservat cum rătăcise prin casa lui, uitîndu-se şi atingînd obiectele şi mobilierul pe care le colecţionase de-a lungul anilor, lăsîndu-şi amprentele şi urmele proprii peste lucrurile lui, urme ce se îndoia că vor mai putea fi şterse vreodată.

Era o persoană ce se insinua rapid peste tot; feminitatea ei îşi lăsa amprenta. Ar fi vrut să se scufunde în feminitatea ei blîndă şi să rămînă acolo.

Cu un geamăt de furie şi de disperare, o trase în braţe şi-i acoperi gura cu un sărut pătimaş. Imediat limba lui o găsi pe a ei. Niciodată nu se gîndise că o va săruta şi totuşi, surprinzător, gustul minunat al gurii ei îi era familiar, la fel ca şi textura fină a pielii ei ca a unei petale de trandafir.

Îşi strecură mîna pe sub jacheta ei, mîngîindu-i uşor spatele. Îl simţi ca o mătase. Iar în abdomen simţi un foc teribil. Pielea mătăsoasă nu-l luă prin surprindere. Dar focul da. Apăru brusc şi deveni mistuitor. Cum de se putea întîmpla aşa ceva? Care era explicaţia? Îl necăjea faptul că nu găsea

răspunsul la aceste întrebări. Nu-i plăceau lucrurile inexplicabile.

Brusc, îşi smulse gura de pe buzele ei, dar zărind-o aşa cum arăta, sărutată de el, aproape că-şi pierdu minţile. Obrajii ei erau îmbujoraţi de dorinţă, iar buzele umede şi întredeschise parcă aşteptau sărutările lui. Strînse din dinţi pînă cînd începu să-l doară maxilarul.

– Trebuie să ne oprim, Angelica.

– Chiar trebuie?

Întrebarea ei avea un ton blînd, nedumerit şi plin de inocenţă, care-l făcu să nu mai fie stăpîn pe simţurile lui. Ar fi putut-o avea...

– Da, la naiba, trebuie.

Cu un gest aproape violent, trînti portiera maşinii, închizînd-o, o lipi cu spatele de ea şi o strînse în braţe pînă cînd simţi fiecare curbă a trupului ei imprimîndu-se pe corpul lui. Se uită la ea lung, cu ochii necruţători şi strălucitori.

– Da, spuse el din nou, de data asta cu o şoaptă răguşită. Trebuie.

Şi din nou îşi lipi buzele de gura ei.

N-ar fi trebuit să accepte aceste gesturi cu atîta uşurinţă, se gîndi Angelica ameţită, apoi se întrebă de ce oare îi trecuse prin cap că ar trebui să-i reziste. În mintea ei căuta să înţeleagă aceas-

tă dorinţă pătimaşă pe care o simţea faţă de el, dar adevărul era că îl dorea cu o disperare care se accentua cu fiecare clipă. Îşi îngropă degetele în părul lui şi se lăsă în voia lui Amarillo.

Trupul şi mintea lui fură cuprinse de o febră necunoscută. Trase de bluză pînă i-o scoase din fustă şi apoi îi desfăcu iute nasturii.

– Dintotdeauna am vrut să fac asta, murmură el. Dintotdeauna.

Nerăbdător, îi trase breteaua sutienului de pe umăr, apoi îşi strecură mîna pe sub dantelă pentru a găsi ce căuta.

Angelica simţea cum îi arde pielea cînd mîinile lui o atinseră mîngîind-o şi strîngînd-o pînă cînd avu senzaţia că-şi pierde cumpătul. Sînii i se măriră şi începură să-i zvîcnească, iar ea se mişcă în braţele lui, încercînd să se apropie şi mai mult de el.

Simţea o durere în tot trupul, care ameninţa să iasă la suprafaţă pentru a se linişti. Apoi degetele lui îi găsiră mugurul sînului, iar valul de plăcere care o copleşi o duse în pragul nebuniei. Nevoi, dorinţe, patimi, toate se uniră creîndu-i o stare irezistibilă pînă cînd se pierdu cu totul în tăvălugul de pasiune, în ceaţa care-i învăluia, în trupul lui.

Enervat şi frustrat de bariera hainelor, disperat

că n-o putea avea, o apucă de şolduri şi o ridică sprijinind-o de maşină pînă cînd putu să-şi aplece capul şi să cuprindă cu buzele mugurul întărit al sînului pe care-l torturase cu vîrful degetelor.

Şi de îndată ce-i simţi dulceaţa, se scutură înfiorat. De la neputinţa de a o atinge pînă la posibilitatea de a o avea toată, în întregime numai a lui, pe parcursul a doar cîteva secunde, era o distanţă care-l copleşi, creîndu-i senzaţii puternice şi încîntătoare. Se temuse că va fi aşa.

Îşi întări strînsoarea asupra ei şi îi sorbi mugurul sînului cu putere, trăgînd pătimaş de el.

Gemetele ei dulci de abandon total şi suspinele de plăcere îi pătrunseră în creier, stîrnindu-l şi mai tare, şi îndemnîndu-l să nu se mai oprească.

Brusc se auzi un alt sunet, un zgîriat metalic şi totul în el se încordă, apoi rămase nemişcat. Reveni dintr-o dată la realitate. Îşi dădu seama că Metta îşi folosea uneltele. Ca un blestem violent, se dezlipi de ea şi-i dădu drumul pînă cînd picioarele ei atinseră pămîntul.

Era ca şi cum, brusc, i-ar fi dispărut rezerva de oxigen. Se simţea ameţită, confuză, uluită.

– Amarillo? şopti ea. Ce s-a întîmplat?

– A naibii de bună întrebare.

Pe fruntea lui apărură cute. Cu mişcări sporadice îi aranjă hainele.

Începu să spună ceva, apoi tăcu. Ridică mîinile, de parcă ar fi vrut s-o atingă, apoi le lăsă să cadă la loc. Brusc, se întoarse şi plecă.

Angelica se simţi de parcă un compresor ar fi trecut peste ea. El plecase!

Începură s-o doară ochii privind în ceaţă, dar el dispăruse fără urmă. Era singură, de parcă el niciodată nu s-ar fi aflat lîngă ea. Dar trupul ei ştia mai bine. Sub bluza de mătase, pielea îi ardea acolo unde el o atinsese, iar sînul palpita de dorinţa de a-i simţi din nou buzele deasupra.

De ce plecase? În minte îi răsuna această întrebare, dar nu reuşi să găsească nici un răspuns.

Îşi atinse faţa umedă cu dosul mîinii şi ajunse la concluzia că Amarillo avusese o idee bună. Era timpul să plece.

Aflat în casă, lîngă una dintre ferestrele enorme din apartamentul său, Amarillo rămăsese cu ochii aţintiţi în noapte. De ce oare, Dumnezeule,

făcuse o asemenea prostie, să se apropie *de* Angelica, ca să nu mai socotim că o şi sărutase. Cu ani în urmă, după adînci reflecţii, o îndepărtase complet din gîndurile şi viaţa lui intimă. De-a lungul timpului o privise cum dansa şi rîdea, fermecînd mereu cîte un tînăr.

Rămăsese netulburat de priveliştе.

Şi pe urmă, dintr-o dată, în seara asta, el acoperise distanţa dintre ei şi nu fusese nevoie decît să-i simtă atingerea buzelor pe obraz atunci cînd ea îl sărutase frăţeşte de noapte bună. Ceva se sfîrşise în el. Îşi pierduse cumpătul.

Tot trupul îi era încordat. Trebuia neapărat să recîştige distanţa dintre ei, pentru că altfel, îi era foarte teamă că acest sărut, împreună cu tot ceea ce se întîmplase, nu va fi decît începutul.

Luă o pernă şi o azvîrli.

Angelica închise uşa casei ei renovate şi se sprijini epuizată de ea. Se simţea de parcă ar fi trecut un uragan prin lumea ei, întorcînd totul cu susul în jos.

Închise ochii şi-şi aminti. Ceaţa. Clipocitul apei.

Gura lui Amarillo pe buzele şi pe sînul ei.

Sîngele începu să-i fiarbă în vene numai gîndindu-se la acea senzaţie. Era ca şi cum o parte din ea ar fi aşteptat toţi aceşti ani clipa cînd el o va lua în braţe şi va face dragoste cu ea. Îi venea greu să creadă, chiar şi mai greu să recunoască faţă de ea însăşi, dar acesta era adevărul. Ei aproape că făcuseră dragoste.

Intensitatea a ceea ce se petrecuse între ei o afecta pînă în străfundul sufletului. Nu era o femeie care să uite totul şi să se lase dusă de valul pasiunii alături de un bărbat, indiferent *cine* ar fi fost acel bărbat.

Dar cel mai îngrozitor lucru era că tocmai asta făcuse. Iar bărbatul fusese Amarillo.

Oare ce gîndea el despre ea, ce simţea? *El* fusese cel care se retrăsese. Ea ar fi fost gata să...

Sună telefonul şi-şi simţi inima tresărind. *Amarillo.*

Alergă la telefon şi răspunse cu glas întretăiat:

– Alo?

– *Ţi-am spus să fii fetiţă cuminte, dar nu-ţi pasă.*

Ea începu să tremure.

– C-ce?

– Fetiţele cuminţi n-ar trebui să iasă la plimbare. Ar trebui să stea acasă şi să facă ceea ce li se spune.

Convorbirea se întrerupse. Încet, ea puse receptorul în furcă. Îşi duse mîna la frunte şi simţi că era umedă de transpiraţie.

Să nu cumva să te laşi copleşită, îşi comandă ea. Toată lumea primeşte din cînd în cînd telefoane idioate.

Atunci de ce acesta o deranja atît de tare?

Îşi cuprinse umerii cu mîinile şi se strînse. Bănuia că era normal să fie puţin tulburată. Orice femeie care locuia singură s-ar simţi la fel.

Dar telefonul nu însemna nimic. Absolut nimic.

Capitolul 3

– Bună dimineaţa, domnişoară DiFrenza...

– ...Bună dimineaţa, domnişoară DiFrenza.

Angelica zîmbi, murmurînd „bună dimineaţa" şi răspunzînd astfel corului vesel de saluturi. Era o rutină prin care trecea în fiecare dimineaţă cînd ajungea la serviciu şi se îndrepta spre birou. Magazinul pe care-l fondase străbunica ei, Elena, făcea parte din însăşi viaţa ei, îi intrase în sînge şi-l iubea la nebunie, îl iubise dintotdeauna, încă de pe vremea cînd era copil şi Elena o aducea cu ea la serviciu. Simetria şi ordinea în care erau expuse hainele în vitrine şi în rafturi îi crea un

sentiment plăcut, iar mirosul şi textura diferitelor tipuri de materiale o făceau fericită.

Dar astăzi simţea o tulburare ascunsă, care îi afecta familiaritatea plăcută a rutinei ei. Noaptea trecută visase. Cînd se trezise, rămăsese cu nişte senzaţii tulburi de pe urma visului. De ce oare o tulbura? se întreba ea. Şi de ce oare, în timp ce dormea, gîndurile îi afectau subconştientul? Oricum, visele niciodată nu puteau fi explicate.

Ceea ce îi readucea în memorie subiectul adevărat care o tulbura, se gîndi ea posomorîtă, şi anume ceea ce se întîmplase între ea şi Amarillo noaptea trecută.

Ajunsă în birou, Angelica se aşeză în fotoliu şi privi la dezordinea de pe masa ei de lucru. Ca de obicei, calendarul deschis, conţinînd programul ei zilnic, se afla exact în mijloc. Judith avea un copil în clasa întîi, foarte energic, care trebuia hrănit dimineaţa, îmbărcat şi dus la şcoală în fiecare zi. Prin urmare nu putea veni la serviciu la aceeaşi oră cu Angelica. Dar în fiecare seară înainte de a pleca acasă, aşeza calendarul astfel încît să poată fi văzut.

În mod neobişnuit, Angelica ignoră calendarul şi rămase cu ochii la telefon. Oare Amarillo ajunsese la birou? Păruse atît de furios cînd plecase. De ce? Ce se întîmplase? Oare ea făcuse ceva

rău? Adică altceva în afară de a se topi în braţele lui?

La naiba. Trimise cu un gest al mîinii atît calculatorul, cît şi un teanc de monstre de diferite materiale pe podea. Trebuia să înceteze să mai gîndească astfel! Dar cum? *Ea* fusese cea care rămăsese să facă faţă unor sentimente de acută jenă şi umilinţă. El plecase.

– Domnişoară DiFrenza? Aş putea vorbi puţin cu dumneavoastră înainte de a fi prea ocupată?

Angelica îşi ridică privirea şi-l văzu pe William Breckinridge, omul care conducea raionul de bijuterii al magazinului *DiFrenza* de peste zece ani, stînd în uşa biroului. Telefonul pentru Amarillo va trebui să mai aştepte, se gîndi ea. Strunindu-şi nerăbdarea şi arborînd un zîmbet, spuse:

– Intraţi, domnule Breckinridge. De fapt, chiar vă aflaţi pe lista mea pentru o întîlnire astăzi.

– Sper că e în legătură cu balul de caritate. Trebuie într-adevăr să stăm de vorbă.

– Da, trebuie. Nu doriţi să luaţi loc?

Ea îi făcu semn către un scaun, gîndindu-se că el era singurul angajat cu care ea lucra şi care aştepta ca ea să-l invite să ia loc.

– O să rămîn în picioare, dacă nu vă deranjează.

Ea oftă.

– Deloc. Cum doriţi.

Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu părul cărunt şi de o formalitate înnăscută. Din fericire, clienţilor magazinului *DiFrenza* le plăcea această atitudine rezervată şi pompoasă. Ea bănuia că prin acest mod de manifestare, el impunea chiar un anumit grad ceremonios plin de importanţă atunci cînd clientul plătea mii de dolari pentru un colier sau pentru o pereche de cercei. În mod normal ea era de acord cu orice mijloc care creştea rata vînzărilor, dar în dimineaţa asta se simţea iritată de atitudinea lui.

– Presupun că doamnele au sunat întrebînd despre împrumutarea bijuteriilor pentru bal, zise ea.

Elena DiFrenza iniţiase această politică care permitea celor mai constante cliente ale magazinului să poată împrumuta bijuterii care să poată fi purtate la anumite evenimente deosebite. Asta făcea publicitate magazinului şi apoi adeseori se întîmpla ca şi vînzările să crească datorită soţilor binevoitori, a căror soţii hotărau că odată ce au purtat anumite bijuterii nu mai puteau trăi fără ele.

– Există vreo problemă?

– Nu, deloc. Am vrut pur şi simplu, mai întîi de toate să fiu sigur că balul se va desfăşura la data prevăzută.

Se simte atins în orgoliu că nu l-am anunţat personal despre eveniment, se gîndi Angelica. Probabil că el citise în ziarul de săptămîna trecută informaţia, la fel ca toţi ceilalţi. Avea dreptate să se simtă necăjit. Aceste ocazii erau o muncă în plus pentru el. Îşi notă în gînd să aranjeze cu Judith ca acest lucru să nu se mai întîmple.

– Îmi pare rău că nu am avut timp să vorbesc cu dumneavoastră înainte, dar totul se desfăşoară normal. Balul ar trebui să fie cu adevărat un succes.

– În cazul acesta, cel de-al doilea motiv pentru care am vrut să vorbesc cu dumneavoastră este de a vă da posibilitatea de a alege din inventarul nostru. Am un colier minunat de smaralde, care s-ar potrivi foarte bine cu inelul dumneavoastră.

Făcu un gest cu mîna spre smaraldul pătrat, columbian, pe care tatăl ei i-l dăduse cînd împlinise douăzeci şi unu de ani.

– E foarte frumos din partea dumneavoastră că vă gîndiţi la mine, domnule Breckinridge, dar nu am nevoie de nimic din magazin.

El îşi ridică privirea.

– Asta înseamnă că nu participaţi?

– Nu, nu, categoric voi fi acolo. Dar m-am hotărît să port setul de rubine din seif, care a fost al Leonorei Deverell. Mi-au plăcut foarte mult de

prima dată cînd le-am văzut şi culoarea lor roşie-violet mi se potriveşte foarte bine. Din fericire am găsit un material de aceeaşi nuanţă şi mi-am comandat o rochie de bal specială pentru ele.

O neplăcere evidentă învinse tonul formal din glasul lui.

– Sînteţi sigură că e bine să le purtaţi?

– Păi de ce n-ar fi? Dumneavoastră v-aţi ocupat de curăţarea şi repararea întregii colecţii de bijuterii *Deverell* chiar acum trei luni, după ce eu şi cu Caitlin le-am trecut în revistă. Rubinele sînt în ordine, nu?

Spinarea lui deja rigidă se îndreptă şi mai tare.

– Absolut. Toate bijuteriile *Deverell* au fost verificate şi reevaluate. Mă gîndeam la cu totul altceva.

– La ce?

El se apropie făcînd un pas către birou.

– Rubinele *Deverell* sînt atît de extraordinare datorită nuanţelor de violet şi a faptului că se potrivesc perfect. Colierul este un unicat, într-adevăr. Valoarea sa, doar ca operă de artă şi este inestimabilă. Şi în plus mai sînt cerceii şi brăţara.

Făcu un gest vag cu mîna.

– Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă s-ar întîmpla ceva cu ele şi nu sînt sigur că securitatea lor este suficientă în asemenea situaţii...

– Securitatea, spuse ea, repetînd cuvîntul şi reflectînd asupra lui. Aveţi perfectă dreptate, domnule Breckinridge. Poate că n-ar fi o idee rea să întărim măsurile de siguranţă.

El veni lîngă birou şi se aplecă spre ea, avînd pe chip întipărită o expresie sinceră.

– Nu ştiu cît ne pot ajuta asemenea măsuri. Eu, unul, nu mă pot opri să nu-mi fac griji.

Ea ridică o mînă, întrerupîndu-i protestul. Dacă ar fi fost o zi ca oricare alta, l-ar fi lăsat să vorbească cît dorea pentru a-şi exprima părerile, dar nu *astăzi*.

– Ştiu cît de în serios vă luaţi responsabilităţile şi apreciez foarte mult acest lucru. Aş fi la fel de neconsolată ca şi dumneavoastră, ba poate chiar mai mult, dacă s-ar întîmpla ceva cu bijuteriile. Ridică o sprînceană ca dojană ascunsă pentru Breckinridge, pentru că se gîndise că ea ar putea fi iresponsabilă, dar şi ca o subliniere a faptului că ea avea dreptul de a purta rubinele.

– Vă pot asigura că orice posibilitate va fi luată în calcul. Caitlin şi cu mine am discutat acest aspect înainte ca el să plece în Europa. Asemenea bijuterii superbe precum cele aflate în seiful băncii trebuie purtate ca toată lumea să se bucure de ele, nu trebuie ascunse. Rubinele au aparţinut Leonorei Deverell, care, sînt sigură că ştiţi, a fost

străbunica mea. Pentru mine este foarte emoţionant să pot purta ceva ce i-a aparţinut ei, mai ales ceva atît de frumos.

El se îndreptă şi se îndepărtă de birou.

– Foarte bine, domnişoară DiFrenza.

Ea observă dezaprobarea evidentă din glasul lui şi intenţionat îi acordă un zîmbet strălucitor.

– O să obţinem o mulţime de bani pentru „Fondul copiilor" şi o să ne distrăm în acelaşi timp. Mă pot baza pe dumneavoastră?

– Bineînţeles. Şi dacă o să vă ocupaţi de autorizarea necesară pentru bancă, voi fi bucuros să scot rubinele pentru dumneavoastră. Apoi, după cum am făcut la fel în trecut, voi însoţi bijuteriile pînă la locul desfăşurării balului, voi sta pînă ce se termină şi mă voi ocupa ca ele să revină în siguranţă aici.

– Mulţumesc. Asta îmi va fi de mare ajutor şi o grijă mai puţin pentru mine.

Cu o înclinare scurtă a capului, el plecă, iar ea se ridică şi închise uşa după el. Reîntoarsă la birou, îşi aţinti din nou ochii pe telefon.

Era sigură că Amarillo a ajuns pînă acum la el în birou. Dar ar trebui să-l sune? Sărutările lor fuseseră atît de pătimaşe şi fierbinţi, încît era surprinsă că nu reuşiseră să împrăştie ceaţa din jurul lor. Dar ceaţa rămăsese pe loc, învăluindu-i şi as-

cunzîndu-i.

Ar fi putut face dragoste acolo şi nimeni nu ar fi ştiut.

În afară de ei doi.

Cu un geamăt de necaz îşi lăsă capul în mîini.

Era grozav de norocoasă că nu se întîmplase ceva, îşi zise ea. Pur şi simplu, dorea însă ca ea să fi fost aceea care să se desprindă din îmbrăţişare şi nu Amarillo. Mîndria ei fusese puternic afectată. Încă nu-i venea să creadă că el se îndepărtase de ea atît de brusc şi apoi plecase fără un cuvînt. Întreg sistemul ei nervos suferise un şoc şi încă nu-şi revenise.

Şi nici nu exista vreo modalitate prin care ea să uite pur şi simplu noaptea trecută, şi să continue relaţia lor ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. La naiba, *ea* nu era în stare. Nu fără a avea o explicaţie.

Întinse mîna spre telefon. În clipa aceea sună.

– Angelica DiFrenza.

După anunţul ei urmă o pauză. Ea încercă să se hotărască să închidă sau să-şi repete numele cînd auzi glasul lui Amarillo.

– Bună dimineaţa, Angelica. Ce mai faci?

Simţi cum i se înnoadă stomacul. Inconştientul îşi aminti că plecase de acasă fără să mănînce nimic la micul dejun. Va trebui să se mulţumească

cu bucăţile de ciocolată din sertar.

– Bine.

– Ăsta e un lucru bun.

Urmă din nou o pauză lungă.

– Angelica, te-am sunat ca să-mi cer scuze pentru noaptea trecută şi voiam să ştii că-mi asum întreaga responsabilitate.

Ea rămase uluită. La orice s-ar fi aşteptat, dar nu la scuze. Simţi cum îi creşte tensiunea.

– Este un gest galant din partea ta. Apropo, pentru ce îţi asumi responsabilitatea? Pentru cafea? Pentru ceaţă? Nu poate fi pentru mîncare. Aceea a fost făcută de Beau Hamilton.

– Ştii foarte bine la ce mă refer. Sărutul acela... n-ar fi trebuit niciodată să se întîmple aşa ceva. A fost o greşeală.

Ea se îndreptă în scaun şi strînse receptorul cu putere.

– De ce, Amarillo? Ai fost chiar atît de dezgustat de sărutul meu?

– *Nu.* Bineînţeles că nu. Dar...

– Atunci ţi-a plăcut să mă săruţi?

– Încetează, Angelica.

– Cred că e o întrebare destul de uşoară. Ţi-ar plăcea sau nu?

El scoase un geamăt adînc.

– Ştii foarte bine că da.

Încheieturile mîinii în care ţinea receptorul deveniră albe.

– Atunci de ce spui că a fost o greşeală?

– Pentru că aşa a fost.

– Ai vrea să-mi explici şi mie cum vine asta?

– E... e destul de complicat.

Undeva în piept, în dreptul inimii, simţea o durere. Absentă, luă un creion şi începu să se joace cu el.

– E complicat. E o greşeală. Înţeleg. Apropo, să ştii că sînt întru totul de acord cu tine.

– La naiba, n-ar fi trebuit niciodată să te sărut!

Creionul se rupse în două. În ochi îi apărură lacrimi.

– Să mă săruţi? Ceea ce ai *făcut,* Amarillo, a fost aproape să mă dezbraci. Apoi mi-ai mîngîiat sînul, de parcă mureai de dorul de a mă atinge. Acum cînd stau bine să mă gîndesc, ai spus că doreai să faci asta dintotdeauna. Ştiu că sînt cuvinte spuse în febra pasiunii, dar au fost foarte eficiente. Ar trebui să primeşti felicitări pentru asta. Mi-ai luat mugurul sînului în gură. Tu... tu m-ai făcut să simt lucruri pe care...

Se opri şi închise ochii, speriată de ceea ce spusese.

– Angelica?

Ea deschise ochii, dar nu văzu nimic.

– Accept scuzele tale, spuse ea împietrită. Nu te mai gîndi la asta.

El scoase o exclamaţie de frustrare.

– Am o zi plină de întîlniri, dar am să le anulez pe toate şi...

– Nu e nimic chiar atît de important, Amarillo.

El murmură din nou o înjurătură.

– Vino la mine în seara asta, la ora şapte. Trebuie să discutăm despre ceea ce s-a întîmplat.

Glasul lui, de obicei aspru, suna şi mai dur, aproape scrîşnit, de parcă ar fi avut nisip în gură.

– De ce? Ca să poţi să ştergi impresiile din noaptea trecută şi să mă faci să cred că nu s-a întîmplat nimic?

– Nu sînt atît de bun, iubito.

Îşi simţi pielea înfiorată, auzind dezmierdarea, dar buzele ei se strînseră dispreţuitoare. Indiferent ce ar fi spus, era sigură că scopul lui era de a se asigura ca pe viitor, cînd se vor reîntîlni, ea să nu-şi mai aducă aminte că ar fi putut face dragoste cu el pe capota maşinii, dacă el ar fi vrut. Numai la gîndul acesta şi se înroşi de ruşine.

– Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care ar trebui să ne întîlnim.

– Pentru că vreau eu... Ce zici de motivul ăsta?

– E egoist.

– Angelica, ar fi probabil mult mai bine pentru

tine dacă nu ne-am mai vedea niciodată, dar amîndoi ştim că acest lucru este aproape imposibil.

– Din cauza lui Nico.

– Din cauza a ceea ce s-a petrecut noaptea trecută, *la naiba.*

Judith îşi băgă capul pe uşă, făcu un gest cu mîna în semn de salut şi apoi închise uşa din nou.

– Te rog, Angelica.

Ea nu-şi aducea aminte să-l fi auzit vreodată spunînd „te rog" cuiva, cu excepţia chelnerilor. Sînt obosită, îşi zise ea, şi ziua încă nici nu începuse bine.

Nu dorea nimic mai mult decît să-l vadă din nou; pe de altă parte, nici nu se putea gîndi la altceva mai rău decît să-l revadă.

– Foarte bine, atunci.

– La ora şapte.

Pe parcursul zilei energia ei crescu, dar la fel se întîmplă şi cu intensitatea nervilor ei. Cînd ajunse în faţa uşii lui Amarillo, la ora şapte, era un pachet de nervi. De îndată ce el deschise uşa şi

se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre, îndoielile ei despre raţiunea de a veni la el se extinseră atît de mult, încît aproape că se înecă.

Doar aflîndu-se în prezenţa lui şi avea senzaţia unui pericol emoţional neobişnuit. Întotdeauna fusese aşa. În seara asta însă, pericolul părea amplificat de blugii parcă lipiţi de coapsele lui puternice şi de cămaşa aurie deschisă la gît prin care se vedea gîtul puternic şi bronzat.

Afară se lăsase înserarea. Înăuntru o singură lumină ardea blînd, iluminînd o arie restrînsă a încăperii în care se afla o canapea de catifea verde.

Dar ea nu se aşeză. Îi era imposibil să se relaxeze chiar şi numai puţin.

Pentru simţurile ei aflate în alertă, interiorul casei părea ciudat de intim, iar aerul avea o încărcătură electrică. Simţea cum se închistează în ea, cum îşi împinge sentimentele în interior, încercînd să micşoreze şansa ca el s-o poată afecta ca noaptea trecută. Era convinsă că la o atingere a lui, va lua foc. De asta îi era cel mai teamă.

– Îmi pare rău că acesta e un lucru atît de stînjenitor pentru tine, spuse el brusc.

Tresărind, ea îşi ridică privirea şi-l văzu cum o priveşte. Se întrebă oare ce fel de expresie era cea pe care o avusese întipărită pe faţă?

– Pentru mine? Dar pentru tine nu e stînjenitor?

– Bineînţeles că este. La naiba. *Stînjenitor* e prea puţin spus.

Făcu cîţiva paşi, apoi se întoarse.

Ea îşi zise că semăna cu un leu în cuşcă. Muşchii trupului său erau încordaţi şi întinşi la maximum, trăsăturile feţei lui păreau cioplite în piatră, mîinile erau strînse în pumni. Ea nu-şi amintea să-l fi văzut altfel decît calm şi sigur pe sine. Cu excepţia nopţii trecute.

– Te rog să-mi faci o favoare, Amarillo. Nu începe să-mi ceri scuze din nou.

El se opri, iar ei mişcarea lui i se păru şi mai ameninţătoare.

– Trebuie să fac ceva, Angelica. Dacă nu să-mi cer scuze, atunci altceva. Trebuie să rezolvăm într-un fel situaţia asta.

– Nu ştiu ce mai vrei să spui prin a *rezolva,* spuse ea prudentă, şi nu ştiu ce vrei de la mine.

– Ce vreau?

Pe chipul lui apăru o expresie ciudată. Întinse o mînă către ea, apoi brusc o trase înapoi.

– Nu vreau să-ţi fac nici un rău.

Ar putea să mă rănească foarte uşor dacă îl las, îşi zise Angelica, apoi imediat se răzgîndi.

– Nu crezi că-ţi dai prea multă importanţă?

El îşi frecă ochii, apoi se uită din nou la ea.

– Nu prea merge bine, nu-i aşa? Hai s-o luăm de la început.

– Adică ceva de genul *Bună, Amarillo. Ce mai faci? Frumoasă noapte, nu-i aşa?* Ce-am rezolva cu asta?

– Azi-dimineaţă, cînd am vorbit, erai supărată. Nu vreau ca totul să se rezume la furie.

Ea rîse nevenindu-i să creadă.

– Şi *de aceea* m-ai chemat să vin aici în seara asta? Te rog frumos, Amarillo. Sînt o femeie matură, acum. Supărarea poate să-mi treacă şi fără ajutor din partea cuiva. Şi dacă-ţi faci cumva probleme din partea lui Nico, să ştii că nu e cazul. A încetat de mult să-mi mai apere onoarea.

– Crede-mă că Nico e ultimul lucru la care mă gîndesc acum.

– Atunci care-i primul?

El îi aruncă o privire care o pătrunse pînă în străfundul sufletului.

– Ştii ceva? îl întrebă ea zguduită. Eu tot nu înţeleg ce s-a întîmplat azi-noapte, dar nu sînt dispusă să consider asta drept o aberaţie. Dintr-un motiv anume am reacţionat amîndoi iraţional şi tot ceea ce s-a întîmplat a fost o ciudăţenie, o întîmplare stranie, ceva anormal. Poate că Luna se afla într-o poziţie greşită.

– N-a fost nici un fel de Lună, Angelica.

– Ba a fost Luna, spuse ea hotărîtă. Dar n-am putut s-o vedem.

– N-am putut s-o vedem, pentru că eram prea ocupaţi să ne uităm unul la altul.

– N-am putut s-o vedem din cauza ceţii, spuse ea izbucnind. De ce eşti încăpăţînat? Eu ţi-am oferit o justificare plauzibilă pentru ceea ce s-a întîmplat. S-ar putea să nu fie tocmai cea mai bună şi s-ar putea să nu fie cea mai exactă, dar eu o pot accepta.

– La naiba, asta n-o să şteargă ce s-a întîmplat între noi şi ştii foarte bine asta.

Ochii lui aurii luciră în întuneric. Simţi cum o cuprinde un val de căldură. Se îndreptă spre o măsuţă şi aprinse o lumină.

– Gred că ar trebui să plec.

– Întotdeauna am ştiut că dacă o să te sărut, aşa se va întîmpla, spuse el pe un ton mohorît.

Ea fu luată prin surprindere.

– Aşa cum?

– Ca un foc mistuitor.

– Atunci de ce nu m-ai sărutat niciodată pînă acum?

– Pentru că, spuse el cu glas răguşit, ştiam că va fi aşa.

Deodată totul deveni prea greu de suportat

pentru ea. Amarillo, ciudăţenia a ceea ce se întîmplase între ei, emoţiile pe care le simţise atunci şi pe care le simţea şi acum. Ochii i se umplură de lacrimi. Jenată, încercă să şi le şteargă, dar una dintre ele îi alunecă pe obraz.

– Dumnezeule, Angelica, nu plînge!

El oftă adînc, din rărunchi, luptîndu-se cu dorinţa de a o lua în braţe, ca s-o mîngîie. Dar dacă o lua...

Ea îşi reveni repede.

– Nu-ţi face griji, n-o să te stingheresc plîngînd. Şi încă ceva, n-am de gînd să mai rămîn nici o secundă în plus aici.

– N-ai spus nimic care să aibă sens de cînd am venit şi...

El îşi trecu degetele prin păr.

– Ai dreptate, la naiba, şi cred că am să încetez să mai fac vreo încercare.

Aerul deveni inflamabil pe parcursul a cîteva secunde şi această schimbare bruscă a atmosferei o lăsă fără apărare. Inima bătea să-i spargă pieptul, iar valul de căldură i se răspîndea în tot trupul. Avea aceeaşi senzaţie, şi încă nu se întîmplase nimic.

Apoi el se mişcă, venind spre ea, încordat cu fiecare fibră a muşchilor săi, ca un animal de pradă avînd în cap o singură victimă: pe ea.

Ea simţi de parcă ar fi rămas fără aer. Se luptă să respire, să-şi recapete hotărîrea şi controlul pentru a fi în stare să se întoarcă şi să plece. Dar nu fu capabilă să facă nici un gest.

El se opri în faţa ei şi căldura ce emana din trupul lui îi atinse propriul ei corp ce începu să ardă.

El întinse mîinile şi-i cuprinse faţa.

– Ai idee cît de frumoasă eşti?

Glasul lui adînc îi pătrunse în suflet, provocîndu-i o emoţie tulburătoare. Ceva foarte important urma să se întîmple, urma să aibă loc o adevărată explozie, iar ea se simţea neputincioasă, incapabilă s-o oprească.

Buzele ei se întredeschiseră.

– Crezi că sînt frumoasă?

El îşi lăsă greutatea de pe un picior pe altul; într-un fel, asta îl aduse şi mai aproape de ea.

– N-ai idee cît eşti de frumoasă!

Îi simţi răsuflarea pe faţă şi mîinile pe piele.

Ea îşi dădu capul pe spate şi-l privi. Ochii lui aurii străluceau.

– Ce simţi înăuntru? şopti el.

Un strigăt îi scăpă de pe buze. El îi acoperi geamătul cu gura lui şi apoi începu s-o sărute cu o patimă pe care ea o resimţi pînă în călcîie. Nu credea că fusese vreodată sărutată aşa. Era ca o

posedare, ca o distrugere şi simţi că aceasta nu era decît un mic preludiu pentru dragostea ce va urma. I se înmuiară picioarele la acest gînd.

El îşi smulse buzele de pe gura ei pentru a-i atinge pielea mătăsoasă a gîtului.

– Ce simţi înăuntru? întrebă el din nou. Am să pot rămîne în picioare sau o să fiu cuprins de flăcări şi mistuit?

Nu-i pot răspunde, dar nici el nu aşteaptă vreun răspuns, realiză ea tulburată. Nici unul nu mai avea vreun control asupra a ceea ce urma să se întîmple. Cerul unui uragan nu putea fi schimbat. O tornadă nu putea fi făcută să-şi schimbe direcţia. Iar ea şi cu Amarillo nu puteau fi opriţi.

– Cred că am să fiu cuprins de flăcări, murmură el răguşit, răspunzînd propriei întrebări.

Întinse mîna şi-i trase fermoarul rochiei, apoi o luă în braţe şi o duse spre canapea. O aşeză jos, apoi veni lîngă ea. Trupul lui fu cuprins de un val de pasiune, în timp ce frustrarea îl făcu să-şi simtă tîmplele zvîcnind. Erau lucruri la care ar fi trebuit să se gîndească, pe care ar fi trebuit să le facă sau să le spună, dar îl copleşea ceva primitiv. Scoaterea hainelor deveni o sarcină cumplit de anevoioasă. Nu putea îndura complicaţiile butonierelor, a nasturilor, totul părea o pierdere de timp.

– Hainele astea afurisite.

Trase de rochia ei, reuşind în cele din urmă să i-o dea jos de pe umeri, pînă la jumătatea braţelor. Cu acelaşi efort reuşi să-i scoată şi slipul. Apoi se depărtă de ea doar pentru o clipă cît să-şi desfacă blugii şi să-i tragă puţin în jos pentru a se elibera.

Ea încercă să-l ajute, începînd să-i desfacă nasturii cămăşii, dar în graba ei îi rupse. Nu mai conta. Mîinile ei îi descoperiră pieptul şi textura mătăsoasă a cîrlionţilor de păr ce-i acopereau pectoralii puternici. Erau încurcaţi amîndoi în mîini, picioare şi haine. Răbdarea lui era pe sfîrşite. Mîna lui descoperi moliciunea coapselor ei şi înaintă mai sus. O atinse şi-i auzi exclamaţia de plăcere. Înaintînd şi mai mult, găsi mica despicătură sensibilă. Şoldurile ei începură să se ridice şi să se rotească. El simţi presiunea crescîndă din partea de jos a trupului său, iar valul de căldură deveni arzător. Îşi strecură degetele lungi în interiorul ei.

– *Amarillo!*

Mîinile ei îl strînseră de umeri, iar unghiile îi pătrunseră în carne.

Ea era moale şi catifelată, ademenitor de fierbinte şi delicios de umedă. Dinţii lui se dezvelirăca de o suferinţă cumplită.

– Dumnezeule, Angelica, nu cred că mai pot aştepta.

– Nu mai aştepta, nu.

Implorarea din glasul ei fu ultima picătură, făcîndu-l să-şi piardă complet controlul.

– *Nu pot.*

Pătrunse în ea şi Angelica scoase un strigăt cînd simţurile ei explodară de noi şi noi puternice senzaţii de extaz. El se mişcă înainte şi înapoi, iar ea îi răspunse la fiecare mişcare cu propriul ei trup. Era ceva fierbinte şi sălbatic, iar plăcerea pe care-o simţi aproape că o copleşi.

Nu mai putea gîndi şi nu mai era în stare să respire. Ceva se adună în ea, ceva neîndurător, ceva sălbatic. Se agăţă de el nebuneşte şi-i strigă numele.

Cu un geamăt adînc, gutural, el îşi ridică şoldurile şi o pătrunse şi mai adînc. O dată. De două ori. O simţi cum se încordează sub el, apoi trupul ei începu să tremure şi să se contracte în jurul bărbăţiei sale. Controlul îi dispăru complet şi fu cuprins de o nebunie euforică. Scoase un strigăt şi pătrunse încă o dată în ea total.

Cînd se trezi mai tîrziu în braţele lui era purtată în braţe şi dusă pe scări.

– Amarillo?

El o sărută pe creştet.

– Şşt, culcă-te la loc. Te duc în pat.

Ea îşi lipi obrazul de pieptul lui şi inhală mirosul de mosc al trupului lui.

– Ar trebui să merg acasă, murmură ea.

– Curînd se face dimineaţă.

Cu un oftat uşor ea se lăsă în voia căldurii braţelor lui. N-o aştepta nimeni acasă, nimeni care să-şi facă griji dacă nu vine. Poate că el avea dreptate. Ar trebui să doarmă cu el.

Cînd o puse pe pat îl privi. Prin fereastra enormă din spatele tăbliei de abanos a patului, se strecurau razele lunii, aureolîndu-i părul şi pieptul gol.

El puse un genunchi pe pat.

– N-am mai reuşit să ne dezbrăcăm.

– Nu, n-am reuşit.

Privirea ei rătăci de-a lungul trupului lui, coborînd pînă la blugii care-i stăteau lăsaţi în jos pe şolduri, desfăcuţi şi cu fermoarul descheiat.

Simţi un val de căldură în corp. Avînd brusc o senzaţie de vulnerabilitate, se ridică în capul oaselor şi se trase înapoi, pe perne.

Se aşeză lîngă ea, sprijinindu-se de tăblia

patului. Ea arăta incredibil de senzuală şi erotică cu părul zburlit, cu hainele în dezordine şi cu buzele puţin umflate şi uşor strînse.

– Am avut dreptate, şopti el răguşit.

– În legătură cu ce?

– Am fost într-adevăr cuprins de flăcări.

Angelica îşi umezi buza de jos cu vîrful limbii şi şopti:

– Şi eu la fel.

Cu un geamăt, el o luă în braţe. Ea se aşeză depărtîndu-şi picioarele.

O simţi apăsîndu-l, caldă şi umedă. Instantaneu, trupul lui luă foc, iar mintea i se înceţoşă.

– La naiba, de data asta am să-ţi scot hainele.

Îi ridică rochia scoţîndu-i-o peste cap şi o puse alături. Urmară sutienul şi slipul.

Apoi, dintr-o dată, pătrunse în trupul ei, atît de simplu, atît de uşor, atît de ameţitor şi de minunat, încît se întrebă de ce se lăsase influenţat de obsesia de a o dezbrăca şi astfel întîrziase să simtă această plăcere.

Cînd mîinile îi cuprinseră sînii, îşi aminti şi înţelese de ce dorise să întîrzie. Simţea o nevoie puternică să-i simtă fiecare bucăţică de piele atît pe dinafară, cît şi pe dinăuntru. Îi cuprinse şoldurile şi începu să i le rotească şi în acelaşi timp începu să se mişte şi în interiorul ei.

Ea se simţi plină de el. Nici o părticică din trup nu-i rămase neafectată. Senzaţii puternice o cuprindeau din cînd în cînd, ameninţînd s-o ducă departe, pe aripile extazului. Întinse mîinile în spatele lui şi se prinse de tăblia de abanos a patului pentru a-şi păstra echilibrul, în timp ce se ondula, lăsîndu-se cuprinsă de ceaţa adîncă şi întunecată a pasiunii pe care i-o oferea Amarillo.

Razele lunii pătrundeau prin fereastră în spatele lui, luminînd-o pe Angelica. Era întruchiparea pasiunii pentru el, cu capul dat pe spate, cu părul curgîndu-i în valuri, cu buzele umflate de sărutările lui, cu chipul crispat şi totuşi blînd încărcat de pasiune şi dorinţă.

Îşi aplecă capul şi-i cuprinse unul din mugurii sînilor cu buzele. Îi apărură broboane de transpiraţie deasupra sprîncenelor şi-l dureau muşchii din cauza abţinerii pe care şi-o impusese. Ea îl înnebunea. Nu ştiuse că dragostea poate fi trăită astfel, că poate fi copleşit într-atît încît să nu se mai gîndească la consecinţe, să nu se mai poată gîndi la nimic decît la această împlinire adîncă, mistuitoare şi pătimaşă, care se apropia pentru amîndoi. Sunetele pe care ea le scotea şi tensiunea pe care el o simţea în trupul ei îi spuneau că ea era lîngă el tot timpul.

– Hai, acum, murmură el răguşit.

Ea scoase o exclamaţie de aprobare cu răsuflarea întretăiată.

– Acum.

O strînse mai tare lîngă el, iar mişcările îi deveniră mai rapide, mai puternice şi mai sălbatice. Nu ştia cît timp va mai putea să suporte plăcerea incredibilă care-l cuprinsese. Exista riscul să explodeze luînd-o cu el.

Şi apoi, riscul deveni realitate. Iar realitatea deveni un vis care continuă la nesfîrşit.

Capitolul 4

Respiraţia adîncă şi regulată a bărbatului de lîngă ea o trezi pe Angelica exact înaintea zorilor. Ascultă, la început puţin uimită. Sunetul îi era străin; nu era obişnuită să doarmă cu un bărbat în patul ei.

Apoi îşi aminti.

Nu era în patul *ei.*

Închise ochii şi evenimentele nopţii trecute îi apărură rînd pe rînd în memorie. Venise la el acasă pentru ca ea şi cu Amarillo să poată discuta despre primul lor sărut, sărutul care fusese atît de

neobişnuit pentru amîndoi, sărutul care dusese la o pierdere totală a controlului, sărutul care se transformase într-o întreagă serie de sărutări. Ea sperase că vor fi în stare să discute despre ceea ce se întîmplase, punînd lucrurile în perspectivă şi apoi să înlăture incidentul.

În loc de asta însă, conversaţia lor se transformase într-o dragoste înfocată ce continuase toată noaptea. Şi tot nu ştia încă mai multe despre Amarillo decît ştiuse cînd rămăsese lîngă maşină, uitîndu-se după el cum pleacă. Rămînea, la fel ca întotdeauna, o enigmă.

În acelaşi timp nu ştia ce se întîmplă cu ea. De fiecare dată cînd el o atingea, simţea că ia foc. Ce fel de înţeles putea avea această senzaţie? Doar îl cunoştea de ani de zile. Nu era în stare să găsească nici un fel de explicaţii. Singurul răspuns, se hotărî ea, era o retragere prudentă.

Un sentiment de pustietate îl trezi pe Amarillo în timp ce primele raze aurii ale soarelui începură să se filtreze prin fereastra din spatele lui.

Întinse mîna pe locul de lîngă el. Cearceafurile erau reci.

Locul era gol. Abandonat.
Îşi strînse mîna pumn şi lovi patul. *La naiba!*

Angelica intră în dormitorul ei în seara aceea, îşi scoase pantofii şi jacheta de la costum. Era epuizată, dar se îndreptă către şifonier şi bagaje. Pe parcursul zilei hotărîse să plece la SwanSea, a doua zi.

Încercase să finalizeze cît mai mult posibil din ceea ce avea de lucru. Iar ceea ce nu reuşise să termine, considerase că mai putea să aştepte. Trebuia să plece din oraş.

Amarillo nu încercase s-o vadă sau să vorbească cu ea toată ziua, dar ea îşi propusese să nu-şi facă griji despre ceea ce gîndea sau simţea el. Mai mult ca sigur că era stînjenit în legătură cu ceea ce se petrecuse noaptea trecută. Pe undeva, era posibil ca el s-o şi învinovăţească. Era limpede că se hotărîse să stea departe de ea. Oricum, el se dovedise a fi încă o dată impenetrabil precum granitul. Ar fi trebuit să aibă dinamită pentru a-l putea arunca în aer, ca să vadă ce se află în interiorul lui, iar ea, pur şi simplu, nu se simţea în stare acum să folosească explozibil.

Pentru ea fusese o noapte fermecată. Împreună călătoriseră pe înălţimi pe care nici nu visase vreodată să ajungă. Ştia că nu va mai fi niciodată la fel. Dar trebuia să continue să-şi trăiască viaţa. Nu-i stătea în caracter să dea la o parte cu uşurinţă ceea ce se întîmplase între ei şi nici nu putea uita. Dar ceea ce putea face era să privească lucrurile ca pe o întîmplare anormală şi, în plus, din punct de vedere fizic, *să iasă* din această situaţie.

Începu să-şi împacheteze lucrurile hotărîtă şi puţin mai tîrziu cînd auzi sunetul soneriei, aproape că-şi terminase de făcut bagajele.

În drum spre uşă aruncă o privire satisfăcută spre rochia de bal roşu-violet care-i fusese adusă mai devreme, în seara aceea. Se afla într-o husă de plastic, gata să fie aşezată pe scaunul din spate al maşinii, mîine dimineaţă cînd pleca.

Jos, se uită prin vizor să vadă cine e la uşă. Cînd văzu, i se înteţiră bătăile inimii.

Pe verandă se afla Amarillo, avînd pe chip întipărită o expresie furioasă.

Ea se îndreptă şi-şi duse mîna tremurînd la frunte, neştiind ce să facă. Se simţea foarte prost, pentru că, dintr-un motiv care-i scăpa în clipa aceea, el era ultima persoană pe care ea se aşteptase s-o vadă în faţa uşii.

Soneria sună a doua oară. Mintea i se limpezi. Exista o singură soluţie. Îi dădu drumul.

– Era şi timpul, spuse el, intrînd în hol. De ce ţi-a trebuit atîta timp?

Ea închise uşa şi-şi încrucişă braţele pe piept.

– Bună, Amarillo. De ce ai venit aici?

– Nu este clar?

Tonul lui ascuţit o duru de parcă i-ar fi provocat o rană fizică. Probabil că el clocotise de furie toată ziua, îşi zise ea, şi categoric era ceva în legătură cu noaptea trecută. Ar fi vrut numai să ştie în ce privinţă pentru a se putea pregăti.

Se întoarse şi porni pe hol.

– Vino în sufragerie.

– De ce arăţi atît de obosită? întrebă el cînd intrară în camera elegantă şi spaţioasă.

– Poate pentru că sînt. Uite, ce-ar fi să-i dai drumul şi să spui ce te supără ca să mă pot şi eu culca mai devreme în seara asta.

El îşi dădu marginile jachetei deoparte şi-şi puse mîinile în şolduri.

– Ce mă *supără?* Doamnă, dar ştiu că ai sînge rece. Tocmai am petrecut împreună o noapte, uniţi în cele mai fierbinţi, dulci şi intime moduri imaginabile şi tu mă întrebi ce mă *supără?*

Ea înghiţi în sec şi descoperi că avea un nod în gît.

– Deci pot înţelege din izbucnirea asta că eşti supărat, pentru că am făcut sex noaptea trecută?

Ochii lui se îngustară uşor, de parcă ar fi încercat să se concentreze mai bine pentru a vedea în mintea ei.

– Tu nu eşti?

Tonul lui adînc şi aspru îi creă senzaţia de a dori să se ascundă. Ridică din umeri nonşalantă şi simţi un spasm de durere, primul semn că stătuse încordată.

– Am hotărît să nu mă las influenţată de un asemenea sentiment. Am avut necazuri cînd am încercat să aflăm ce s-a întîmplat cu sărutul acela. N-avem de unde să ştim ce s-ar mai întîmpla dacă am încerca să descoperim raţiunea celor petrecute azi-noapte.

– Azi-noapte.

El clătină din cap şi pentru o clipă ea avu impresia că vede pe chipul lui o expresie de uimire.

– *Azi-noapte,* spuse el continuînd. Vreau să ştii, Angelica, că n-am avut intenţia să se întîmple nimic.

Într-un fel, asta n-o făcu să se simtă mai bine.

– Nu, cred că n-ai avut această intenţie.

– Dar pe de altă parte, nu-mi pare rău că s-a întîmplat.

Acum se simţi mai bine.

– Îţi mulţumesc pentru că spui asta.

– Spun adevărul.

Ea înclină capul, apreciindu-i bunătatea. Asta o făcea şi mai hotărîtă să-şi continue viaţa, ceva ce era sigură că n-ar fi fost în stare să facă dacă ar fi făcut din nou dragoste cu el. Doamne, de unde-i venise în minte un asemenea gînd? se întrebă ea.

Nu exista nici o şansă ca acest lucru să se întîmple din nou. Scopul lui era acela de a încerca s-o facă să-i suporte mai uşor dezinteresul. Dar, spre marele ei necaz, descoperi că nu putea accepta atît de uşor respingerea lui politicoasă şi blîndă.

Noaptea trecută se simţise de parcă el o azvîrlise de pe o stîncă, atunci cînd o luase în braţe, iar acum era pe punctul de a se strivi de stîncile de dedesubt. Pentru a putea rămîne întreagă trebuia să treacă la atac pentru a-şi uşura aterizarea.

– De ce-ai plecat fără să-mi spui? întrebă el coborîndu-şi glasul la o şoaptă răguşită.

Din nou o lua prin surprindere, se gîndi ea, speriată.

– M-am trezit şi mi-am zis că era timpul să plec.

– Dar de ce nu mi-ai spus?

– Dormeai adînc. M-am gîndit că ar fi nepoliticos să te trezesc.

Arareori dorm adînc, îşi zise Amarillo, dar nu-şi amintea să fi stat vreodată toată noaptea ca să facă dragoste. Şi aproape întotdeauna se trezea singur. Dar în dimineaţa asta cînd se trezise şi văzuse că ea plecase, fusese adînc tulburat.

Îşi luă privirea de la ea. Numai aflîndu-se lîngă ea şi simţea cum începe să-i fiarbă sîngele în vene. Nu se putea uita la ea prea mult, fără să vrea să o sărute pînă cînd ea îşi pierdea minţile şi apoi să-şi scoată hainele amîndoi pentru a repeta performanţa din noaptea trecută, pînă în cel mai mic amănunt. Cum naiba reuşise atîţia ani de zile să nu se atingă de ea? Ar fi vrut să ştie răspunsul la această întrebare. Tot acest timp trebuie să fi păşit pe o frînghie întinsă, fără să-şi dea seama de enormitatea riscului asumat.

– A fost o greşeală, spunea ea. N-ar fi trebuit să se întîmple.

Ochii lui se întoarseră iute spre ea.

– Asta e o ironie afurisită. Acum două zile eu spuneam acelaşi lucru despre sărut, iar tu te-ai înfuriat. Acum tu spui că noaptea trecută a fost o greşeală şi mă înfurii *eu* foarte tare. Părerile noastre s-au inversat. Cum de s-a putut întîmpla aşa ceva?

Ea îşi ridică mîinile.

– N-are nici un rost. Nu eu sînt cea care am răspunsuri. Totuşi, eu sînt cea obosită. Te rog să pleci.

El întinse brusc mîinile şi o luă în braţe.

– La naiba, între noi apar scîntei ori de cîte ori sîntem unul lîngă altul, Angelica. Vreau să ştiu de ce! După toţi aceşti ani, *de ce?*

Ea nu se putea gîndi. Fiind în contact cu trupul lui tare şi musculos, se afla într-un pericol căruia nu-i putea face faţă. În clipa asta contactul părea să nu aibă un grad mai sporit de pericol decît rocile dure către care se îndrepta în imaginara ei cădere. Cu o izbucnire bruscă de energie, se desprinse din îmbrăţişarea lui.

Răsuflînd cu greu, trase cu putere aer în piept.

– Ţi-am spus că nu cunosc răspunsul şi se pare că nu sîntem în stare să avem o discuţie raţională despre asta sau despre orice altceva legat de asta. Aşa că stai departe de mine, iar eu voi rămîne departe de tine.

Lui nu-i plăcea deloc răspunsul ei.

– Şi tu crezi că *asta* va rezolva totul?

– Da, da, cred.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra ei, strîngînd neputincios din mîini. La naiba, nu era în stare să facă faţă situaţiei create şi asta îl înnebunea. Ea

se aflase la periferia vieţii lui ani de zile şi acum intrase deodată drept în centrul existenţei sale. Nu era sigur că avea puterea s-o împingă la loc către periferie, iar a sta departe de ea era o soluţie intolerabilă pentru problema ce se ivise.

– Nu ai fost virgină, spuse el încet.

Ei i se opri respiraţia; întinse spre el un deget tremurător.

– O să trebuiască să încetezi să faci asemenea lucruri.

– Ce anume?

– Să faci afirmaţii neaşteptate, care n-au nici o legătură cu ceea ce se întîmplă.

– Iartă-mă, spuse el, dar fără a părea pocăit. Numai că n-am ştiut că te-ai culcat cu cineva.

– Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit tu să ştii un asemenea lucru? întrebă ea înfierbîntată. Aceasta este o problemă foarte personală şi foarte intimă.

– Dar şi noaptea trecută am fost împreună într-un mod foarte personal şi intim.

Ochii lui străluciră ca două nestemate de preţ.

– Nu-i şi părerea ta, Angelica?

– Părerea mea este că ceea ce a fost noaptea trecută s-a terminat.

El se depărtă cîţiva paşi, apoi se reîntoarse în locul de unde plecase.

– Ne vedem destul de des ca să ştiu foarte bine cu cine te-ai întîlnit de-a lungul anilor. Dar n-a existat nimeni cu care te-am văzut şi despre care să cred că te-ai culcat cu el. Nici măcar ticălosul acela cu care aproape că te-ai logodit.

– Roger nu era un ticălos.

– Ba era un ticălos.

Ea oftă. Amarillo era încăpăţînat ca un catîr, iar ea nu era în stare să lupte acum cu el. Ridică mîna în semn de capitulare.

– Gary McKee. Am avut o scurtă legătură cu Gary McKee. Bine?

Un muşchi i se zbătea în maxilar. Abia reuşi să pronunţe numele, iar cuvintele erau încărcate de sarcasm.

– Dar n-am cunoscut niciodată nici un Gary McKee.

– Asta pentru că erai în Texas.

– Cînd? În ce perioadă?

Ea îşi cuprinse umerii cu braţele.

– Cînd ai luat-o pe Rebecca Randolph cu tine ca să-i arăţi unde ai copilărit şi să-i prezinţi familia ta. Credeam că eşti destul de serios în privinţa ei, pentru că niciodată nu mai duseseşi acasă o altă femeie, dar te-ai întors singur.

Expresia de pe chipul lui deveni ciudată şi de neînţeles.

– Rebecca şi cu mine nu eram decît prieteni. A mers în Texas, deoarece pe vremea aceea familia ei locuia în Austin. I-am oferit un loc în avionul meu, pentru că mergeam într-acolo. Cînd am aterizat la Austin, am lăsat-o pe aeroport şi peste un sfert de oră am plecat cu avionul, singur, mai departe către Libbock.

Rămase cu ochii pironiţi asupra lui, în timp ce prin cap îi trecea un gînd oribil. Oare ar exista chiar şi cea mai mică posibilitate ca să se fi aruncat în braţele cuiva, care în cele din urmă nu însemnase nimic pentru ea, doar pentru că în acel moment crezuse că Amarillo găsise în sfîrşit femeia cu care să se căsătorească din nou?

Îşi aminti acum că legătura ei se sfîrşise în acelaşi timp cu revenirea lui din Texas fără Rebecca. Pe rînd simţi un val de căldură şi apoi unul de frig. Era extrem de neplăcut faptul că ar putea fi posibil ca ea să nu fi fost conştientă de adevăratul motiv pentru care făcuse ceva anume.

El ridică o mînă către ea.

– Angelica...

Sună telefonul.

Ea tresări la auzul sunetului strident. Telefonul sună din nou. După o clipă se îndreptă spre telefon şi răspunse:

– Alo?

– *N-ar trebui să ieşi cu bărbaţi blonzi. N-ar trebui să ieşi deloc. Mai bine ai începe să ţii cont de mine, altfel va trebui să te pedepsesc.*

Glasul subţire şi înfundat o pătrunse ca un cuţit. Receptorul îi căzu dintre degetele amorţite. Amarillo veni imediat lîngă ea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, luînd receptorul de jos şi ducîndu-l la ureche. S-a întrerupt. Cine era?

Puse receptorul la loc.

Ea scoase un hohot de rîs forţat.

– Crede că ai părul blond. Ce prostie.

Sprîncenele lui se încruntară, iar expresia de pe chipul lui deveni îngrijorată şi nedumerită.

– Cine?

– Bărbatul ăsta care mă tot sună. Părul tău e şaten nu blond, dar el a spus că eşti blond.

O cuprinse cu braţul de umeri şi o conduse către cea mai apropiată canapea, apoi o aşeză lîngă el.

– Bine, acum spune-mi ce se întîmplă. Cine e bărbatul care te tot sună? Şi ce spune?

Ea oftă, apoi trase adînc aer în piept.

– Nu-i *nimic* important.

– Dacă n-ar fi nimic nu te-ar tulbura. Dar telefonul te-a tulburat.

– Da, şi asta-i tot. N-ar trebui să mă las tul-

burată de telefoanele astea. Nu-i decît vreun ticălos oarecare.

– Telefoane? De cîte ori te-a sunat?

– De patru ori.

Numărul o făcu să tresară. Nu-şi dăduse seama că se întîmplase de atîtea ori.

– Cred că aşa este. De patru ori. Prima dată a sunat aici, acum două nopţi, chiar înainte de a suna Nico. Apoi a sunat a doua zi dimineaţă la birou. A treia oară din nou aici, acasă, în aceeaşi seară. Şi acum iarăşi.

– Şi ce spune?

Ea ridică din umeri.

– Îmi tot spune să ţin cont de el, să stau acasă, să nu ies şi să fiu fată cuminte. Chestii de genul ăsta. Iar acum mi-a spus să nu ies cu bărbaţi blonzi. E ridicol cînd stai să te gîndeşti.

– I-ai spus tatălui tău? De ce naiba nu mi-ai spus pînă acum?

– Nu, nu i-am spus lui tata şi din acelaşi motiv nu ţi-am spus nici ţie. Pentru că nu mi s-a părut ceva important.

Şi nici nu era, dar acum era oarecum surprinsă să-şi dea seama că se simţea uşurată că el ştia.

Amarillo trecu la acţiune.

– Există lucruri ce pot fi făcute. Mai întîi, trebuie

să ţi se pună telefoanele sub urmărire, cel de aici şi cel de la birou.

– Nu, nu. E prea mare deranjul. Poate că nici măcar n-o să mai sune. Ţi-aduci aminte acum cinci ani cînd tu şi Nico eraţi încă în poliţie şi eu începusem să primesc telefoane idioate?

El încuviinţă.

– Nico n-a reuşit să afle nimic.

– Şi nici tu, deşi lucraţi împreună.

Privirea lui era glacială.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Amîndoi aţi folosit toată tehnologia poliţiei de care dispuneaţi, încercînd să-l găsiţi şi să-l localizaţi pe cel care suna. Ţi-amintesti?

– Îmi amintesc. N-am reuşit să-l prindem pe ticălos.

– Iar persoana în cauză a încetat în cele din urmă să mai sune. De atunci am mai primit telefoane doar după ce-mi apărea fotografia în ziare, la fel cum s-a întîmplat şi săptămîna trecută.

– I-ai spus lui Nico despre celelalte telefoane?

– În nici un caz. Amîndoi aţi insistat să stau închisă în casă, cu pază la uşă, prima dată cînd s-a întîmplat. Nu mai puteam să merg nici măcar la magazin. Trebuiau să lucreze cu mine prin corespondenţă. A fost îngrozitor.

Se scutură înfiorată.

El se încruntă.

– Şi de ce te-a deranjat asta? Ai avut aici tot ceea ce-ţi trebuia.

– Dar nu puteam să ies din casă, spuse ea supărată de-a binelea. Trebuie să pot ieşi din casă dacă vreau.

El nu înţelese teama ce se oglindea în ochii ei; mai mult decît atît, nu înţelegea de ce teama ei îl afecta atît de mult.

– Asta sună a claustrofobie.

– Spune-i cum vrei, tot nu contează. Am jurat să nu mai permit ca viaţa mea să fie astfel afectată. Telefoanele sînt o pacoste, dar în cele din urmă se vor opri. Şi individul ăsta, indiferent cine este, se va plictisi pînă la urmă.

El se aplecă înainte, îngrijorat.

– Ascultă la mine, Angelica. Pînă la un punct ai dreptate. O mare parte a genului ăsta de telefoane sînt lipsite de pericol, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să-ţi iei toate măsurile de precauţie posibile. Şi în caz că nu ţi-ai dat încă seama, tipul ăsta te urmăreşte.

O trecu un fior rece pe şira spinării.

– Altfel de unde ar şti că tu te întîlneşti cu un bărbat blond? adăugă el cu glas scăzut.

Gura ei deveni o linie fermă şi încăpăţînată. Continuă:

– Părerea mea este că pînă la urmă se va plictisi şi va înceta să mai sune. O să găsească fotografia altcuiva în ziar şi va deranja pe altcineva o vreme. Iar după aceea pe altă persoană şi tot aşa mereu.

– S-ar putea să ai dreptate în privinţa acestui individ că nu reprezintă un pericol real. Sper să ai dreptate. Dar eu n-am de gînd să mă mulţumesc cu atît. Şi, pînă cînd teoria ta se va dovedi adevărată, vei avea în jurul tău gărzi de corp douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar telefonul de acasă, precum şi cel de la birou vor fi puse sub urmărire.

Ea sări în picioare.

– Să n-aud de gărzi de corp! Sub nici o formă.

El o imită, sărind în picioare la fel de repede ca ea.

– Ba da, categoric! Dacă tu crezi măcar o clipă că am să stau cu mîinile în sîn, fără să fac nimic, în timp ce un ticălos nenorocit te hărţuieşte, te înşeli amarnic.

Se repezi la el fără să se mai gîndească.

– Şi de cînd, mă rog, ai devenit tu protectorul meu?

– Nico...

– Lasă-l pe Nico în pace, spuse ea agitată. Nu este aici.

– Exact.

– Oh, înţeleg. Acum preiei rolul fratelui mai mare. Ei bine, lasă-te păgubaş.

Ideea era umilitoare pentru ea, dar pe moment nu-şi dădu seama de ce.

– Rolul de frate mai mare este probabil un rol al naibii de bun şi de sigur, comparativ cu cel pe care l-ai jucat azi-noapte!

O privi fix, observînd expresia ei răvăşită, apoi îşi trecu nervos degetele prin păr.

– *La naiba,* de ce te-am lăsat să te apropii de mine?

Ea ridică o mînă tremurîndă.

– Bine, hai să încetăm. Această discuţie pe tema gărzilor de corp şi a telefoanelor puse sub urmărire e inutilă. Mîine dimineaţă, la prima oră, plec la SwanSea.

El rămase nemişcat, iar energia şi agitaţia de pînă atunci îi dispărură ca prin farmec, în locul lor apărînd un gol cumplit.

– Cînd ai luat hotărîrea asta?

– Astăzi. Mi s-a părut a fi cel mai indicat lucru.

– Dar în planurile tale intră şi faptul de a mă anunţa şi pe mine?

– Ţi-aş fi spus. Se opri o clipă. Dacă m-ai fi întrebat. Oricum, îmi programasem să plec acolo peste cîteva zile. Nu fac decît să decalez puţin

data plecării.

– Şi cît din hotărîrea asta bruscă are de-a face cu mine?

Ar fi fost o soluţie simplă să-l mintă. Din păcate, nu se simţea în stare de aşa ceva în momentul acesta.

– Aproape totul.

– N-am hotărît nimic, Angelica. Ştii asta, nu-i aşa? Încă n-am stabilit nimic.

Ea încercă să rîdă, dar nu reuşi.

– Din nou acelaşi cuvînt. *Să stabilim.* N-am ajuns nicăieri încercînd. După cum am spus şi înainte, nu sîntem în stare niciodată să purtăm o discuţie normală şi raţională. Eu zic să ne lăsăm păgubaşi.

– Tu poţi? Eu, unul, nu pot.

Fără nici o avertizare, în adîncul ochilor lui aurii apărură sclipiri de furie.

Un torent de căldură o copleşi, adăugîndu-se agitaţiei prin care deja trecea. Îşi dădu seama că începuse s-o doară capul.

– E tîrziu, am mult de mers cu maşina mîine. Vreau să pleci acum.

– Merg şi eu cu tine.

– Unde? întrebă ea, incapabilă să-i urmărească gîndurile.

– La SwanSea.

Ea scoase o exclamaţie de uimire.

– La SwanSea? Te-am rugat să vii şi ai spus că nu poţi. Ai uitat? Ai spus că Nico fiind plecat din ţară...

– M-am răzgîndit.

– Pur şi simplu?

– Pur şi simplu.

Părea foarte serios. Dar ea nu avea încredere în el.

– De ce, Amarillo?

– *Fondul de Ajutorare a Copiilor* este o excelentă activitate caritabilă. E mult timp de cînd n-am mai fost acolo. Trebuie să văd şi herghelia de cai. Am nevoie de o destindere. Alege ce vrei şi vei avea un motiv rezonabil.

– Te-ai răzgîndit, pentru că acum crezi că am nevoie de protecţie, dar n-am de gînd să accept asta.

– N-ai încotro.

Glasul lui liniştit prevestea furtuna.

Ea se întoarse brusc, porni spre hol şi deschise uşa de la intrare.

– Nu te pot opri să mergi la SwanSea, dar te pot împiedica să mergi împreună cu mine. Nici să nu-ţi treacă prin cap să vii aici mîine dimineaţă.

– Mă gîndeam că poate plecăm cu avionul, spuse el păşind către hol.

– Eu merg cu maşina.

– Un motiv în plus să călătorim cu avionul. Conduci ca o maniacă.

– Eu merg cu maşina. Singură!

Se opri la uşă şi se uită la ea.

– Bine, Angelica, ai cîştigat de data asta. Pleacă cu maşina dacă vrei. Dar cînd ajungi, să te uiţi în urmă pentru că eu voi fi acolo. Indiferent de motiv, să ştii că nu scapi chiar atît de uşor de mine.

Zîmbi.

– Şi poate că nici nu va fi chiar atît de rău. Poate vom reuşi chiar să stăm de vorbă, fără a sfîrşi prin a face dragoste. Poate.

Ea trînti uşa după el, neştiind dacă îi lansase o ameninţare sau o promisiune şi nefiind deloc sigură ce anume ar fi preferat.

Capitolul 5

În noaptea aceea Angelica avu un vis, dar dimineaţă nu-şi aminti decît frînturi, o voce dulce spunînd „fii cuminte" şi aceeaşi voce spunînd „iubitul meu cu păr de aur".

Visele începuseră s-o lase cu o senzaţie ciudată, dar nu ştia de ce. Cel care sunase seara spusese ceva despre bărbaţii blonzi. Oare asta se păstrase cumva în subconştientul ei şi de aici îşi amintea în vis de „iubitul cu păr de aur"? Nici măcar nu ştia de ce îşi amintea aceste frînturi. În mod sigur, pînă acum, nu-şi făcuse probleme în legătură cu visele pe care le avea. Era o prostie,

dacă stătea bine să se gîndească. Şi totuşi...

Încercă să scape de această senzaţie şi mîncă la micul dejun o bucată mare din prăjitura de ciocolată *Angelica.* După aceea, băgă tortul în frigider, îl sună pe tatăl ei, ca să-şi ia rămas-bun, îşi puse bagajul în maşină şi porni către nord.

Conducea de mai puţin de o oră cînd observă un automobil negru, elegant, marca *Corvette,* în oglinda retrovizoare şi-şi dădu seama că o urmărea, mai precis *o urmărise* de la bun început. Era Amarillo, bineînţeles.

Primul ei impuls fu să apese pedala acceleraţiei pînă la fund şi să încerce să scape de el, dar se abţinu. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o nouă amendă pentru depăşirea vitezei.

Şi, în plus, bunul-simţ o făcu să-şi dea seama că n-ar reuşi niciodată să scape de maşina lui Amarillo. Aşa că nedepăşind cu mai mult de patru mile şi jumătate viteza legală îşi continuă liniştită deplasarea.

Semnele de circulaţie şi imaginile peisajului se schimbau mereu şi curînd realiză că, deşi reuşise să scape de prezenţa lui Amarillo în maşină, nu reuşea să-şi ia gîndurile de la el.

După spusele lui, ei se *aprindeau* ori de cîte ori se aflau împreună. El îi tot punea întrebări

despre situaţia lor, dorind să afle care este părerea ei. Dar în cazul în care el avea vreo explicaţie sau vreo părere în această privinţă, o ţinea pentru el.

Trebuia să recunoască totuşi că savurase fiecare clipă petrecută cu el. Numai după ce făcuseră dragoste, fusese tulburată de diferite emoţii şi-şi pusese întrebări la care nu găsea răspuns.

Iar acest lucru o scotea din minţi.

Cînd era mică îi plăcea să se dea în carusel. Dar ca femeie matură, la douăzeci şi şapte de ani, implicată într-o relaţie cel puţin ciudată cu un bărbat nepermis de enigmatic, descoperise că nu mai gusta deloc caruselul emoţiilor pe care le trăia. Trebuia să scape. Trebuia să stea departe de bărbatul care-i provoca asemenea senzaţii.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi se strîmbă. Maşina neagră îşi menţinea poziţia la o distanţă rezonabilă în spatele ei, dar avea ceva din aerul unui animal de pradă, cu alura sa aerodinamică, croită special pentru viteze mari. Nu o ameninţa direct, încercînd s-o depăşească, ci ca un adevărat animal de pradă continua să o urmărească.

Cînd viră pe şoseaua şerpuită ce ducea la SwanSea, se simţi uşurată. Datorită gîndurilor care o obsedau şi a maşinii negre pe care o ve-

dea mereu în oglinda retrovizoare, nu-i plăcuse deloc această călătorie şi era bucuroasă că se sfîrşise.

Ca întotdeauna vederea casei o emoţionă. Nu era impresionată de mărimea clădirii sau de bogăţia copleşitoare pe care o reprezenta. Era vorba mai degrabă despre „spiritul" casei, despre puterea şi forţa pe care le simţea împletindu-se în piatra, mortarul şi lemnul din care era construită. Şi mai ales senzaţia că aici era locul ei. Niciodată nu se plictisea să viziteze acest loc şi întotdeauna regreta cînd trebuia să plece.

Prin parbriz îl văzu pe directorul înalt, cu părul argintiu, Winston Lawrence, stînd pe alee şi aşteptînd-o. Zîmbi şi-i făcu semn cu mîna.

– Ce mai faci, domnule Lawrence? întrebă ea, de îndată ce opri maşina şi ieşi. Întotdeauna mă aştepţi aici cînd sosesc, deşi de obicei îţi comunic doar data sosirii. De unde ştii exact momentul cînd intru pe alee?

El îi zîmbi cu căldură.

– Doar n-o să-mi cereţi acum să vă dezvălui chiar toate micile mele secrete, nu? Altfel s-ar putea să fiu înlocuit.

Ea rîse, încîntată să-i audă glasul cu un puternic accent britanic.

– Nimeni nu te-ar putea înlocui vreodată. Nici

într-un milion de ani. De fapt, întreaga familie s-ar lupta cu orice hotel sau staţiune care ar încerca să te ia de la noi.

Zîmbetul lui deveni radios.

– Vă pot asigura că nu va fi nevoie de nici o luptă. N-am intenţia să plec. Odată ce ajungi să conduci SwanSea, orice altceva pare a fi de mîna a doua.

Auzind o altă maşina apropiindu-se, aruncă o privire spre alee.

– Acela este domnul Smith?

– Da, mă tem că el este, spuse ea, gîndindu-se cu dezgust că bărbatul şi maşina scoteau acel aşi sunete guturale.

Ocoli maşina şi deschise portbagajul. Peter, unul dintre băieţii care lucrau la SwanSea de la inaugurare, veni alergînd să-i ia bagajele.

– Bună, Peter, ce mai faci?

– Bine, domnişoară DiFrenza. E minunat să vă avem din nou în mijlocul nostru.

– Mă simt grozav aici! spuse ea cu sinceritate.

În spatele ei îl auzi pe domnul Lawrence spunînd:

– Domnule Smith, ce surpriză neobişnuită. N-am ştiut că veţi sosi.

– Îmi pare rău că n-am sunat mai înainte, zise Amarillo cu glas tărăgănat, dar călătoria a fost o

hotărîre de ultim moment. Crezi că mi-ai putea găsi şi mie o cameră?

Domnul Lawrence rîse în barbă.

– Nu e nevoie să vă cereţi scuze. Sper că ştiţi că întotdeauna sînteţi binevenit. Şi de fapt, dumneavoastră şi cu domnişoara DiFrenza veţi fi singurii oaspeţi de la etajul patru. Vă puteţi ţine companie unul altuia şi puteţi avea orice cameră doriţi, cu excepţia, bineînţeles, a aceleia special pregătită pentru dînsa.

Amarillo zîmbi, iar ea simţi cum i se face pielea de găină.

– Prefer camera mea obişnuită, spuse el.

Angelica se hotărî să ia lucrurile cu calm pentru a vedea dacă putea scăpa de starea de nervozitate pe care începuse s-o resimtă din plin. O vreme se plimbă, vizitînd locurile ei preferate, apoi făcu o baie în piscină. Mai tîrziu îl zări pe Amarillo cînd se apropie de grajduri. Cînd îl văzu, îşi schimbă repede direcţia.

Se simţea destul de relaxată în seara aceea, pe la ora zece cînd, auzind un ciocănit în uşă, se duse să o deschidă şi-l găsi pe Amarillo în prag.

– N-ai venit la masă, spuse el. S-a întîmplat ceva?

– Nu.

Dintr-o privire observă croiala texană a pantalonilor şi a hainei de seară. *Răspîndea în jurul lui o senzualitate sălbatică şi puternică cît pentru zece bărbaţi,* se gîndi ea enervată şi-şi strînse în talie cordonul capotului de mătase violetă ce se potrivea cu cămaşa de noapte de aceeaşi culoare.

– N-am avut chef să mă întorc pentru cină, asta-i tot.

Fără a fi invitat, el păşi în încăperea spaţioasă şi închise uşa, împingînd-o. Camera fusese tapetată cu lemn închis la culoare şi diferite materiale de culoare albă. Deasupra patului şi în părţi atîrna o dantelă haşurată în acelaşi desen geometric ca şi cuvertura de dantelă de pe canapea. O pereche de pantofi roşii, cu tocul înalt şi barete la spate, zăcea lîngă căminul din marmură albă în care ardeau cîteva lemne. Parfumul ei părea să se răspîndească în aer. În încăpere se simţea mirosul senzual de femeie. Expresia de pe chipul lui se întunecă.

– Ai mîncat aici?

– Da, Amarillo, crezi că-i o idee bună să te afli aici?

El făcu o grimasă.

– La naiba, nu.

– Nici eu nu cred.

– Deci, ai de gînd să-mi ceri să plec?

Faptul că această întrebare semăna cu o provocare nu constitui totuşi motivul pentru care ea ezită. Avea unul mult mai bine întemeiat. Simţise un val de căldură în tot trupul de îndată ce deschise uşa şi-l văzuse, dar abia acum devenise pe deplin conştientă de această senzaţie.

Asta însemna că deja trupul ei se obişnuise cu efectul pe care el îl avea asupra ei. Era un gînd deosebit de tulburător.

– Uite ce este, nu e nevoie să-ţi faci griji din pricina mea. *Aici* mă aflu în deplină siguranţă.

– Poate.

Ochii lui nu lăsau să se întrevadă nimic, iar expresia de pe chipul lui nu-i spunea mare lucru.

– Oricum, n-am venit să discutăm despre cel care te sună. Sper să dureze o vreme pînă cînd îşi va da seama că ai părăsit oraşul. Cînd ai plecat azi-dimineaţă din faţa casei, bagajele nu au fost vizibile. Dacă te urmărea, sînt sigur că a crezut că pleci la birou. Bineînţeles, dacă e deştept, o să-şi dea seama unde eşti, dar ai cîştigat ceva timp. Nu te-a urmărit nimeni pînă aici în afară de mine.

El se trase de cravată pînă cînd o lărgi puţin, îşi desfăcu primi cîţiva nasturi de la cămaşă, apoi se aşeză pe canapeaua de lîngă şemineu.

Era vina ei, îşi zise Angelica. Nu-i răspunsese direct la întrebare şi nici nu-i spusese să plece.

Veni în faţa canapelei şi se aplecă puţin.

– Aş putea totuşi să ştiu de ce *te afli* aici?

În glasul ei se simţi o notă de umor involuntar.

– Ca să încerc să am o discuţie normală cu tine, care să nu se termine prin a face dragoste, ai uitat?

N-ar fi trebuit să-i pună această întrebare.

– Şi ca să-ţi spun ceva.

Şi nici asta probabil că n-ar fi trebuit să întrebe.

– Ce anume?

Privirea lui o măsură din cap pînă în picioare.

– Îmi placi îmbrăcată în culoarea mov. Întotdeauna mi-ai plăcut.

Şocată, rămase o clipă fără glas.

– Asta voiai să-mi spui?

El încuviinţă.

– Întotdeauna mi-ai plăcut în violet.

Ea rîse.

– Acum, dacă stau bine să mă gîndesc, mi-ai spus odată că-ţi place această culoare, nu-i aşa? Cred că aveam şaisprezece ani pe vremea aceea.

– Abia împliniseşi şaisprezece ani, iar rochia pe care o purtai atunci era violetă şi avea flori albe şi purpurii brodate la gît şi la tiv. Era prima ta rochie de bal.

Ea zîmbi.

– După două luni, cînd Elena şi cu mine ne-am uitat în şifonier, am văzut că sînt numai haine de culoare violet.

Zîmbetul ei dispăru încet cînd se gîndi la costumul de piele pe care-l purtase cînd luase masa împreună cu el, la compleul de noapte pe care-l purta acum, la bluza de bumbac pe care o împachetase, chiar şi la rochia de bal pe care şi-o făcuse, plus un număr impresionant de articole de îmbrăcăminte pe care le avea atîrnate în şifonier, la Boston.

Toate erau violet.

Era de parcă mintea îi jucase un renghi, fără ca ea să-şi dea seama. Se aşeză pe canapea.

– Erai într-adevăr deosebită la şaisprezece ani, spuse el încet, punîndu-şi braţul pe spatele canapelei. Şi încă eşti.

Ea simţi cum îi creşte temperatura corpului; privirea ei tulburată se întoarse spre el.

– Ştiai că atunci făcusem o pasiune teribilă pentru tine?

– Nu, spuse el surprins.

– Ţi-aduci aminte de rochia violetă pentru balul de absolvire. Dar îţi mai aminteşti că băiatul cu care trebuia să apar, n-a mai venit la întîlnire în seara aceea?

– Foarte bine, spuse el pe un ton neaşteptat de rece.

– Îl chema Eddie Hewitt şi mă invitase să merg împreună cu el. Era nou în şcoala noastră şi am crezut că era un băiat destul de bun.

– Bun?

– Da, afirmă ea. Două ore mi-au trebuit ca să fim gata, apoi am coborît şi am aşteptat încă două ore. Nico încă mai locuia acasă pe vremea aceea, iar tu şi cu el jucaţi un joc în camera lui. M-am hotărît să-l aştept pe Eddie stînd cu voi. Pe măsură ce seara trecea, am văzut privirile pe care le schimbaţi între voi, dar nu puteam să cred că Eddie m-a minţit. Chiar în momentul cînd începusem să-mi dau seama că nu mai vine, una dintre prietenele mele m-a sunat de la bal, ca să-mi spună că el se afla acolo cu o altă fată.

– Niciodată nu va şti cît de norocos a fost că avea doar şaisprezece ani, zise Amarillo cu glasul lui tărăgănat. Dacă ar fi avut cu doi ani mai mult, fratele tău şi cu mine l-am fi invitat pe cea mai apropiată alee întunecoasă şi am fi avut o discuţie foarte serioasă cu el. Aşa însă...

– Aşa însă, tu ai fost minunat. Ai venit la mine, mi-ai pus mîinile pe umeri şi m-ai sărutat pe obraz. Apoi mi-ai zis că într-o zi, Eddie îşi va aminti de seara aceea şi o să-i vină să se sinucidă că a ratat şansa de a merge să danseze cu mine.

Ridurile din jurul ochilor lui se încreţiră din cauza rîsului.

– Nu există nici o îndoială în această privinţă; încă mai cred că ăsta-i adevărul. Ce s-a mai întîmplat cu ticălosul ăla?

– N-am idee. Familia lui s-a mutat în altă parte, în anul următor.

– Foarte bine. El n-ar fi avut nici un viitor în Boston.

– Nu?

Un zîmbet îi lumină faţa.

– Ţi-aduci aminte ce-am făcut în seara aceea?

El se gîndi puţin, apoi izbucni în rîs.

– Nico şi cu mine te-am dus la o îngheţată de ciocolată.

– Cred că dintotdeauna am avut o pasiune pentru ciocolată.

Glasul ei deveni blînd.

– Ai fost foarte drăguţ cu mine în seara aceea şi, după cum am spus, cred că ai fost minunat.

Zîmbetul lui dispăru încet, urmărind-o cum îşi

trece degetele prin părul întunecat pentru a-l îndepărta de pe faţă.

– Erai foarte dulce. Era uşor să fiu drăguţ cu tine.

Liniile aspre ale chipului lui erau îmblînzite de strălucirea focului. Ea ezită, apoi continuă cu curaj:

– Se pare totuşi că mai tîrziu asta a devenit un lucru dificil pentru tine, pentru că ţi-ai schimbat atitudinea faţă de mine. Ai devenit mai distant.

– Asta-i o închipuire.

– Ba nu, Amarillo. Eu nu-mi închipui diferite situaţii. Tu nu prea laşi loc unei persoane să-şi imagineze diverse stări în privinţa ta. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Poate că nu vom mai avea niciodată această ocazie. Ai vrut să vorbim. Hai să vorbim *cu adevărat*. Ce te-a făcut să te schimbi, Amarillo? Cînd eram mai tînără erai deschis şi prietenos cu mine. Dar pe măsură ce ne-am maturizat...

Ea nu trebui să termine ce avea de spus, pentru că el ştia exact despre ce era vorba. Dacă i-ar fi pus această întrebare cu trei zile în urmă s-ar fi ridicat şi ar fi plecat. Dar acum avea amintiri noi despre ea, imaginea fermecătoare în care mușca o bucată de ciocolată, ca un copil, imaginea uluitoare a ei cînd se afla deasupra lui, cu

razele lunii luminîndu-i faţa şi cu capul dat pe spate, scoţînd strigăte de extaz.

Ca să revină la atitudinea pe care o avusese înainte, ar fi fost aproape imposibil. Iar în seara asta cu siguranţă că nu o putea face.

Scoase un oftat lung.

– Cînd te-am cunoscut, erai o fată fermecătoare pe cale de a deveni femeie. Întotdeauna rîdeai şi zîmbeai. O privire a ochilor tăi întunecaţi îmi topea inima. Dar te priveam ca pe sora mai mică a celui mai bun prieten al meu. Aşa trebuia. În felul ăsta te priveam.

Apoi, într-o zi de vară, după ce ai terminat colegiul, ai venit la secţia de poliţie unde lucram eu şi Nico. Veniseşi să-l iei pe Nico pentru prînz. Ai apărut la secţie frumoasă, plină de viaţă, strălucitoare şi vioaie. Şi atunci mi-am dat seama. Deveniseşi femeie. Te-am urmărit cum creşteai din ce în ce mai atrăgătoare, mai frumoasă, cu fiecare an care trecea. În ziua aceea erai plină de energie; aveai toată viaţa în faţa ta. Atunci am simţit ceva în adîncul sufletului meu, ceva ce nu mai simţisem pînă atunci faţă de tine, dar n-a fost greu să-mi dau seama ce anume era. Aş fi vrut să te iau în braţe, să te simt lîngă mine, să fac dragoste cu tine.

Ea scoase o mică exclamaţie de surpriză, iar

el zîmbi nostalgic.

– Dar n-am făcut-o, pentru că în clipa aceea mi-am dat seama că va trebui să mă îndepărtez de tine. Exact asta am şi făcut, şi astfel am reuşit să-mi ţin în frîu dorinţa. Am reuşit atît de bine, încît am şi uitat că ea mai exista.

– Dar de ce? spuse ea, cu o izbucnire bruscă.

– Pentru că în urmă cu şase ani, cînd lucram la poliţie în Texas, soţia mea a nimerit într-o situaţie periculoasă şi a fost ucisă. Se afla acolo pentru că ieşise la cumpărături, s-a întîmplat să mă vadă pe mine şi a venit în întîmpinarea mea. Logic, mi-am dat seama că moartea ei n-a fost din vina mea. Am ştiut că asta s-a întîmplat mai mult din cauza unor împrejurări decît din cauza meseriei mele. Totuşi, posibilitatea unui pericol exista încă. Atunci am hotărît să-ţi ofer şansa de a trăi, rămînînd departe de tine.

– Hotărîrea ta nu are sens.

– Poate că nu are acum. Dar în ziua aceea, la acel moment, era singura soluţie pentru mine.

– Şi acum? Acum nu mai lucrezi în poliţie. Meseria ta nu mai este atît de periculoasă.

Buzele lui senzuale se crispară.

– Obişnuinţa e un lucru mare şi destul de greu de înlăturat.

– La fel este şi ceea ce am împărţit împreună

ieri-noapte, spuse ea îndrăzneaţă.

El o privi lung.

– Ce încerci să faci?

– Să înţeleg, bănuiesc.

El ridică din umeri, cu o mişcare stingherită.

– Ar fi mai bine dacă am uita ce s-a întîmplat. *La naiba.*

Ea sări de pe sofa într-un vîrtej de mătase violetă, dar el o apucă de mînă şi o trase la loc lîngă el.

Chipul lui devenise ca de piatră, iar din ochi îi ieşeau flăcări.

– Foarte bine, vrei un răspuns, am să-ţi dau un răspuns. În clipa cînd Nico m-a sunat cerîndu-mi să am grijă de tine, mi-a oferit o scuză pentru a te căuta, ceea ce niciodată n-aş fi făcut de unul singur. Problema este că, de îndată ce mi-a fost oferită această scuză, am început să-mi pierd controlul.

Îi dădu drumul la braţ, dar ea era prea uluită de cuvintele lui pentru a mai face vreo mişcare. Rămase pe loc, cu pieptul lipit de braţul lui.

– Tatăl meu căuta petrol. Mereu sfredelea pămîntul şi nu găsea nimic. Mama a murit cînd eram mic şi am rămas numai cu el. Nu pot să-ţi spun de cîte ori am împachetat şi ne-am mutat din loc în loc prin vestul Texas-ului pînă cînd găsea un alt

loc unde credea că va da lovitura. A început să bea pentru a-şi alina dezamăgirea. Cînd a găsit, în sfîrşit, petrol, era prea bolnav pentru a se putea bucura de el. Dar am învăţat din copilărie că, dacă reuşesc să menţin un grad de control asupra propriei mele persoane şi asupra propriilor mele emoţii, voi reuşi să ocolesc dezamăgirea. Moartea soţiei mele a fost pentru mine o lovitură puternică. Am iubit-o foarte mult, dar am făcut eforturi să nu mă las copleşit de suferinţă şi mînie. Niciodată nu mi-am permis să mă las dus de ape şi nu mi-am pierdut echilibrul. M-am mutat la Boston şi am început o viaţă nouă. Apoi te-am cunoscut pe tine.

Se opri o clipă.

– Cred că pe undeva am ştiut dintotdeauna în adîncul sufletului meu, că tu vei fi cea care va face să-mi pierd controlul. Mi-era teamă de tine. Şi de aceea am stat departe de tine.

– Eu? şopti ea, uluită.

Privirea lui se opri asupra buzelor ei.

– Încă mi-e teamă de tine. Cînd sînt cu tine mă comport total diferit faţă de modul în care sînt eu de obicei. Ani de zile am reuşit să-mi controlez sentimentele faţă de tine, cînd nici măcar nu eram pe deplin conştient că le aveam. Dar acum, după ce te-am sărutat şi am făcut dragoste cu tine, nu

sînt sigur că-mi voi mai putea recăpăta din nou acest control.

– Dar vrei?

– Da.

Ea simţi un junghi în inimă, auzindu-i răspunsul.

– Sînt obişnuit să trăiesc fără tine, spuse el continuînd. Viaţa mea este un domeniu unde nu se întîmplă nimic faţă de care să nu am nici un control.

Se opri, privind-o fix, iar ferocitatea din ochii lui dispăru încet, fiind înlocuită de o expresie care era mai ascunsă şi mai periculoasă prin căldura pe care o răspîndea.

– Şi nu, pe de altă parte, nu vreau. Am gustat puţin din viaţa alături de tine şi chiar dacă se pare că nu pot controla nimic în această perioadă în care ne aflăm împreună, nu sînt sigur că pot trăi altfel, cel puţin nu acum.

Ea se simţi copleşită. Cel puţin el îi rezolvase o parte din nedumeriri. Ceea ce urma să se întîmple depindea de ea.

Îi venea greu să creadă că lui îi era teamă de ea. Unui bărbat ca Amarillo nu-i putea fi teamă de prea multe lucruri. De asemenea nu-i venea să creadă că el ar putea ca vreodată să-şi ofere complet inima vreunei femei. Spusese că nu-şi

putea imagina că ar putea trăi o altfel de viaţă, cel puţin nu acum. Nu-i făcuse nici o promisiune, nu pomenise nimic despre dragoste.

Dar asta nu conta, îşi dădu ea seama. Nu-i putea pune la îndoială sinceritatea în aceste clipe. Îşi deschisese inima în faţa ei cît de mult era el în stare s-o facă şi dacă ea dorea mai mult, asta era problema ei.

La şaisprezece ani îl considerase minunat şi făcuse o pasiune pentru el. La douăzeci şi şapte îl considera la fel de minunat. Dar pasiunea fusese înlocuită de dragoste. Nu ştia cînd se întîmplase. Nu ştia de ce. Nu ştia încă ce simţea ea în legătură cu această problemă. Nu era nici măcar şocată. Lumea ei încetase să mai aibă vreun sens, iar pe moment nu avea de gînd să pretindă acest lucru.

– Crezi că discuţia pe care am avut-o ar putea fi calificată drept normală? o întrebă el, privindu-i buzele.

Bătăile inimii ei se înteţiră, dar făcu această observaţie în mod absent.

– Nu, după părerea altora.

Mîinile lui cu degete lungi îi cuprinseră faţa.

– Acum ai să-mi ceri să plec?

– Nu am puterea asta, spuse ea cu glas şoptit.

Ochii lui se întunecară.

– N-aş fi putut să plec nici dacă mi-ai fi cerut-o.

O cuprinse în braţe, o ridică de pe canapea şi o duse în pat. O aşeză pe cuvertura de dantelă, apoi se dezbrăcă. Cînd se aşeză lîngă ea, cămaşa şi capotul de mătase zăceau pe podea.

– Ştii ce m-am gîndit? întrebă el tulburat în timp ce-i mîngîia trupul.

Ea clătină din cap, simţind o emoţie puternică din cauza familiarităţii obişnuite cu care stătea goală lîngă el, şi din cauza mîngîierilor lui posesive. Chiar dacă fuseseră împreună o noapte întreagă, nu fusese aşa. Atunci dragostea pe care o împărtăşiseră fusese nebunească şi pătimaşă. Fără îndoială că pasiunea era *încă* prezentă, dar acum nerăbdarea dispăruse fiind înlocuită de o tensiune chinuitoare.

El nu se grăbea şi totuşi mişcările lui erau precise, iar atingerea deosebit de posesivă, ceea ce deja îi crea un foc mistuitor în interiorul trupului.

– M-am gîndit că trebuie să fi existat un motiv pentru care n-am fost prezent la petrecerea ta de logodnă, murmură el răguşit.

– Mi-aduc aminte că m-am întrebat unde ai fi putut fi în seara aceea.

– Stăteam pe malul fluviului cu o sticlă de *Jack Daniel's*.

Buzele lui îi cuprinseră uşor mugurul sînului şi

trase blînd de el.

Ea scoase o exclamaţie, simţind valul de căldură care o copleşi. Şi din cauza surprizei pe care o încerca atunci cînd el îi mărturisi adevărul.

– De ce? Familia mea te aştepta. *Eu* te aşteptam.

El ridică capul şi-i privi mugurul întărit al sînului. I se păru că vede o mică bobiţă de umezeală care-i perla sfîrcul sînului. Se aplecă şi o îndepărtă cu limba, apoi din nou îi atinse sînul cu limba pentru că, pur şi simplu, nu putea rezista tentaţiei. Ea scoase un sunet mic şi dulce care-i îi cordă toţi muşchii trupului.

– În clipele acelea mi-am zis că n-aveam chef de o petrecere. O noapte de plimbare pe malul rîului părea o alternativă mai bună. Nu ştiu de ce m-am hotărît să iau cu mine şi sticla de *Jack Daniel's*. Niciodată n-o mai făcusem pînă atunci şi nici de atunci încoace.

Îi îndepărtă părul întunecat de pe faţă şi privi în ochii ei căprui şi catifelaţi.

– Cînd Nico m-a luat de la birou a doua zi aveam un cap cît *Big Ben*-ul de mare. Dar cînd mi-a spus că ai renunţat la logodnă în ultima clipă şi i-ai cerut tatălui tău să n-o mai anunţe, imediat m-am simţit mai bine.

Pe buzele ei apăru un zîmbet nostalgic.

– Motivul petrecerii era de a anunţa logodna. Roger îmi dăduse chiar inelul înainte de a începe petrecerea. Dar m-am uitat în jur şi brusc ceva era în neregulă, părea să lipsească ceva. I-am dat inelul înapoi.

– Mă bucur, spuse el pe un ton aproape dur. Mă bucur că nu te-a putut avea. Nu era destul de bun pentru tine. Aşa cum nu era nici Gary McKee.

Îşi trecu din nou mîinile posesiv peste trupul ei simţind cum pielea se încălzeşte şi se înmoaie sub atingerea lui.

– Pe Gary nu l-ai cunoscut, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

– Nu trebuie să-l cunosc ca să ştiu că nu era destul de bun pentru tine. Nimeni nu este.

– Nici măcar tu?

– Mai ales eu.

Îşi strecură degetele între pulpele ei.

– Îţi place?

Ea îşi dădu capul pe spate, arcuindu-şi gîtul pe pernă.

– *Da.*

Expresia de extaz de pe chipul ei îl înnebuni, făcîndu-l să-şi piardă aproape în totalitate controlul. Ceva din interiorul lui, ceva sălbatic şi primitiv, îl făcea să dorească să fie el singurul bărbat care ar putea vedea o asemenea expresie pe chipul ei.

– Ştii ce cred? întrebă el răguşit, ridicîndu-se deasupra ei şi încordîndu-şi muşchii braţelor.

– Dacă aş fi ştiut că ai o legătură cu el, m-aş fi întors din Texas şi l-aş fi omorît.

Pătrunse în ea cu atîta forţă, încît dantela de pe pat tremură.

O auzi scoţînd un strigăt de extaz şi se adînci în ea cît de mult putu.

O ceaţă fierbinte o înconjură. O tensiune febrilă începu să se adune din ce în ce mai mult în trupul ei.

Îşi împleti picioarele în jurul şoldurilor lui, care se mişcau sălbatic, şi se lăsă în voia extazului care urma să vină. Şi dură multă vreme pînă cînd dantela încetă să se mai mişte.

Mai tîrziu el spuse:

– Ai auzit vreodată despre sistemul stelar binar?

– Ce? întrebă ea nesigură dacă a auzit bine sau nu.

Era pe jumătate lungită peste el, cu capul pe pieptul lui şi cu pletele negre împrăştiate pe umerii lui.

Iar glasul lui suna în întuneric aşa cum toarce o pisică.

– Un sistem stelar binar. Este un sistem de două stele care se învîrtesc una în jurul alteia sub influenţa gravitaţiei proprii.

Îşi împleti degetele în părul ei, apoi le strînse în jurul buclelor mătăsoase.

– Strălucesc amîndouă, ard la fel de tare şi nu se pot desprinde una de cealaltă. E ceva obligatoriu, trebuie să se mişte continuu. Cred că eu şi cu tine, fără a ne da seama, ne-am creat de ani de zile propriul nostru sistem binar.

Ea se uită la el.

– Ceea ce spui este foarte poetic.

– Nu sînt poetic.

– Ne-ai comparat cu două stele care ard şi strălucesc nefiind în stare să se desprindă una de cealaltă. Asta e ceva poetic.

– Nu, este ceva ştiinţific.

– E o comparaţie foarte frumoasă.

– E o comparaţie adevărată.

Ea zîmbi.

– Nu vrei deloc să te dai bătut, nu-i aşa?

El îi surîse.

– Nu.

Ea îşi puse din nou capul pe pieptul lui şi-i ascultă bătăile regulate ale inimii. Încăperea era

luminată doar de razele lunii şi de scînteierea focului. Uşa de sticlă care dădea spre terasă era deschisă. Aerul pătrundea în încăpere pe sub baldachinul de dantelă răcorindu-le trupurile.

Angelica se simţea satisfăcută şi întreagă într-un mod pe care nu-l cunoscuse pînă atunci. Şi totuşi era ceva care o deranja, dar despre care nu-şi putea da seama de unde venea.

Deja ştia în sinea ei că era îndrăgostită de Amarillo. El recunoscuse deocamdată că, pe moment, nu putea trăi fără ea. Ar trebui să fie în stare să trăiască fericirea acestor clipe. *De ce oare nu putea?* se întrebă ea, simţind braţele lui Amarillo strîngîndu-se în jurul ei.

El o rostogoli uşor şi pătrunse încet. Din nou o copleşi un val de căldură, îndepărtîndu-i orice gînd, şi astupîndu-i glasul interior care-i spunea că se întîmpla ceva neplăcut.

Capitolul 6

Sunetul telefonului o trezi pe Angelica. Îl simţi pe Amarillo mişcîndu-se lîngă ea.

– Vrei să răspund eu? murmură el.

– Nu, răspund eu.

Întinzîndu-se după telefon, aruncă o privire spre ceas.

– Dumnezeule, nu-i nici măcar ora şase. Cine naiba... Alo?

– Bună, spuse Nico la celălalt capăt al firului. Ce mai faci?

– Dormeam.

– Ei bine, trezeşte-te şi vorbeşte cu mine.

– De ce?

Ea se întoarse şi pronunţă în surdină *Nico* spre Amarillo. El făcu o grimasă.

– Pentru că vreau să vorbesc cu tine. E o zi minunată aici la Roma. Am fost la plimbare şi am cheltuit bani. Ne-am întors puţin la hotel pentru a ne odihni, a ne reîncărca bateriile şi pentru a reîncărca geanta lui Dev cu scutece. M-am gîndit cît sîntem aici să văd ce mai faci.

Amarillo îi cuprinse talia cu braţul şi o lipi de trupul lui puternic. Imediat simţi cum se înfioară. *Chiar* şi la şase dimineaţa. Făcu o grimasă neputincioasă. Ce-o să se facă în viitor cu tendinţa asta a ei de a reacţiona atît de absurd faţă de el?

– Angelica?

– Da. Mă gîndeam că pe undeva încă nu cred că te simţi cu adevărat în vacanţă. Îmi dai prea des telefon.

– Aşa spune şi Caitlin.

– Are dreptate.

– Asta rămîne de văzut. Oricum, am sunat ieri la tine la birou şi mi-au spus că azi eşti la Swansea. Cum mai e pe acolo?

– Nu s-a schimbat nimic.

– Am vrut să spun cum mai stau lucrurile, Angelica. Ţi-a spus cineva că nu eşti un interlocutor prea plăcut la ora şase dimineaţa?

– Acum, dacă tot ştii...

– Am sunat şi la birou la *mine*, ieri. Mi-au spus că şi Rill e acolo. L-ai văzut?

Ei, acum, ce să-i răspundă la asemenea întrebare? *Da, e chiar aici în pat lîngă mine. Tocmai am petrecut o noapte fabuloasă făcînd dragoste.*

– Dacă vrei să ştii dacă m-a căutat alaltăieri, atunci răspunsul este da.

– Ştiu. A lăsat un mesaj la hotel a doua zi. Dar l-ai mai văzut de atunci?

Fratele ei era un tip foarte stăruitor.

– Vrei să-i transmit ceva dacă-l văd?

– Da, transmite-i salutări. Mai spune-i că... Oh, uite, Caitlin vrea să vorbească cu tine.

– Nu, spuse ea repede. O să vorbesc cu ea mai tîrziu...

– Angelica?

Amarillo o săruta pe gît. Ea ţinea foarte mult la fratele şi cumnata ei, se gîndi cu nostalgie Angelica, dar ca să vorbească cu ei la o oră atît de matinală, cînd Amarillo devenise brusc preocupat să-i găsească fiecare locuşor sensibil care exista pe gîtul, umărul şi urechea ei, era prea mult pentru ea.

Făcînd un efort reuşi să-şi stăpînească nerăbdarea.

– Bună, Caitlin.

– Iartă-mă că te-am sunat atît de devreme. Am încercat să-i spun.

– Nu-i nimic, dar data viitoare cînd simte dorinţa să sune, loveşte-l în cap cu ceva.

– Aşa am să fac. De fapt am cumpărat azi o urnă de marmură care ar putea fi folosită cu succes. Mă distrez de minune făcînd cumpărături. Aşteaptă să vezi tot ce-am cumpărat. Dar oricum ceea ce voiam să vorbesc cu tine e în legătură cu pregătirile pentru bal. Cum te descurci?

– Foarte bine. Acum sîntem pe ultima sută de metri şi sînt multe de făcut.

– Dacă ţi-aş spune că aş vrea să fiu acolo să te pot ajuta n-ar fi adevărat. Ne distrăm mult prea bine aici. Şi mă bucur că l-am luat şi pe Dev cu noi. Ştiu că e prea mic ca să-şi dea seama unde e şi ce vede, şi e o adevărată tevatură să cărăm după noi toate catrafusele lui, dar dacă l-am fi lăsat acasă cu cineva, tot timpul mi-aş fi făcut griji din pricina lui.

– Griji pentru el?

Ea zîmbi cînd dinţii lui Amarillo îi ronţăiră delicat lobul urechii.

– Mă tem că da. Avem cel mai bun personal şi cel mai bun sistem de securitate din lume, dar tot mi-aş fi făcut griji din pricina siguranţei lui. Cred totuşi că asta e ceva normal.

Fără să-şi dea seama, Angelica se încordă.

– Siguranţa lui?

– Îmi fac griji din orice de la o zgaibă la genunchi pînă la o răpire. Nimeni nu mi-a spus că atunci cînd voi deveni mamă voi avea griji în plus.

– Răpire? Ai primit vreo ameninţare?

– Oh, Doamne, nu! Dar paranoia este o stare psihică pe care o au toate mamele, crede-mă. Aşteaptă numai puţin şi ai să vezi. Într-o zi o să treci şi tu prin asta. Ascultă, acum te las. Spune-i lui Rill cînd îl vezi că îi transmit salutări şi nu te obosi prea tare. Balul va avea oricum loc şi fără să te oboseşti prea mult. Principalul e să te odihneşti şi să te distrezi. La revedere. Pe curînd.

– La revedere.

Angelica puse receptorul în furcă şi privi în sus spre dantela baldachinului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Amarillo.

– Nimic. Trebuie să mă odihnesc şi să mă distrez.

– Eu un sfat bun, dar ce era cu ameninţările alea?

– Ameninţări? Oh, Caitlin îmi spunea doar că e bucuroasă că l-au luat pe Dev cu ei. Altfel şi-ar fi făcut tot timpul griji din pricina lui.

El rîse încet.

– Nu înţeleg de ce. Nico şi cu mine am proiec-

tat singuri sistemul de securitate. Nici o muscă n-ar putea pătrunde în casa lor, fără ca poliţia să nu fie anunţată.

Îi atinse cu vîrful degetului o sprînceană încruntată.

– Ce-i asta? Ţi-a spus ceva care te-a necăjit?

– Nu. Bineînţeles că nu. Doar că mă gîndesc că niciodată n-am luat în calcul posibilitatea ca micuţul Dev să fie răpit. E un gînd îngrozitor.

– Da, este, dar Dev e în siguranţă ca oricare alt copil, aşa că nu-ţi mai face griji.

– Ai dreptate.

Ea răsuflă adînc încercînd în mod deliberat să scape de tensiunea care o ţinea încordată.

– Apropo, amîndoi ţi-au transmis salutări.

– E plăcut întotdeauna cînd oamenii îşi amintesc de tine.

El o sărută pe umăr.

– De ce nu le-ai spus că sînt cu tine, aici? Ţi-e teamă că ar putea fi şocaţi sau că n-ar fi de acord?

– Nu, nu. De fapt cred că Nico ar fi probabil încîntat că cel mai bun prieten al său şi sora lui sînt împreună. *Dacă i-ar plăcea la fel de mult şi modul în care relaţia lor se va încheia în cele din urmă, rămîne de văzut,* reflectă el. Şi ea la fel.

Se ridică într-un cot ca să-l poată privi mai

bine. Trupul lui era răsucit spre ea; cuvertura de dantelă îi acoperea partea de jos a corpului pînă la buric. Pieptul lui lat era acoperit cu păr de culoare deschisă, de culoarea bronzului. Ea îşi trecu degetele prin el, gîndindu-se cu uimire cît de mult îl iubea pe acest bărbat. Şi pentru moment cel puţin era doar al ei.

– Ştii ce?

El zîmbi leneş spre ea.

– Nu, ce?

– Majoritatea bărbaţilor ar părea caraghioşi printre dantele, dar tu arăţi chiar mai masculin. Cum reuşeşti?

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

– Despre dantelă. Ar trebui să nu ţi se potrivească, să te simţi stingherit. În fond, arăţi de parcă ai fi fost croit dintr-o stîncă din Texas-ul de vest.

Zîmbetul lui deveni mai larg.

– De unde ştii cum arată o stîncă din Texas-ul de vest?

– Arată ca tine. Magnifică! Dură! Nu există nici o părticică moale pe tot trupul tău.

– Oh, Angelica.

O trase spre el şi o sărută.

– Nu este adevărat. Există multă blîndeţe în

mine, cel puţin pentru tine.

Surîse.

– Mult mai multă decît ar trebui probabil să fie pentru binele meu.

– Nu ştiu dacă pot crede asta.

– O să-ţi dovedesc. Astăzi o să facem tot ce vrei tu. Deci, care îţi sînt dorinţele? Să mergem la plimbare călare? Să înotăm? Să jucăm tenis? Să facem plajă?

Ea clătină din cap cu părere de rău.

– Astăzi am mult de lucru. Cu balul, adăugă ea drept explicaţie. Am o listă întreagă de oameni cu care trebuie să mă întîlnesc şi de lucruri pe care trebuie să le fac.

– Astăzi n-ai să munceşti! spuse el ferm.

Ea zîmbi.

– Ai spus că pot să fac ce vreau eu.

– Aşa este. Numai că de fapt tu nu vrei să lucrezi.

– Nu?

– Nu, spuse el cu o luminiţă jucăuşă în ochii aurii, care-l făcu să pară şi mai irezistibil. Vrei să te joci cu mine.

– Să mă joc? Niciodată nu mi s-a părut că ai fi un bărbat care se joacă.

De îndată ce spuse aceste cuvinte îşi aminti de trenuleţul electric pe care-l văzuse acasă la el.

Vru să pomenească despre asta, dar el o trase la piept şi-şi îngropă faţa în părul ei.

– Din cînd în cînd mă mai şi joc. Dar cu femei care au ochii căprui, catifelaţi şi păr castaniu, mătăsos.

– Şi găseşti des asemenea femei?

– Nu prea.

– Atunci e bine. E chiar foarte bine.

– E încă devreme, murmură el. Vrei să mai dormi puţin? întrebă el.

– Nu.

– Vrei să te scoli şi să facem un duş împreună?

O căldură dulce i se răspîndi prin corp la acest gînd.

– Va trebui să mă gîndesc. Ce altceva aş mai putea alege?

– Să stai aici, în pat cu mine... şi să te joci.

Ea îşi dădu capul pe spate.

– Am o idee. Ce-ar fi să rămîn aici în pat cu tine... şi să ne jucăm. Apoi, mai tîrziu să mă scol şi să fac un duş cu tine.

– Ce idei grozave ai, spuse el acoperindu-i gura cu buzele lui.

Soarele apunea cînd Amarillo şi Angelica se întoarseră intrînd pe uşile de la SwanSea şi păşind în holul de la intrare.

Ea rîse cu respiraţia întretăiată, ridicînd ochii la el.

– Recunoaşte că acest sport, crocketul, este un joc de fineţe şi îndemînare.

Buzele lui se ridicară la colţuri într-un zîmbet, bucurîndu-se de buna ei dispoziţie.

– Care fineţe şi îndemînare? Loveşti o minge care trece printre două beţe. Mare scofală.

– Zău? Atunci de ce te-am bătut?

– Mi-a fost distrasă atenţia.

– De ce anume? întrebă ea sceptică.

– De funduleţul acela drăgălaş al tău. De fiecare dată te aplecai ca să loveşti mingea. N-ai idee ce gînduri îmi treceau prin cap atunci. Blugii aceia au fost croiţi special pentru tine?

– Nu. I-am cumpărat direct din raft. Lasă, nu mai căuta scuze.

– Scuze? E limpede că nu ţi-ai văzut niciodată funduleţul acela fantastic din unghiul meu de vedere, altfel ai înţelege. Dar ştii ce? Sînt gata să uit şi să iert, dacă, după ce urcăm sus, mi-ai putea demonstra cîteva din tehnicile tale de crochet, dar ştii, în condiţii mai propice. Te-ai putea apleca, iar eu aş putea să...

Ea rîse şi-l lovi în piept.

– Eşti atît de obraznic!

– Asta nu înseamnă un refuz, nu?

– Domnişoară DiFrenza?

Încă rîzînd, ea se întoarse şi-l zări pe Peter.

– Bună.

El înclină din cap şi-i întinse un teanc de mesaje şi corespondenţă.

– Acestea au sosit astăzi în timp ce eraţi plecată.

Ea se strîmbă.

– Mulţumesc. Cred că aşa îmi trebuie dacă îmi arde de joacă.

Ridică privirea spre Amarillo.

– Mîine lucrez?

– Poate.

– Sigur.

– Poate, spuse el din nou, în timp ce ochii îi străluciră în felul acela irezistibil.

– Acestea sînt mesajele dumneavoastră, domnule Smith, spuse Peter, dîndu-i lui Amarillo un teanc mai mic.

– Mulţumesc.

El se opri să le treacă pe scurt în revistă, apoi se întoarse spre Angelica.

– Ascultă, trebuie să iau legătura imediat cu cîţiva dintre oamenii ăştia. Ce-ar fi să urc sus la

mine, să dau nişte telefoane, apoi fac un duş, mă schimb şi ne întîlnim la tine peste un sfert de oră. Putem discuta despre cină.

Ea se ridică pe vîrfuri şi-l sărută.

– Şi poate chiar cîteva tehnici ale crichetului.

Amarillo urcă la etajul patru pe hol, către camera Angelicăi. Trecuse puţin timp de cînd se despărţiseră, dar era nerăbdător şi abia aştepta s-o vadă din nou. Asta îl nedumerea.

Era obişnuit să fie singur. Îi *plăcea* să fie singur. Dar simţea din ce în ce mai mult că atunci cînd ea nu era lîngă el, încerca o senzaţie de pustietate atît de suflet, cît şi în minte.

Se opri în faţa uşii ei, ridică mîna să ciocănească, dar apoi dintr-un impuls, apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

Angelica stătea jos, pe podea, în faţa căminului, cu capul întors spre foc pentru a-şi usca părul umed la dogoarea flăcărilor. Purta un capot scurt, violet, observă el, iar instinctul lui masculin îi spunea că nu mai avea nimic pe dedesubt.

Auzind uşa închizîndu-se, ea se uită în jur, îl văzu şi-i zîmbi.

– Bună. Ai terminat cu telefoanele?

– De ce n-ai încuiat uşa?

Zîmbetul ei de bun-venit se transformă într-unul amuzat.

– Aş spune cu riscul de a suna aiurea, că nu era închisă pentru că n-am încuiat-o.

El traversă camera spre ea, se aplecă, luînd-o de mîini, şi o ridică.

– Ţine uşa încuiată, Angelica.

– De ce? Tu şi cu mine sîntem singurii care stăm aici, la etajul al patrulea. Personalul nu urcă aici decît dacă îi chemăm noi. Ceilalţi oaspeţi nu pot ajunge la acest nivel nici pe scări, nici cu liftul.

– Nu asta e problema...

Ea îl trase în joacă de gulerul cămăşii.

– Îţi dai seama că ne-am putea juca de-a v-aţi ascunselea în pielea goală şi nu ne-ar vedea nimeni?

Ochii ei căpătară o luminiţă şireată.

– Şi acum, dacă stau bine să mă gîndesc, asta-i o idee colosală!

Văzîndu-i buna dispoziţie şi îmbrăcămintea sexy pe care o purta, el nu putu rămîne multă vreme la fel de serios şi de sever.

– E o idee colosală, într-adevăr, aprobă el, aşezîndu-se pe canapea şi trăgînd-o lîngă el. Doar că n-ar fi bine oare să schimbăm un pic

regulile? În loc ca unul din noi să se ascundă şi celălalt să-l caute, ce-ar fi să ne ascundem amîndoi?

Ochii ei se măriră prefăcîndu-se uimită.

– Dar atunci n-o să mai avem pe nimeni de căutat.

El îşi încolăci în jurul degetului o şuviţă încă umedă din părul ei castaniu şi o folosi pentru a o trage uşurel către el. O sărută uşor, apoi murmură:

– Da, dar cui i-ar mai păsa?

Ea zîmbi.

– Excelent răspuns.

– Mulţumesc. Şi mai am un răspuns la fel de excelent. De acum încolo, încuie uşa.

– Eşti încăpăţînat ca un catîr, nu? Nu renunţi pînă cînd nu obţii ceea ce vrei.

El zîmbi amuzat.

– Ca un catîr, Angelica? Oh, Doamne, dar ăsta nu-i un limbaj de societate. Unde l-ai învăţat?

– N-am idee. Probabil de la fratele meu, care la rîndul lui, probabil că l-a învăţat de la tine. Acum, răspunde-mi la prima întrebare. Ai dat telefoanele acelea? Avem o seară liberă în faţa noastră?

El încuviinţă.

– Le-am dat şi ca răspuns la cea de-a doua

întrebare, din punctul meu de vedere nu-i nici o problemă. Dar din al tău?

Ea aruncă o privire către o măsuţă pe care aruncase mesajele şi corespondenţa înainte de a intra în baie ca să facă un duş.

– Sînt sigură că nu există nimic ce nu ar putea fi amînat pentru mîine. Oricum, aşa sper pentru că acesta-i planul meu.

Se întinse fără tragere de inimă către o scrisoare pe care o deschise cu unghiile ei perfect manichiurate.

– Ce-ai vrea să facem? Ne îmbrăcăm şi coborîm la cină?

– Nu ştiu. Din moment ce e clar că ai renunţat pentru o vreme la ideea mea cu demonstraţiile de crochet în condiţii aflate sub control...

Ea surîse larg.

– Doar pentru o treime. Nu prea mult. Înţeleg cît de mult înseamnă asta pentru tine.

– Aha. Ei bine, pînă cînd ai să te afli în dispoziţie de a juca crochet din nou, mi-a cam plăcut ideea de a ne juca de-a v-aţi ascunselea, folosind regulile mele, bineînţeles. Ne ascundem împreună şi ne *prefacem* că ne caută cineva. În felul acesta putem menţine suspansul jocului, ca să nu mai vorbim că ne putem distra împreună.

– Dar cu regula mea de a nu purta haine cum

rămîne?

El încuviinţă.

– E o regulă foarte bună. Eu zic s-o păstrăm.

– Ştii, n-aveam nici cea mai vagă idee că tu eşti aşa o persoană jucăuşă.

– Ţi-am zis că numai cu femei care au ochi căprui, catifelaţi, şi păr castaniu, mătăsos.

Ea zîmbi, scoase o scrisoare din plic şi-şi aruncă ochii peste ea.

– O rugăminte adresată pentru bilete.

Îi dădu scrisoarea lui şi ea se întinse luînd un alt plic.

– Va trebui să le transmit că sînt bineveniţi la bal, spuse ea deschizînd următorul plic, dar din nefericire nu vor putea rămîne peste noapte aici. Mă bucur că pot spune că SwanSea a fost ocupată la întreaga capacitate în acest weekend.

El recunoscu numele pe scrisoare.

– N-o să fie nici o problemă pentru ei să se întoarcă cu avionul lor particular în aceeaşi seară. Domnul Lawrence le poate trimite o maşină la aeroport.

Îi aruncă o privire şi o văzu scoţînd o scrisoare din al doilea plic.

– Hei, am crezut că ai de gînd să aştepţi pînă mîine.

– Da, dar seamănă cu cartofii prăjiţi, se pare

că nu mă pot opri cînd încep să le deschid. Promit totuşi că acesta va fi ultima.

Îşi lăsă privirea asupra scrisorii şi în clipa următoare simţi cum îi îngheaţă sîngele în vene.

Amarillo o văzu cum se albeşte la faţă.

– Ce s-a întîmplat?

Fără a spune vreun cuvînt, ea îi întinse bucata de hîrtie.

El o privi şi văzu că literele fuseseră decupate din ziare şi lipite pentru a forma un mesaj. Suna astfel:

Întoarce-te acasă acum! Dacă n-ai să mă asculţi, am să te fac eu să-ţi pese de mine.

– La dracu'!

El înşfăcă plicul şi văzu că era adresat Angelicăi la SwanSea şi fusese expediat din Boston.

– Ticălosul şi-a schimbat metoda de lucru. Ţi-am pus telefonul sub urmărire aici, dar nu m-am gîndit să-ţi interceptez şi corespondenţa.

Ea se uită scurt către telefonul de pe noptieră, apoi din nou la el.

– Mi-ai pus telefonul sub urmărire fără să-mi spui?

– Bineînţeles că da şi n-am de gînd să-ţi cer scuze.

Ea era prea tulburată de scrisoare pentru a se certa cu el. Luă din nou hîrtia din mîinile lui şi

rămase cu ochii aţintiţi la literele lipite.

– Credeam că am scăpat de asta, dacă am plecat din Boston.

– Speram să nu fie atît de deştept ca să-şi dea seama imediat că eşti aici.

– Dar ai spus că nu m-a urmărit nimeni.

– Aşa este. Din păcate, acest individ este deosebit de tenace şi pe deasupra se pare că ştie o mulţime de lucruri despre tine.

Ochii ei se măriră îngroziţi.

– Vrei să spui că această persoană s-ar putea să fie o cunoştinţă de-a mea?

– Încă nu-mi dau seama exact ca să pot fi sigur, dar este posibil. Sau s-ar putea să fie un străin care e obsedat de tine şi s-a interesat pînă acolo încît să cunoască tot ceea ce poate ştii o persoană care nu face parte din familia şi prietenii tăi.

– Mă sperii.

El îşi alese cuvintele exact pentru a vedea acest efect. Oricît de mult îi displăcea spaima pe care o vedea în ochii ei, simţea că este necesar să fie sincer cu ea.

– N-ai luat în serios telefoanele. Sper că acum înţelegi de ce cred că ar trebui să-ţi iei măsuri de prevedere.

– Ce fel de măsuri?

– Trebuie să te afli sub supraveghere.

Ea sări de pe canapea şi trecu în spatele ei.

– Sub nici o formă!

El se întoarse pentru a o putea vedea.

– Angelica, n-ai citit biletul? A spus că dacă n-ai să ţii cont de el, o să te facă el să-l asculţi. Asta e o *ameninţare.* Vrea să spună de fapt că dacă n-ai să faci ce spune el, adică să pleci acasă, atunci o să facă el ceva pentru a te determina s-o faci.

O cuprinse un val de panică. Aşteptă pînă cînd se mai linişti, apoi continuă:

– Nu sînt decît nişte vorbe, Amarillo. Cuvinte lipite pe o foaie. De fapt, nu mi-a făcut nici un rău pînă acum.

– Nu încă.

Ea se sprijini de canapea.

– Uite ce este, n-am nici chef să mor sau altceva asemănător. O să-mi iau măsuri de siguranţă rezonabile, dar eu o să definesc termenul de *rezonabil.*

– Oh, la naiba, Angelica, pe cine încerci tu să impresionezi? Ştiu foarte bine care-i definiţia cuvîntului rezonabil pentru tine. Ai să încui uşa cînd ai să-ţi aduci aminte şi ai să mă laşi să continui supravegherea telefonului fără prea mare gălăgie şi cam asta-i tot.

– Omul ăsta e în Boston, Amarillo!

– De unde ştii? S-ar putea să fi pus scrisoarea asta la poştă în drum spre SwanSea. Ar putea fi deja aici.

– Aici, la SwanSea?

Ea clătină din cap.

– Nu.

Întinse mîna, o apucă de încheietură şi cu o smucitură o trase spre el, aşezînd-o pe genunchi, în timp ce capul ei se sprijinea de braţul lui drept.

– Trebuie să discutăm despre problema asta, Angelica. Acum.

Ea zîmbi uşor; deja căldura binecunoscută i se răspîndea în trup.

– Şi de aceea m-ai aşezat aşa?

– Vreau să fii foarte atentă.

– Sînt, crede-mă.

– Bine, spune-mi, crezi că ar putea exista cineva dintre cei pe care-i cunoşti, capabil să-ţi facă aşa ceva?

Zîmbetul ei dispăru.

– Nu poate fi nimeni dintre cei pe care-i cunosc.

– Va trebui să luăm în calcul şi această posibilitate.

Ea se ridică în capul oaselor, desprinzîndu-se din braţele lui.

– Nu, nu! Îţi spun că nu e nimeni dintre cei pe care-i cunosc.

O trase la loc în braţele lui. Îi îndepărtă părul de pe faţă, nu pentru că ar fi fost necesar, ci pentru că simţea nevoia s-o atingă. Şi atîta timp cît o ţinea în braţe avea senzaţia că deţinea controlul asupra situaţiei.

– E un gînd oribil, ştiu asta. O vreme ai fost convinsă că e vreun ticălos care în cele din urmă te va lăsa în pace. În felul ăsta te-ai simţit în siguranţă. Dar în acest caz a te simţi în siguranţă este o senzaţie periculoasă.

Ea ridică ochii spre el, avînd întipărită pe chip o expresie serioasă.

– Cum poţi să fii atît de sigur că asta se va transforma în ceva mai mult decît o simplă hărţuială?

– E o presimţire.

– Nico spunea că are încredere în presimţirile tale.

El zîmbi forţat.

– Eu pe tine trebuie să te conving.

Angelica oftă adînc.

– Răspunsul la întrebarea ta este nu, eu *nu* cunosc pe nimeni care ar fi în stare să-mi dea telefon şi să-mi spună chestiile astea ciudate sau să-mi trimită un asemenea bilet.

– Bine, atunci hai s-o luăm altfel. În loc să căutăm să aflăm cine ţi-a trimis biletul ăsta, hai să vedem *de ce.* Biletul spunea *Întoarce-te acum.* Deci, de ce ar dori cineva ca tu să te întorci acasă? Ce este acolo?

– El? Probabil că el este încă acolo.

– Poate.

Se uită gînditor la ea.

– Dacă privim lucrurile dintr-un alt unghi, ne-am putea pune întrebarea ce este aici de nu vrea ca tu să te implici?

– Ei bine, nu este vorba despre tine, pentru că telefoanele au început cu o seară înainte ca tu să vii la mine la birou.

El încuviinţă.

– Atunci înseamnă că nu mai rămîne decît balul.

– Balul?

– Balul este motivul pentru care tu te afli aici. N-a spus el într-una din convorbirile telefonice că ar trebui să fii fată cuminte şi să stai acasă?

– Ceva în genul ăsta. Se pare că el doreşte neapărat ca eu să mă întorc la Boston.

Făcu o grimasă.

– Dar cred că te înşeli în privinţa balului. Pentru Dumnezeu, doar e pentru Fondul de Ajutorare al Copiilor. Nimic nu poate fi mai nevinovat sau, aş

putea adăuga, nimic mai valoros.

– Cînd n-ai de unde s-o porneşti, Angelica, trebuie să iei în calcul toate posibilităţile.

– Cred că da.

– Am să verific toţi invitaţii.

Se încordă, dar el era pregătit pentru neplăcerea ei, fiind foarte hotărît.

– Nu-ţi face griji, o să fiu discret. Nimeni n-o să-şi dea seama. Nimeni nu se va simţi jignit. Ai încredere în mine.

Ea îşi sprijini capul de umărul lui, căutînd căldură şi mîngîiere, gîndindu-se la cererea lui de a avea încredere în el. Era tipul de om care inspira încredere celorlalţi, iar în mintea ei nu încăpea nici o îndoială că putea avea încredere în el în privinţa siguranţei ei şi dacă era nevoie chiar a vieţii ei.

Dar încrederea în inima lui era altceva. Dragostea ei pentru el era prea recentă şi prea fragilă pentru a putea fi expusă. Cu fiecare clipă pe care o petrecea împreună cu el, sentimentele ei de iubire deveneau şi mai puternice şi mai solide. Începuse cu rapiditate să devină *totul* pentru ea, dar înţelegea că emoţiile lui nu erau atît de implicate.

Avea încredere în el să nu-i facă vreun rău în mod intenţionat şi într-o asemenea relaţie precum cea dintre ei, în care doar ea iubea, asta era tot

ceea ce putea pretinde în mod raţional. Şi pe deasupra, trebuia să ţină minte un lucru foarte important, şi anume că el nu-i ceruse să aibă încredere în inima lui. Doar în privinţa siguranţei.

Capotul se desfăcu şi observă cum ochii lui se întunecaseră de dorinţă. Pînă în clipa aceea nu-şi dăduse seama că şi ea îl dorea, dar acum recunoştea aceste simţăminte de pasiune, de dorinţă şi plăcere. Îi cuprinse gîtul şi-şi apropie gura de buzele lui.

Făcu dragoste cu ea încet, pe podea, în faţa focului, Atingînd-o, îi provocă un foc mistuitor care devenise, se pare, o senzaţie permanentă a pielii ei, iar cu sărutările lui aprinse o flacără pătimaşă în sufletul ei, care nu numai că dură multă vreme, dar mai şi crescu în intensitate.

Avea o dorinţă arzătoare în ea de a-l avea, de a-i inhala mirosul, de a-i simţi greutatea trupului deasupra ei. El păru să-şi dea seama de cerinţa ei şi-i răspunse cu o generozitate care o lăsă fără suflare. I se oferi pînă cînd ea simţi lacrimi în gene şi-i strigă numele. I se oferi pînă cînd ea simţi că nu mai poate primi mai mult. I se oferi pînă cînd şi el îi strigă numele.

Angelica era înspăimîntată, îngrozitor de înspăimîntată. Undeva scîncea un copil şi se auzeau rîsete şi muzică. Simţi în nări miros de lavandă englezească şi auzi o voce dulce şi familiară spunînd:

– N-ar trebui să iasă. Ar trebui să rămînă acasă într-o noapte ca asta.

Apoi:

– Fii cuminte! Fii cuminte!

Glasul dispăru. Apoi o altă voce, una pe care n-o mai auzise pînă atunci, cu o intonaţie mai gravă şi mai adîncă în voce se făcu auzită. O înşfăcară două mîini aspre, iar ea începu să plîngă.

– Ascultă-mă, la dracu'! spuse bărbatul. Dacă n-ai să mă asculţi, *te fac* eu să ţii cont de mine!

Ea încercă să se oprească din plîns, dar nu putu. Orchestra cînta muzică de dans. Apoi se făcu întuneric, iar ei începu să-i fie frig. Liniştea din jur o îngrozea. Începu să ţipe, dar n-o auzea nimeni.

Primul ei ţipăt îl trezi pe Amarillo.

– Angelica? Dumnezeule!

Se ridică brusc, aprinse veioza, apoi se întoarse repede spre ea. Inima aproape i se opri cînd o văzu. Se răsucea şi se smucea, de parcă încerca să scape de un duşman pe care numai ea îl putea vedea. Trupul îi era scăldat în trans-

piraţie, iar părul îi era umed de sudoare. Mai mult decît asta, chipul îi era contorsionat de groază.

– Angelica, ce s-a întîmplat? Iubito, trezeşte-te şi spune-mi ce s-a întîmplat.

O apucă de umeri şi o scutură încet, dar ea îl lovi cu pumnii.

– Angelica, iubito, trezeşte-te. Sînt eu, Amarillo. Eşti în siguranţă. Nu-i decît un coşmar.

Văzu lacrimile curgîndu-i pe obraji şi trase o înjurătură. Coşmarul o ţinea prizonieră în ghearele lui, iar el n-o putea elibera.

Ea simţi pe cineva mîngîindu-i blînd fruntea. Muzica dispăru; auzi glasul lui Amarillo. Unde era el oare? se întrebă ea, plîngînd cu suspine. Dacă ar putea să-l găsească. Dacă ar putea s-o găsească cineva şi pe ea.

Disperat, Amarillo înşfăcă o pătură de la capătul patului, o înveli în ea, apoi o duse în braţe pe un fotoliu din faţa focului. Se aşeză cu ea în braţe, strîngînd-o la piept şi legănînd-o.

O sărută pe frunte.

– Şşt, iubito, nu plînge, te rog, nu plînge. Hai, trezeşte-te acum, trezeşte-te. Nu s-a întîmplat nimic.

Trupul lui solid o încălzea, iar glasul lui blînd şi adînc o liniştea. Într-un fel îşi dădu seama că el o ţinea în braţe. Încet, încet, teama dispăru pînă

cînd ridică pleoapele şi se uită la el. El simţi un val de uşurare nemăsurată. Cu degete tremurătoare îi îndepărtă şuviţele umede de păr de pe frunte.

– Aşa, acum, spuse el blînd. Vezi? Te-ai trezit şi eşti în siguranţă. N-a fost decît un vis.

– Da.

Ea se simţea de parcă el ar fi salvat-o din ceva îngrozitor, de neîndurat. Numai că nu ştia ce anume ar fi putut să fie.

– Ai avut un vis, murmură el, dîndu-şi seama că încă o mai legăna, dar incapabil să se oprească. Şi nu ştia dacă o face pentru el sau pentru ea.

– Despre ce-a fost visul?

– Nu ştiu. N-are nici un sens.

Glasul ei era speriat ca al unui copil, iar el era copleşit de nevoia de a ucide balauri pentru ea.

– Aşa sînt în general visele. E greu să-ţi dai seama ce înseamnă sau de ce îţi apar în minte. Dar în acest caz, visul s-ar putea să se fi datorat biletului pe care l-ai primit mai devreme. Dumnezeu ştie că era suficient să tulbure pe oricine aşa ceva.

O sărută pe frunte.

– Lasă visul. S-a dus de-acum.

Ea era sigură că el avea dreptate. Bineînţeles că fusese tulburată de acel bilet. În el era scris:

Dacă n-ai să mă asculţi, te fac eu să ţii cont de mine.

Cineva îi spusese acelaşi lucru în vis, cineva de care ei îi era teamă. Astfel lucrurile căpătau un sens.

Atunci de ce credea ea că explicaţia visului era mult mai complicată decît atît? Şi de ce îi era teamă să afle răspunsul?

– Vrei să mergi înapoi în pat? întrebă el.

– Nu. Putem să mai stăm un pic aici?

El o strînse la piept.

– Cît timp vrei tu.

Capitolul 7

Winston Lawrence o zări pe Angelica în timp ce cobora scara principală şi veni în întîmpinarea ei.

– Domnişoara DiFrenza, un telefon pentru dumneavoastră a fost transmis din greşeală la recepţia din holul principal. Tocmai voiam să notez mesajul, dar din moment ce sînteţi aici, vreţi să-i spun să aştepte puţin?

Angelica simţi cum i se înmoaie picioarele şi se opri în capătul scărilor.

– Ţi-a spus cine e?

– Oh, da, îmi pare rău că n-am spus mai

devreme. Este un domn, William Breckinridge, de la magazinul *DiFrenza*.

Oftatul ei de uşurare aproape că se auzi. După visul din noaptea trecută şi consecinţele sale traumatice de după aceea, nu se simţea în stare să răspundă la vreun alt telefon bizar.

Traversă holul principal îndreptîndu-se spre telefon.

– Bună ziua, domnule Breckinridge. Cum merge treaba?

– Satisfăcător, domnişoară DiFrenza şi acesta este unul dintre motivele pentru care v-am sunat. Voiam să vă asigur că am totul sub control. Au fost alese unsprezece seturi de bijuterii. Toate sînt împachetate, doar să le aduc.

– A trebuit cumva să arbitrezi vreo discuţie între doamne, s-a întîmplat să dorească mai multe acelaşi colier?

– Mă bucur să vă pot informa că în acest an, spre deosebire de ceilalţi, totul s-a desfăşurat destul de liniştit.

– Şi rubinele? Ai avut timp să treci pe la bancă?

Urmă o pauză.

– Nu încă. Cred că voi trece pe la bancă în ultimul moment, înainte de a pleca spre SwanSea, asta dacă nu cumva v-aţi răzgîndit în privinţa

rubinelor *Deverell.*

– Nu. Abia aştept să le port. De fapt stau ca pe ace.

– Înţeleg atunci că rochia dumneavoastră de bal e gata?

– Da, o am aici cu mine.

Aruncă o privire pe lista ce o avea în mînă şi apoi la ceas. Avea o întîlnire cu şeful-bucătar peste cinci minute.

– Cînd o să sosiţi, domnule Breckinridge?

– Dacă lucrurile rămîn aşa, poimîine.

– Foarte bine. Ne vedem atunci. La revedere. Închise telefonul, se mai uită o dată pe listă, şi-şi dădu seama că nu-l trecuse acolo şi pe grădinarul-şef de la seră. La naiba! Va trebui să-şi facă timp şi pentru el.

– Deci aici erai, spuse Amarillo intrînd în sala de bal, mai tîrziu în aceeaşi zi. Te căutam.

Angelica stătea jos pe podea lîngă candelabrul central care fusese coborît pentru a fi şters. Semăna cu o floare uriaşă, exotică, alcătuită din petale strălucitoare de cristal. Auzindu-i glasul, ea se uită la el zîmbindu-i.

– Sînt surprinsă că m-ai găsit. Nu credeam că o să mă caute cineva aici.

El se lăsă jos, lîngă ea, pe podeaua încălzită de razele soarelui.

– Încercai să te ascunzi?

– Nu, doar o clipă de singurătate şi linişte. Toată ziua am avut întîlniri programate.

El încuviinţă, dînd din cap, şi-şi sprijini cotul de genunchi.

– Mă bucur să aud că nu te ascundeai de mine.

Ea rîse.

– Pe undeva nu cred că aş avea noroc să mă ascund de tine, dacă tu te-ai hotărît să mă găseşti cu adevărat.

El surîse larg.

– Ai dreptate. Am două avantaje de partea mea. Primul, sînt detectiv. Şi al doilea, nu renunţ niciodată. Oh, şi mai e şi un al treilea.

– Care anume?

– Tu mă atragi ca un magnet.

Zîmbetul ei deveni blînd, iar el se aplecă uşor spre ea, ca să o sărute, dar se lovi cu capul de candelabru. Cristalele se loviră scoţînd un sunet cristalin. Iar din centrul prismei lor se răspîndiră culori ce o acoperiră de mai multe curcubeie mici ca într-un basm cu zîne.

– Uită-te la curcubeie! exclamă ea rîzînd. Nu-i aşa că sînt drăguţe?

– Da, dar eu prefer să mă uit la tine. Nu pot să întind mîna şi să ating un curcubeu, pentru că nu e nimic acolo.

O atinse pe gît cu vîrful degetelor.

– Dar pe tine te pot atinge.

Ea se încălzi brusc.

– Da, poţi. Oricînd, oriunde.

Şi el simţi cum se încălzeşte. *La naiba.* Acum o dorea tot timpul. Această dorinţă obsedantă faţă de ea creştea, în loc să se diminueze, şi asta însemna dependenţă. Mai bine să se gîndească la altceva. Se uită în jur privind încăperea sclipind de auriu, argintiu şi cristale.

– De ce ai ales locul acesta drept ascunziş?

– Nu ştiu. Întotdeauna mi-a plăcut aici. Caitlin mi-a povestit odată că bunica ei, Arabella, simţea acelaşi lucru. Ai crede că o încăpere atît de mare ca aceasta e rece, dar nu-i aşa. Este plină de căldură, e o încăpere veselă. Întotdeauna m-am gîndit că mi-ar plăcea să particip la un bal aici.

– Nu mă surprinde. Ţie îţi plac petrecerile. Cu cît sînt mai fastuoase, cu atît mai bine.

– Nu-i adevărat, zise ea repede, ascunzîndu-şi un fior ce o cuprinsese brusc. De fapt niciodată. *Niciodată* nu mi-au plăcut balurile sau galele.

Este ceva în legătură cu ele, care mă fac să mă simt neliniştită şi tulburată.

El se încruntă.

– Acum, chiar că sînt surprins. Întotdeauna eşti sufletul petrecerilor.

Ea ridică din umeri, simţindu-se stingherită că trebuia să explice ceva ce nici ea singură nu înţelegea.

– Întotdeauna mi-a fost groază de petrecerile grandioase, dar dacă familia mea e cu mine mă simt mai bine. Şi odată ajunsă acolo, dacă văd oameni cunoscuţi, mă simt de obicei bine.

– Aş spune că *bine* nu reprezintă tocmai adevărul. Iubito, eu te-am văzut pur şi simplu radiind.

Ea surîse.

– Te uitai la mine?

– Erau clipe cînd nu-mi puteam desprinde ochii de la tine.

– Ştii ceva? Uneori şi eu aveam aceeaşi problemă cu tine.

El dădu încet din cap.

– Mi se pare cinstit.

Zîmbetul ei crescu în intensitate.

– Ai vrea să-mi auzi teoria despre încăperi şi case?

– Dacă ai o teorie, spuse el serios, atunci sînt obligat să o ascult.

Ea observă licărirea din ochii lui şi-l lovi uşor pe braţ.

– Bine, uite care e. Eu cred că încăperile unei case absorb şi păstrează în interiorul lor ceea ce se întîmplă acolo şi cred că tocmai asta le dă un caracter şi o personalitate aparte.

Amarillo îşi drese glasul.

– Asta e o teorie interesantă, într-adevăr. Există ceva oameni de ştiinţă care lucrează la ea în momentul de faţă?

Ea îi aruncă o privire menită să-l amuţească, dar nu reşui decît să-i sporească licărirea din ochi.

– Bine, acum, ia camera asta de exemplu. Aici au avut loc o mulţime de petreceri şi baluri. Aici s-a desfăşurat cel puţin o nuntă. Ţi-aminteşti? Nico şi Caitlin s-au căsătorit aici.

– Îmi amintesc. Erai îmbrăcată în violet.

Ea se strîmbă.

– În violet, bineînţeles.

Clătină din cap.

– Încep să cred că am o minte tare ciudată.

El zîmbi.

– Din fericire, mie îmi plac numai lucrurile ciudate.

Ea rîse şi sunetul răsună în încăperea goală, avînd un mic ecou. Se uită la el.

– Vezi ce vreau să spun? E o încăpere veselă.

El întinse mîna şi o atinse.

– Nu ştiu despre încăpere, spuse el încet, dar sînt bucuros să te văd pe tine fericită.

Ea se hotărî să nu-l lasę să vadă cît de efemeră era această fericire. Altfel ar fi vrut să ştie de ce, ea n-ar fi fost în stare să-i explice şi amîndoi s-ar fi supărat.

– Ţi-aduci aminte de Elena în ziua nunţii lui Nico cu Caitlin? *Atunci* ai văzut o persoană cu adevărat fericită.

El încuviinţă în semn de aprobare.

– Strălucea pur şi simplu. A fost minunat că a putut veni la SwanSea cel puţin o dată înainte de a muri.

– Şi că a trăit să-şi vadă familia unită cu cea a soţului ei. I-a adus atîta fericire în ultimul an. Sînt foarte recunoscătoare pentru asta. Caitlin mi-a povestit ce auzise despre perioada aceea, după ce John, soţul Elenei, a fost ucis în război. După şoaptele ce circulau printre servitorii de la SwanSea, Edward se închisese în camera lui şi nu mai ieşise decît după luni de zile. Servitorii i-au pus corespondenţa o vreme lîngă uşă, apoi i-au urcat-o în pod. Edward n-a primit niciodată *Biblia* Elenei sau scrisoarea ei. N-a ştiut niciodată că avea o noră sau un nepot. Dacă ar fi ştiut, sînt

sigură că istoria familiei Deverell ar fi trebuit rescrisă.

Angelica ridică din umeri.

El îi îndepărtă de pe frunte o şuviţă de păr.

– Ai fi putut să creşti chiar la SwanSea. Te-ai gîndit la asta vreodată?

– Nu, dar niciodată nu m-am simţit privată de acest drept. Nu sînt mulţi ani de cînd am aflat că sînt o Deverell. Vestea a fost minunată, o surpriză uimitoare, dar nimic nu poate înlocui partea moştenită din familia DiFrenza. Mulţumită Elenei am deja o viaţă asigurată şi confortabilă. Cînd am aflat despre legătura de rudenie cu familia Deverell şi despre SwanSea, am considerat asta ca un dar al vieţii şi o bucurie în plus.

– Cît de frumos este să priveşti lucrurile aşa.

– Prima dată cînd am văzut SwanSea, am avut ciudata senzaţie că mă întorc acasă. Era ca şi cum locul acesta mă aşteptase dintotdeauna. Îmi place să vin în vizită aici, dar n-aş face nici o schimbare în viaţa mea pînă acum. Nu simt că am pierdut ceva. Dimpotrivă, simt că am cîştigat.

Mai ales timpul petrecut cu tine, reflectă ea. Întinse mîna şi-i mîngîie obrazul şi avu senzaţia că era un moment deosebit de preţios, aşa cum stăteau acolo, vorbind încet în căldura ce-i înconjura în camera însorită.

El îi luă mîna, îi sărută podul palmei, apoi i-o strînse.

– Mama ta a murit cînd erai mică, nu?

– Aveam aproape doi ani şi jumătate. Dacă n-aş fi avut poze cu ea, nu mi-aş fi amintit-o deloc. Elena a devenit mama mea. Dacă n-ar fi fost ea...

Amarillo se încruntă brusc.

– Te întristezi cînd se vorbeşte despre mama ta şi despre Elena?

Ea rîse surprinsă.

– Nu. De ce?

– Nu ştiu. Am avut doar aşa, o senzaţie.

Este foarte sensibil, se gîndi ea. Îşi dăduse seama înaintea ei că îi dispăruse buna dispoziţie. Totuşi, se înşelase asupra motivului. Nu subiectul conversaţiei era cauza, ci mai degrabă senzaţia ei că un asemenea moment de linişte şi pace alături de el s-ar putea să nu mai aibă loc vreodată.

Exista un întuneric care o ameninţa şi ea era speriată. Nu ştia de unde venea acel întuneric, dar era sigură că în cele din urmă o va copleşi. O ciudată senzaţie de răceală o cuprinse, îngheţînd-o pînă în măduva oaselor. Privi de jur împrejur încăperea superbă, luminată de razele soarelui, apoi se uită la el. Încă mai putea simţi căldura încăperii şi ştia că el o poate face să simtă focul

mistuitor al pasiunii.

Întinse mîna spre el.

– Fă dragoste cu mine.

– Aici? Acum?

– N-o să intre nimeni.

– De unde ştii?

– Te rog, şopti ea, cu buzele lipite de ale lui.

N-ar trebui s-o facă, îşi zise el. *Cel puţin, nu pînă cînd n-ar închide sau bloca uşile în vreun fel. Dar era doar o biată fiinţă umană, un bărbat obsedat de o femeie; de* această *femeie. Iar ea era copleşită de dorinţă. Nu-i putea refuza cererea, aşa cum nu putea nici să zboare.*

Faptul că o putea atinge constituia o garanţie pentru el că inima îi va mai zvîcni o dată. Faptul că putea pătrunde în trupul ei, simţind-o încolăcită strîns în jurul lui, constituia siguranţa că va continua să respire. Fără aceste două lucruri ar putea muri.

O ajută să se dezbrace, apoi îşi scoase şi el hainele.

O atinse şi pătrunse în ea; continuă să trăiască. Curenţii de aer din încăperea enormă mişcară uşor cristalele candelabrelor. Se auzi un clinchet dulce ca de clopoţei, iar pe trupurile lor se răspîndiră curcubeie. Iar fericirea şi plăcerea lor pe care şi-o ofereau unul altuia părea să

satureze sala de bal, fiind absorbită chiar în zidurile sale.

Angelica era speriată. Nu putea să vadă; totul era întunecat, negru. Auzi un copil plîngînd. Copilul era atît de înspăimîntat, atît de îngrozit, încît ea nu înţelegea glasurile înfundate de afară. Dar ele se auziră mai tare, mai răstite.

– Femeie proastă! Îţi faci griji pentru lucruri mărunte.

– Nu te supăra pe mine. Te iubesc. Tu eşti băiatul meu cu păr de aur. Mă doare cînd foloseşti cuvinte urîte la adresa mea.

– Atunci fă ce-ţi spun. *Exact* ceea ce-ţi spun.

– Aşa am să fac. Te iubesc.

Uşa se deschise brusc. Silueta întunecată a unui bărbat apăru în lumina slabă.

– Uită-te la ea. E murdară! Şi plînge tot timpul. I-am spus că dacă nu mă ascultă, am s-o fac eu să ţină cont de mine şi o să-i pară rău.

– Trebuie să meargă acasă.

– O să meargă dacă mă ascultă şi dacă tu faci ceea ce-ţi spun.

Bărbatul o înşfăcă şi-i şterse faţa dur cu o

cîrpă aspră care-i zgîria obrajii. O durea atît de tare; de fiecare dată cînd o atingea o durea. Începu să plîngă şi plînse în continuare fără a se mai opri. El o pălmui, lovind-o cu spatele de vechea sofa şi apoi din nou se instală întunericul. Şi era absolut singură. Singură de tot.

Angelica se trezi brusc şi se ridică în capul oaselor, cu respiraţia întretăiată. Două braţe se întinseră spre ea.

– *Nu!*

Cu o lovitură îndepărtă braţele şi se trase în celălalt capăt al patului.

Amarillo o cuprinse de umeri ţinînd-o pe loc.

– Ce este, iubito? Unde te duci? Ai avut din nou un vis rău?

Ea se smuci cu sălbăticie reuşind să scape din îmbrăţişarea lui.

– Nu mă *atinge!*

– Bine, spuse el pe un ton calm şi liniştitor. Bine. Dă-mi voie doar să aprind lumina.

Se aplecă şi apăsă butonul unei veioze, apoi se întoarse să o privească şi simţi că-i stă inima în loc.

Ea stătea în genunchi în celălalt capăt al patului, cu umerii aplecaţi, gata să fugă. Faţa îi era palidă, iar ochii măriţi de groază; sub cămaşa de noapte, violetă, pieptul i se ridica şi cobora agitat.

Arăta ca o creatură sălbatică şi neajutorată, împietrită de groază, se gîndi el îndurerat.

– Ai din nou un coşmar? şopti el, atent să nu facă vreo mişcare neaşteptată.

– Coşmar?

Nu ştia. Nu-i putea explica ce se întîmplase în mintea ei şi mai ales îi era frică să încerce să-i explice.

– Nu.

– Atunci ce s-a întîmplat?

– Nimic. Lasă-mă în pace.

– Nu am să pun mîna pe tine, Angelica. Vino înapoi, aici lîngă mine. Bagă-te sub pătură. Nu vreau să îngheţi de frig.

Ea îşi mişca într-o parte capul, apropiindu-se de el. Glasul lui era grav, mătăsos ca o catifea moale, diferit faţă de vocile pe care le auzise de curînd în mintea ei. *Existaseră acele glasuri şi înainte.* Cine erau oamenii aceia? Bărbatul spusese că era murdară. Femeia îl numise băiatul ei cu păr de aur. Privirea ei se înălţă către Amarillo. Părul lui era de culoarea nisipului. Şi se uita la ea îngrijorat.

Îşi duse mîna la obraz, acolo unde o lovise omul acela. Încă mai simţea durerea arzătoare a loviturii.

– Trebuie să mă spăl.

Se dădu jos din pat şi merse grăbită în baie. La început, fu orbită de lumina puternică, dar nu-i păsa. Luă o mănuşă de baie, o udă şi o săpuni, apoi începu să-şi frece faţa. Apăsă cu putere înainte şi înapoi mănuşa pe obraji. Era dureros, dar nu se putea opri. Omul acela îi spusese că e murdară. Udă din nou mănuşa cu apă fierbinte şi începu iarăşi să se frece.

Amarillo veni în spatele ei şi-i puse încet mîinile pe umeri. Imediat o cuprinse panica. Se trase de lîngă el, încercînd să-şi facă loc pentru a scăpa.

– Nu te lupta cu mine, iubito. N-am să-ţi fac nici un rău.

O cuprinse cu un braţ, iar cu celălalt încercă să-i ia mănuşa.

Ea se întoarse şi ţipă la el.

– Dă-mi-o înapoi! Îmi trebuie!

El aruncă mănuşa, o înşfăcă de încheieturile mîinilor şi i le ţinu lipite de pieptul lui.

– O să te răneşti, Angelica.

– Nu fi caraghios. Mă spăl numai.

El îi cuprinse obrajii în palme şi-şi trecu vîrfurile degetelor peste pielea ei delicată, acum iritată din cauza frecării.

– Nu eşti absolut deloc murdară, iubito. Ochii i se umplură de lacrimi şi printre suspine spuse:

– Ba da.

El nu se simţise atît de neputincios niciodată în viaţa lui. Ea trecea prin ceva îngrozitor, iar el nu ştia cum s-o ajute. Clătină încet din cap şi o luă în braţe.

– Haide, lasă-mă să te duc din nou în pat.

Gîndul de a se întoarce înapoi în pat, locul unde avusese acel vis, o îngrozea şi începu să se lupte, împingîndu-l în piept.

– Nu, nu vreau în pat!

El se opri şi se uită la ea. În ochii ei plini de lacrimi se citea spaima. Simţi nevoia să blesteme pentru a scăpa de această furie teribilă care-l cuprinsese, pentru că ea era atît de tulburată şi părea că nimic din ceea ce el ar fi zis sau ar fi făcut, n-ar fi putut-o ajuta. În loc de asta însă, întrebă cu un glas foarte blînd:

– Dar unde vrei?

– Oriunde, dar nu în pat.

O duse pe canapea şi după ce o puse jos, se aplecă în faţa căminului şi făcu focul. Apoi se întoarse lîngă pat şi luă o pătură, dar cînd se aplecă să stingă veioza de pe noptieră ea spuse:

– Lasă lumina aprinsă.

El îi aruncă o privire peste umăr, încruntînd uşor din sprîncene.

– N-ai să poţi să dormi aşa.

– Ba da.

Ea n-avea nici o intenţie să adoarmă din nou, dar dacă i-ar fi spus asta ar fi iscat o discuţie.

– Dacă tu crezi că n-ai să poţi dormi aşa, poate că ar fi bine să pleci în camera ta.

El îşi îndreptă umerii.

– Rămîn aici.

Se întoarse către canapea şi se aşeză, luînd-o în braţe.

La început ea rămase rigidă, hotărîtă să nu mai adoarmă din nou. În somn erau vise. Şi întuneric. Iar ea se săturase şi de una şi de alta. Dar încet-încet căldura trupului lui se răspîndi învăluind-o şi liniştind-o, iar în cele din urmă adormi din nou.

A doua zi dimineaţă, Angelica se trezi singură pe canapea şi într-o fracţiune de secundă îşi aminti tot ceea ce se întîmplase noaptea trecută.

Uluită şi stînjenită, închise ochii şi-şi acoperi faţa cu palmele. Strigase la Amarillo să n-o atingă, apoi alergase la baie şi practic încercase să-şi îndepărteze pielea de pe faţă. Acolo se luptase cu el din nou. În cele din urmă, el o cărase în braţe, scoţînd-o din baie.

Probabil că o considerase complet dementă. Şi ar avea tot dreptul să creadă aşa ceva, atîta vreme cît se comportase exact ca o nebună.

Încet se ridică din pat şi merse să facă un duş şi să se îmbrace. Cînd se întoarse în dormitor îl găsi pe Amarillo aşezat în faţa mesei cu micul dejun.

El îi zîmbi.

– Bună dimineaţa. Sper că ţi-e foame. Am comandat tot ce mi-a trecut prin cap.

Îl privi prudentă. Părea atît de proaspăt, de plin de viaţă şi de energie, de parcă ar fi fost capabil să facă faţă oricărei situaţii, în orice moment. Era exact opusul felului în care se simţea ea.

– Nu cred că vreau deocamdată să mănînc ceva.

El făcu semn spre o farfurie cu cornuri calde şi cu fructe.

– Atunci măcar ceva uşor?

– Continui să încerci să mă hrăneşti.

– Asta probabil din cauza faptului că eu consider în continuare că trebuie să mănînci.

– Nu-ţi face griji din pricina mea, spuse ea calmă. N-o să păţesc nimic rău dacă pierd vreo două-trei kilograme.

– Dar mie mi-ar face rău.

– De ce?

– Pentru că...

Se opri nesigur de ceea ce voia să spună. Rămase cu ochii aţintiţi asupra ei cîteva clipe, apoi se ridică, venind spre ea, şi-i cuprinse obrajii în palme.

– Eşti palidă.

– Mă simt bine.

Rigiditatea trăsăturilor de pe chipul ei stătea mărturie că acesta nu era adevărul. Se încruntă.

– Poate că ar trebui să consulţi un doctor.

– Din cauza unui mic coşmar? Nu fi caraghios.

Se depărtă de el şi se aşeză la masă.

– Nu văd ciocolată aici.

– Schimbi subiectul.

– Niciodată nu mă îndepărtez prea mult de subiectul privind ciocolata.

– Acela a fost mai mult decît un mic coşmar, Angelica, şi amîndoi ştim lucrul acesta.

Oftînd, ea se întoarse.

– Foarte bine. Da, da, a fost, dar nu vreau să discut despre asta. Şi nu vreau ca tu să fii îngrijorat din cauza mea.

– Să fiu îngrijorat? M-ai speriat de moarte noaptea trecută, Angelica.

Bineînţeles că da, se gîndi ea dezgustată de ea însăşi. Se purtase ca o nebună.

– Îmi pare atît de rău. *Într-adevăr* îmi pare rău, să ştii. Cred că în seara asta ar fi mai bine dacă ai dormi în camera ta. În felul ăsta n-o să mai deranjez.

– La naiba cu deranjul meu! Tu eşti cea pentru care sînt îngrijorat.

Ea îşi apăsă tîmplele cu degetele.

– Nu vreau să discutăm despre asta.

– Angelica...

– Nu.

Se întoarse şi porni spre uşă.

– Mă duc să văd dacă bucătarul îmi poate pregăti puţină ciocolată şi pe urmă mă apuc de lucru. Am o mulţime de făcut astăzi.

– Angelica!

Glasul lui o opri înainte de a ajunge la uşă. Privi peste umăr.

– În seara asta voi fi aici.

– Nu e nevoie. N-o să se întîmple nimic. O să încui chiar şi uşa.

– Voi veni aici diseară.

Angelica se aruncă cu frenezie în realizarea ultimelor sarcini pentru desfăşurarea balului, pînă

în cele mai mici amănunte şi lucrînd asupra unor probleme chiar acolo unde nu mai era cazul. Făcea orice pentru a nu-şi mai lăsa mintea să revină asupra viselor.

Se simţea hăituită. Nu ştia ce însemnau visele, dar erau atît de vii în memoria ei şi atît de clare, încît păreau să nu fie doar nişte simple vise. Iar asta se întîmpla noaptea. În timpul zilei o obsedau.

Din cînd în cînd, atunci cînd îşi ridica privirea din ceea ce făcea în acel moment, îl zărea pe Amarillo urmărind-o. Îi accepta vigilenţa. Ea nu fusese de acord cu gărzile de corp, aşa încît el era cel care o supraveghea. Atîta timp cît nu se simţea prizonieră, nu avea motive să se plîngă, iar el era destul de deştept pentru a şti acest lucru.

Amarillo simţea pericolul şi stătea în caracterul lui să-i acorde protecţia necesară.

Ea, de asemenea, simţea pericolul, dar unul interior ce era mai înspăimîntător decît orice ar fi plănuit să facă individul care o sunase.

Din punct de vedere intelectual, ştia că visele ei *trebuiau* să aibă o legătură pe undeva cu telefoanele şi biletul primit. Era hărţuită de către o persoană necunoscută şi era logic că tulburarea pe care o încerca să se manifeste în visele ei.

Pînă la un punct, totul avea un sens.

Numai că, în sufletul ei, ştia fără să poată explica sau justifica, ştia că visele aveau foarte puţin de-a face cu telefoanele şi cu biletul.

În seara aceea mîncă în sufragerie. Voia să fie printre oameni, să-i audă vorbind şi rîzînd. Voia să pretindă că era, ca şi ei, absolut normală.

Amarillo veni lîngă ea la masă, elegant, fermecător şi hotărît să rămînă lîngă ea. Rămase tăcut cea mai mare parte a timpului, iar ea se concentră să mănînce pentru a nu-i oferi vreun motiv de a o îndemna să mănînce. După masă se despărţiră, amestecîndu-se printre oaspeţi.

Se simţea îngrozită de momentul în care va trebui să urce sus, la culcare. În cele din urmă pleoapele începură să i se îngreuneze şi dintr-o dată Amarillo apăru lîngă ea, luînd-o de braţ şi conducînd-o spre lift.

– Cred că ai de gînd să insişti pentru a veni în camera mea în seara asta, zise ea, sprijinindu-se de pereţii căptuşiţi cu catifea vişinie ai liftului şi uitîndu-se la el.

El încuviinţă.

– Ai dreptate.

– Poţi să dormi în acelaşi pat cu mine, dar să ştii că n-am de gînd să fac dragoste cu tine.

– Cum vrei tu, nu mă deranjează, spuse el, avînd în ochii lui aurii o expresie serioasă.

Apoi, făcu un pas spre ea, se aplecă, lipind-o cu spatele de peretele liftului, şi o sărută.

– Acum ce vrei? şopti el cu buzele lipite de ale ei, cîteva clipe mai tîrziu.

– Pe tine, răspunse ea. Doamne, te vreau pe tine.

Şi abia după cîteva ore reuşi să adoarmă şi să viseze.

Din nou era întuneric, din nou simţea groaza şi plîngea. Din nou se auzeau muzica, glasurile şi rîsetele. Şi totul era amestecat cu o groază suprarealistă, rîsul cu plînsul, muzica cu teama, glasurile cu întunericul.

Se trezi, scoţînd o exclamaţie şi preţ de o clipă rămase nemişcată încercînd să separe realitatea de vis. Era trează, era sigură de asta, nu mai era prinsă în labirintul întunecat al subconştientului ei. Alături auzi respiraţia adîncă şi regulată a lui Amarillo. Mulţumi în gînd cerului că nu îl trezise şi

că prezenţa lui constituia încă un motiv de asigurare că nu visa.

Cît de încet putu, se dădu jos din pat şi luînd pledul de dantelă cu ea se strecură spre uşile de sticlă deschise. Înfăşurîndu-se în pled, se aşeză pe podea şi-şi sprijini capul de clanţă.

Din pat, Amarillo o privi printre gene. Era atît de fragilă, de vulnerabilă, încît îl durea inima. Cu fiecare clipă, cu fiecare ceas, ea se îndepărta tot mai mult de el. Iar el nu ştia cum s-o oprească.

O lună enormă, argintie, strălucea deasupra apei, luminînd întunericul nopţii. Angelica se concentră asupra ei, asupra frumuseţii şi a misterului astrului nopţii. În felul ăsta nu trebuia să se oprească asupra unui oribil adevăr: îşi pierdea minţile.

Capitolul 8

Peter veni în spatele Angelicăi, în timp ce ea se afla la etajul al doilea, frunzărind printre notiţele ei.

– Domnişoară DiFrenza?

Angelica tresări şi se întoarse.

– Ce *este?*

Ochii băiatului se măriră, surprinşi de reacţia ei.

– Îmi pare rău. Vă deranjez?

Angelica oftă. Era obosită, iar nervii îi erau încordaţi la maximum, dar acesta nu era un motiv să se răzbune pe el, îşi zise ea.

– Nu, Peter, nu mă deranjezi şi-mi pare rău că m-am răstit la tine.

El zîmbi uşurat.

– Nu-i nimic. Îmi dau seama că aveţi multe pe cap cu balul ăsta de mîine.

– Am, dar asta nu-i o scuză. Oricum, cu ce te pot ajuta?

– Oh, adevărat!

Zîmbi din nou, gîndindu-se că un bărbat poate fi iertat dacă-şi pierde şirul gîndurilor doar privind-o. Era grozavă, dacă nu chiar superbă! Simţi că gîndurile o luaseră razna. Ea era în acelaşi timp şi o Deverell, iar asta îl scotea complet din competiţie.

– Am venit să vă spun că domnul Breckinridge a sosit şi a vrut să ştiţi că este jos.

– Mulţumesc. Chiar voiam să vorbesc cu el. L-ai putea suna în cameră şi să-l întrebi cînd ar putea să stea de vorbă cu mine? Aici?

– Sigur că da, domnişoară DiFrenza. Mai aveţi nevoie de ceva?

Ea îl gratulă cu un zîmbet.

– Aş dori un ibric cu ceai. Şi dacă nu te deranjează spune-le celor de la bucătărie să pună cîteva ceşti pe tavă. Mai am de lucru o vreme aici. Oaspeţii au început să sosească, iar în momentul

de faţă nu am timp să întîmpin pe nimeni. Oh, şi vezi dacă găseşti la bucătărie puţină ciocolată.

– Nici o problemă, domnişoară DiFrenza. Deci ceai şi ciocolată.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd apăru William Breckinridge, Angelica făcu tot ce-i stătu în putinţă pentru a scăpa de starea de încordare în care se afla, chiar dacă observă o anumită stare de nervozitate la el însuşi.

– Sper că drumul pînă aici a fost plăcut şi lipsit de evenimente.

– Da, mulţumesc. Bijuteriile sînt în seiful pe care l-am adus cu mine şi l-am instalat în camera ce mi-a fost repartizată, iar pe omul care m-a însoţit l-am trimis deja înapoi la Boston.

Brusc îi veni o idee.

– V-am spus cumva că domnul Smith se ocupă de măsurile de siguranţă aici?

– Dînsul m-a anunţat şi vom lua legătura de îndată ce voi termina de discutat cu dumneavoastră.

Ca de obicei politeţea lui exagerată o deranja şi încercă să introducă în conversaţie un ton mai lejer.

– Se pare că aveţi totul sub control. Sper că veţi folosi cîteva dintre facilităţile de la SwanSea

pe parcursul şederii dumneavoastră aici. Jucaţi tenis?

– Nu, mă tem că nu, dar sînt sigur că voi găsi altceva cu care să-mi ocup timpul.

Ea încerca să şi-l imagineze plimbîndu-se pe plajă şi adunînd scoici, dar nu reuşi.

– Foarte bine. Apropo, mai tîrziu, astăzi, aş vrea să văd rubinele.

Pe chipul lui apăru o expresie de teamă.

– Nu cred că ar fi un lucru înţelept, domnişoară DiFrenza. Rubinele ar trebui să rămînă în seif exact pînă în momentul în care doriţi să le purtaţi. Aceasta este procedura pe care o aplic pentru toate doamnele.

– Înţeleg. O să discut cu domnul Smith despre asta. Oricum, mă bucur că dumneavoastră şi bijuteriile aţi ajuns în siguranţă. Iar acum cît vă aflaţi aici, încercaţi să vă relaxaţi şi să vă distraţi.

Pe faţa lui apăru o expresie ciudată şi păru să aibă o ezitare de moment. Încerca probabil să se hotărască dacă să-i spună că ideea lui de a se distra consta în a sta toată ziua în faţa seifului pentru a-l păzi, apoi se admonestă în sinea ei pentru un asemenea gînd. El are un angajament de valoare al magazinului de ani de zile. Ar fi vrut doar să nu fi fost atît de obositor.

– La revedere, domnule Breckinridge.
– La revedere, domnişoară DiFrenza.

Către sfîrşitul după-amiezei, Angelica începu să aibă o cumplită durere de cap, o listă încă incompletă de lucruri pe care trebuia să le facă şi un sentiment neplăcut că zidurile din jur îi micşorează spaţiul vital. Aproape inconştient se hotărî să iasă pe uşa din spate şi se îndreptă spre pădure.

Afară era cald, iar adierea blîndă. Erau destui oameni care se plimbau prin grădină, prin jurul piscinei sau pe terenurile de tenis, ori pur şi simplu se odihneau pe pajişte în şezlonguri, bucurîndu-se de privelişte şi de soare. I-ar fi plăcut şi ei tare mult să poată sta aşa, fără griji, şi pentru o clipă se gîndi dacă nu cumva stînd puţin la soare ar putea scăpa de demonii care îi bîntuiau mintea, făcînd-o să aibă acele coşmaruri.

Puţin mai tîrziu, Amarillo o găsi întinsă pe iarba moale şi bogată din apropierea unui pîrîu limpede, cu o mînă peste ochii închişi. Se aşeză încet lîngă ea.

Angelica îi simţi prezenţa printr-o creştere a temperaturii trupului ei şi o accelerare a pulsului, dar o încercau senzaţii amestecate în legătură cu prezenţa lui acolo.

Nu se simţea în stare în momentul de faţă să se afle în preajma nimănui, cu atît mai puţin a lui. Pentru el, ar fi dorit să se afle în cea mai bună formă, iar acum era exact la antipozi.

Pe parcursul ultimei jumătăţi de oră se gîndise, trecîndu-şi mereu în revistă visele şi încercînd să găsească un fir logic în haosul acestora.

Cine era copilul care plîngea? Cine era bărbatul care se purta atît de dur cu ea? Şi cine era femeia cu glas blînd şi atît de familiar? Ar fi trebuit să *ştie,* dar, deşi îşi chinuise mintea în fel şi chip, nu reuşise decît să-şi sporească starea de agitaţie şi de tensiune.

– Cum de m-ai găsit? întrebă ea, fără să-şi mişte braţul.

– Peter te-a văzut intrînd în pădure. Cred că a făcut o pasiune pentru tine.

– E un băiat drăguţ.

– Sînt sigur că nu i-ar face plăcere să te audă numindu-l băiat.

Încet, ea îşi coborî braţele şi deschise ochii.

– Există vreun motiv anume pentru care ai vrut să mă vezi?

Nu-i venea să-şi creadă urechilor că rostea aceste cuvinte chiar pe măsură ce le spunea. Tonul distant era şi mai ciudat. Asta nu făcu decît să-i confirme suspiciunile, şi anume că nu se liniştise deloc stînd aici lîngă pîrîu şi că starea ei de nervi atinsese punctul maxim. Doamne Dumnezeule. *Oare mai exista vreo speranţă pentru ea?*

Privirea lui se îngustă.

– Există mai multe motive, dintre care principalul e că nu-mi place să dispari din raza mea vizuală prea mult timp.

– Să ştii că ar cam trebui să-ţi struneşti tendinţa asta a ta de a mă proteja, Amarillo.

– Se pare că nu pot, cel puţin nu în privinţa ta, spuse el, neluînd în seamă sarcasmul ei. Cum mai merg lucrurile?

Ea se ridică în capul oaselor dorindu-şi să-şi poată deschide sufletul în faţa lui şi să-i spună tot ceea ce gîndeşte: că nu se simţea bine, că încet-încet începuse să-şi piardă controlul şi că în curînd va fi nebună de-a binelea. Dar îl iubea prea mult pentru a-l împovăra cu problemele ei...

– Nu mă pot plînge, deşi ziua de azi a fost puţin cam aglomerată, spuse ea calmă. Am primit un telefon de la Boston prin care mi s-a adus la cunoştinţă că una dintre angajatele mele, care se află în Italia pentru a cumpăra modele de toamnă,

s-a îndrăgostit de un italian.

Ridică din umeri.

– Închipuieşte-ţi. A ciupit-o de fund şi i-a cîştigat inima. Şi-a dat imediat demisia. Se pare că va trebui să-şi refacă viaţa în altă direcţie acum. Mesajul a fost cu subînţelesuri, dar era legat de maşini tip sport, de paste şi copii. A trebuit să trimit pe cineva care ş-o înlocuiască. Apoi m-a sunat patronul florăriei ca să-mi spună că omul lui de bază a făcut o alergie la flori şi nu-l va putea ajuta mîine. Era înnebunit şi mi-a spus că nu mai poate face faţă.

Se uită la ceas.

– Acum o oră şi jumătate cofetarul-şef s-a enervat cumplit că din comanda primită lipseau patru pungi cu zahăr şi a ieşit valvîrtej din bucătărie, jurînd că nu se mai întoarce. Dar, una peste alta, totul merge bine.

– Asta-i excelent!

Îl privi, aşteptîndu-se să-i vadă sclipirea, de acum familiară, de bună dispoziţie din ochi. Dar văzu îngrijorare.

– Hei, lasă că mă descurc eu într-un fel şi sînt sigură că mîine va avea loc un bal.

– Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie de afurisitul ăsta de bal, Angelica.

Este vorba despre vise, se gîndi ea brusc în-

fricoşată. Acum o va întreba despre vise, iar ea nu suporta aşa ceva. În clipa de faţă se simţea incapabilă din punct de vedere fizic şi mental să dea glas sentimentelor de teamă şi de confuzie care o încercau. Abia încetase să se gîndească la aceste coşmaruri, iar sentimentele îngrozitoare pe care le încercase o lăsaseră lipsită de vlagă. Şi pe urmă, el era un om ce merita mai mult de la viaţă decît să fie făcut părtaş la îngrozitoarele meandre ale minţii ei, mai ales cînd nici măcar ea singură nu-şi dădea seama cu exactitate ce se întîmpla.

Sări imediat la alt subiect.

– Ai ajuns la vreo concluzie în privinţa individului care mă hărţuieşte?

– Absolut nimic. Am lăsat oamenilor noştri din Boston sarcina să lămurească această problemă. Poliţia a aplicat metoda lor de operare prin computer, biletul a fost trimis la laborator, iar telefonul se află încă sub urmărire. Dar pînă acum nimic.

– Sînt trei zile de cînd a trimis biletul. Poate că a renunţat.

– Mi-ar plăcea să cred asta, dar nu cred că e aşa. Absolut deloc. Cred că şi-a dat seama că sînt şi eu implicat şi încearcă să găsească o cale pentru a mă putea ocoli.

O trecu un fior pe şira spinării.

– Pare a fi ceva foarte grav.

– Ai face bine să crezi.

Făcu o pauză.

– Te-ai mai gîndit la cine ar putea fi acest om?

Ea îşi ridică genunchii cuprinzîndu-i cu braţele.

– Nu.

Dintr-o dată el dădu drumul unui val de blesteme.

– Nu mai suport asta. Vorbeşte cu mine, Angelica.

Ea îl privi surprinsă.

– Credeam că tocmai asta fac.

– Nu. De vorbit, vorbeşti, dar nu cu mine. De cînd coşmarurile au devenit mai înfricoşătoare, te-ai îndepărtat de mine şi te-ai retras în sinea ta. Sînt sigur că ceea ce se întîmplă cu tine nu sare în ochi celorlalţi, dar pentru mine este cît se poate de limpede. Şi dacă am să las lucrurile aşa, curînd nu ne vom mai putea înţelege.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ba da, ştii.

Îi ridică bărbia cu un deget astfel încît să fie nevoită să-l privească în ochi.

– Spune-mi ce se întîmplă cu afurisitele acelea de vise ale tale şi de ce te afectează atît de mult.

Ea clătină din cap, dîndu-i degetul deoparte.

– Nu pot. Nu mă întreba.

– Trebuie să te întreb. Ceva te tulbură îngro-

zitor, dar eu nu te pot ajuta dacă nu-mi spui ce este.

– Te-ai gîndit vreodată că există şi lucruri împotriva cărora nu poţi face nimic, Amarillo?

– Nu. Niciodată.

Rîsul ei era dureros.

– Trebuie să fie foarte bine.

Îşi puse mîinile pe iarbă şi se sprijini pentru a se ridica, dar el o prinse de braţ.

– Nu fugi de mine!

Ea rămase pe loc, pentru că mîna de pe braţul ei o împiedica să facă vreo mişcare. Şi pentru că în tonul lui simţea o nuanţă de durere.

– Amarillo, asta nu te priveşte pe tine.

Ochii lui aurii clipiră intens.

– Te înşeli. Nu există nici un motiv pentru a te lupta să treci prin asta singură. Va trebui să găsesc cumva o modalitate de a te convinge că acest lucru nu este necesar şi să găsesc o cale prin care să ajung la tine şi să te ajut.

Cum ar fi putut ea oare să-l facă să înţeleagă ceea ce se întîmpla în mintea ei, cînd ea însăşi nu era în stare să priceapă? Cum îi putea spune *Simt că înnebunesc?* Nu putea s-o facă şi în acelaşi timp să supravieţuiască acestei traume. Dacă ar spune asta cu glas tare, atunci totul ar deveni o realitate. Nu numai că nu era în stare să-i facă

faţă, dar n-ar fi fost capabilă să îndure ideea că el cunoaşte un asemenea adevăr oribil despre ea.

Ar fi vrut să se arunce în braţele lui şi să-şi descarce sufletul de toată povara înspăimîntătoare pe care o purta, dar se abţinea. El era tipul de om ce rezolva problemele dificile cu uşurinţa cu care alţii omorau muşte. Dar nu exista nici o modalitate prin care el ar fi putut rezolva problema ei. Demonii din interiorul ei erau acolo, jucîndu-se cu mintea ei, şi numai ea singură se putea lupta cu ei.

Mulţi bărbaţi ar fi fost fericiţi să obţină din partea ei doar un zîmbet, se gîndi Amarillo, privind-o. Iar ca să-i fie şi iubit, majoritatea ar fi considerat acest lucru ca un dar ceresc. Dar iată că, spre uimirea lui, Amarillo descoperea că nu se putea mulţumi doar cu atît, dorind-o în întregime a lui.

Tăcerea ei continuă era ultima picătură care umplu paharul şi o strînse mai tare de braţ.

– La naiba, Angelica, de două zile te îndepărtezi din ce în ce mai mult de mine şi n-am de gînd să accept această situaţie. *Nu pot.*

Ea ar fi dat orice pentru a-i putea explica ce se întîmpla, pentru a-l ajuta să înţeleagă, să-l scoată din această stare. Dar, mai întîi, trebuia să fie în stare să se ajute pe ea însăşi, înainte de a putea ajuta pe altcineva, iar în momentul de faţă nu ştia

dacă acest lucru era posibil.

– Îmi pare rău, Amarillo. Aş fi vrut să te pot ajuta.

El o trase la pieptul lui.

– Tu ai fi vrut să mă poţi ajuta? *Pe mine?*

– Îmi pare rău.

– Încetează! Dă-mi un duşman cu care să mă pot lupta, Angelica. Sînt un luptător al naibii de bun. Şi întotdeauna cîştig. La naiba, *te iubesc!*

Pentru o clipă i se opri respiraţia. *Nu ştia de unde scosese cuvîntul iubire,* se gîndi el zguduit pînă în străfundul sufletului. Apoi respiraţia îi reveni la normal şi-şi dădu seama că spusese un adevăr din adîncul inimii.

– Te iubesc, spuse el de data aceasta cu o infinită blîndeţe.

Ea rămase uluită. Apoi simţi cum i se sfîşie inima. Ani de zile îşi dorise, inconştient, dragostea lui din tot sufletul. Dacă în trecut i-ar fi spus că o iubeşte ar fi fost extaziată. Săptămîna trecută ar fi fost în al nouălea cer. Dar nu acum, nu acum cînd visele începuseră să prindă viaţă în mintea ei, acum cînd începuseră s-o atragă în acest coşmar neîncetat care dura zi şi noapte.

– De obicei cînd un bărbat spune unei femei că o iubeşte, primeşte şi un răspuns.

– Zău? Vorbeşti din experienţă?

Întrebarea sună cumplit, dar nu fusese ceva intenţionat. Nu ştia pur şi simplu ce să spună.

– Angelica, n-am spus decît unei singure femei că o iubesc în toată viaţa mea şi aceea a fost soţia mea.

– Mă simt onorată. Serios, dar...

El îi puse un deget pe buze.

– Nu spune.

– Ce?

– Nu spune că mă iubeşti. Nu vreau s-aud. Nu acum, sub nici o formă.

Ea nu intenţiona să-i spună că nu-l iubeşte. Ar fi fost imposibil să scoată aceste cuvinte din gură.

– Îmi pare rău, şopti ea.

– Nu, spuse el tăios, mîngîind-o pe obraz. N-ai de ce să-ţi pară rău, pentru că ai să *mă* iubeşti. *Asigurarea lui era minunată,* se gîndi ea iubitoare. *El era* minunat. La naiba, de ce trebuia să fie atît de confuză şi atît de tulburată?

– Ani de zile am stat departe de tine, pentru că doream să fii în siguranţă. Apoi, m-am apropiat prea mult de tine şi imediat m-am îndrăgostit pînă peste cap. Ironia soartei e că de ani de zile eram îndrăgostit de tine. Şi pe urmă, ca lucrurile să devină şi mai complicate, am descoperit că cineva te ameninţă şi că asta n-are nimic de-a face cu mine sau cu meseria mea, cu adevăratul motiv

ce m-a determinat să stau departe de tine. O altă ironie, una adevărată, nu crezi?

– Da.

Se întinse şi-i cuprinse obrajii în palme.

– Pot face ceva împotriva acestui ticălos care te deranjează, Angelica. *Fac* ceva concret. Dar acum a apărut o nouă problemă, o ameninţare din interior asupra ta, în afară de cea exterioară. Şi nu găsesc nimic ironic în asta. Se petrece ceva în sufletul tău, Angelica, ceva ce pare a fi mai înfricoşător pentru tine decît individul ăsta.

– Eşti în stare să înţelegi asta? întrebă ea uimită.

– Da, iubito, sînt în stare, dar nu pot face nimic, pentru că tu nu vrei să-mi spui ce te frămîntă.

Pe chipul lui se întipări o expresie de frustrare şi mînie.

– Nu mai ştiu ce să fac şi mă simt îngrozitor cînd nu pot face nimic.

Ea se gîndi că el n-o putea ajuta. Nimeni nu putea, de fapt. Dar înţelegerea şi dragostea lui contau mai mult decît orice. La fel ca şi copilul din visul ei, se simţise extraordinar de singură.

Acum însă, poate că cea mai mare ironie dintre toate era că ea nu se afla în situaţia în care i-ar fi putut accepta dragostea sau înţelegerea. Ochii i se umplură de lacrimi.

– E ciudat, de obicei plîng foarte rar, dar în ultima vreme se pare că lacrimile îmi apar în ochi cu foarte mare uşurinţă.

– Toţi plîngem din cînd în cînd. E bine pentru sufletul fiecăruia.

– La fel şi rîsul. Fă-mă să rîd.

– Hai să ne scoatem hainele şi să intrăm în pîrîu.

Surpriza o făcu să izbucnească în rîs.

– Ce?

– Hai să ne dezbrăcăm şi să facem o baie în pîrîu.

Ea rîse din nou.

– Mă aşteptam la o glumă, nu la o propunere, dar cred că e o idee grozavă şi m-ai făcut să rîd. Mulţumesc. Acum spune-mi ce pot să fac eu pentru tine.

Nerăbdarea lui era la apogeu, dar ştia că dacă ar insista în vreun fel, ar fi o greşeală. Dar avea nevoie de ea, oh, Doamne, cum o mai dorea!

– Fă dragoste cu mine.

Ea se uită în ochii lui şi văzu că era foarte serios.

– Acum?

– Aici şi acum, spuse el răguşit. Te doresc.

Ea îi cuprinse gîtul cu braţele şi se lăsă peste el, împingîndu-l înapoi. Amarillo luă în braţe şi o

puse în iarba cu miros îmbătător.

Ea îi subminase tot ceea ce crezuse el pînă atunci că este important în viaţă, toate instinctele de autoapărare pe care credea că le avea, ca şi autocontrolul ce nu-l părăsise niciodată pînă acum.

Dar în prezent doar ea era importantă şi-i era necesară. O simţi cum îi explorează trupul cu mîinile şi buzele, şi trebui să strîngă din dinţi pentru a face faţă senzaţiilor ce-l încercau.

– M-am răzgîndit, spuse el oprind-o.

Apoi, o rostogoli pînă ajunse el deasupra.

– Vreau să fac dragoste cu tine atît de intens şi atît de mult timp, încît ai să fii mult prea slăbită după aceea ca să mi te mai poţi împotrivi. Apoi, am să fac din nou dragoste cu tine pînă cînd n-ai să mai ai încotro şi ai să ai încredere în mine să-mi spui ce naiba se întîmplă.

Ea se întristă pentru că nu-i putea spune ceea ce el ar fi dorit să audă şi în acelaşi timp îl dorea cu disperare.

– Hai să facem dragoste, murmură ea.

– E o idee a naibii de bună.

El voia să fie blînd cu ea, dar mînia şi frustrarea îl tulburaseră, amestecîndu-se cu pasiunea sa arzătoare şi făcînd imposibilă răbdarea pe care şi-ar fi dorit-o.

Traseră unul de hainele celuilalt, pînă cînd rămaseră goi, respirînd cu greutate, strîns îmbrăţişaţi. Dar cînd el uni trupurile lor, Angelica simţi o furtună de senzaţii înfocate şi pătimaşe care-o copleşiră şi se arcui spre el. Cel puţin, în această privinţă, i se putea dărui în întregime. Şi aşa făcu, fără nici o reţinere.

Angelica zîmbi cînd ieşi de sub duş şi întinse mîna după prosop. Se trezi chiar fredonînd un cîntecel. Zîmbetul şi fredonarea melodiei erau o consecinţă directă a după-amiezei petrecută împreună cu Amarillo pe malul pîrîiaşului.

După ce făcuseră dragoste se scăldaseră în apa pîrîului. Rîseseră şi se stropiseră unul pe altul ca doi copii. Mai tîrziu făcuseră din nou dragoste, iar ea trăise o senzaţie extraordinară ştiind că de data aceasta făcuseră cu adevărat dragoste. *El îi spusese că o iubeşte.* Încă era uluită. Nu era mult timp de cînd crezuse că va fi absolut imposibil să audă o asemenea afirmaţie din partea lui.

Vedea dragostea lui ca pe un miracol. Ar fi avut nevoie însă de un alt miracol pentru a putea accepta. Dar auzindu-l numai mărturisindu-i dra-

gostea lui, o făcuse să se simtă mai puternică, iar speranţa îi renăscuse. Privind retrospectiv asupra ultimelor zile, se simţea vag nelămurită. Nu stătea în firea ei să aibă o atitudine defetistă şi să se ascundă atunci cînd avea de-a face cu o forţă adevărată. Dar, oricum, nu dădea vina pe ea însăşi. Asta demonstra cît de puternic o afectau visele ce proveneau dintr-un loc adînc, întunecat şi înfiorător din sufletul ei, provocîndu-i şi redeschizîndu-i răni pe care nu-şi dăduse seama că le are.

Se şterse şi-şi puse capotul scurt, de culoare violet. Amarillo se duse la el în cameră să dea cîteva telefoane, dar curînd se va întoarce la ea, iar inima ei îşi înteţise bătăile în aşteptarea lui. Cumva, de dragul lui, al ei, de *dragul lor,* trebuia să lupte pentru a putea depăşi ceea ce i se întîmpla. O să meargă la un psihiatru pentru ajutor. Faptul că acum ştia că Amarillo o iubeşte, ar fi trebuit să fie cele mai fericite clipe din viaţa ei. De data aceasta nu se va mai lăsa înşelată şi *n-avea* de gînd să se mai lase copleşită de necazuri.

Nu se îndoia că şi în noaptea aceasta va avea din nou un vis. Dar de data asta îi va face faţă mai uşor. Şi celui de mîine noapte. Şi celui de poimîine. Pînă cînd, curînd, va fi în stare să înţeleagă ceea ce i se întîmpla şi atunci va putea să-i spună

că-l iubeşte.

Îşi legă halatul în talie, merse în dormitor şi deschise şifonierul pentru a se îmbrăca cu ceva pentru restul după-amiezei pînă la cină. S-ar putea să fie distractiv, îşi zise ea, dacă ar coborî din nou la cină.

Întinse mîna să ia o pereche de pantaloni şi o bluză, apoi îşi văzu rochia roşie-violet, de bal, atîrnînd într-o parte. Materialul superb de mătase al rochiei fusese sfîşiat în mai multe locuri de la guler pînă la tiv.

Atunci ţipă.

Amarillo care tocmai intra în încăpere alergă imediat lîngă ea.

– Ce...

Văzu rochia şi scoase un şir de blesteme. Rochia de bal era numai zdrenţe. O apucă de mînă.

– Te simţi bine?

Cînd o văzu că dă din cap o întrebă:

– Ai văzut cine a făcut asta?

– Nu, spuse ea adresînd în gînd o rugăciune de mulţumire cerului că nu văzuse.

Indiferent cine făcuse aşa ceva era o persoană periculoasă.

– Cînd te-ai uitat ultima dată în şifonier?

Ea trase adînc aer în piept, încercînd să-şi revină. Dar văzînd ceva atît de frumos distrus o făcu să se înfioare.

– Azi-dimineaţă cînd m-am îmbrăcat.

– Şi pe urmă ai lipsit toată ziua şi nu te-ai întors decît în urmă cu cîteva minute cînd am urcat împreună?

– Da.

– Ai încuiat uşa?

Ea ezită.

– Nu.

– La naiba, Angelica. Ce ţi-am spus eu să încui uşa?

Ea scoase un mic strigăt.

– Oh, pentru Dumnezeu, ce mai contează acum ce mi-ai spus? Rochia mea de bal e făcută bucăţi. Adevărata întrebare e de ce ar face cineva aşa ceva?

– De ce a făcut el tot ceea ce a făcut? întrebă Amarillo sumbru.

– *El?*

Ochii ei se măriră.

– Tu crezi că acest lucru a fost făcut de acelaşi bărbat care m-a sunat?

– De cine altcineva?

– Dar asta ar însemna...

– E adevărat.

Expresia de pe chipul lui deveni dură ca o stîncă.

– E aici.

Angelica nu putea scăpa de întuneric sau de groază. Se auzi plîngînd. Îi era frig şi era murdară şi mică, foarte mică. Auzi din nou glasuri ridicate:

– Credeam că mă iubeşti! strigă bărbatul.

– Da! Ştii foarte bine că te iubesc.

Aceasta era vocea familiară a femeii. Angelica voia să ajungă la ea. Bătu cu pumnii ei mici în uşă.

– Fii fetiţă cuminte, o auzi pe femeie spunîndu-i prin uşă.

Apoi îl întrebă pe bărbat:

– De ce nu-i dai drumul, să mă laşi s-o văd, s-o ţin în braţe măcar puţin? Ce-ar fi rău în asta?

– Rochiţa ei este murdară. Aş putea s-o spăl puţin.

– Hai, du-te acasă, fă ceea ce ai de făcut şi lasă copilul. Fă ce-ţi spun. Doar sînt băiatul tău cu păr de aur, nu?

– Da, oh, da.

– Şi ai să mă asculţi, nu?

– Da.

Apoi dintr-o dată se trezi afară, stînd între nişte tufişuri pe iarba udă. Era noapte şi niciodată nu fusese mai îngrozită ca acum. Şi apoi mai era şi culoarea aceea roşie...

Angelica se ridică, ţipînd, şi se uită cu ochi mari în jur. Era lumină, îşi aminti că lăsase veioza aprinsă, dar culoarea roşie acoperea totul în jur, inclusiv pe ea, ca o ceaţă. Oare era trează? Era atît de greu să-şi dea seama.

Amarillo se ridică şi el lîngă ea, dar n-o atinse. Inima îi bătea nebuneşte. Visele astea n-o puteau speria mai mult pe ea decît îl speriau pe el, dar nu-i putea spune asta. Avea destule probleme singură, cărora trebuia să le facă faţă.

– Angelica, spuse el cu glas blînd, nu-i nimic. Sînt aici, lîngă tine.

Ea clipi, dar roşul din jur nu dispăru. Era o culoare *violentă* se gîndi ea cu teamă. Culoarea morţii.

– Încă mai visez.

– Ba nu, eşti trează. Întoarce-te şi uită-te la mine.

– Nu.

Îi era teamă să facă vreo mişcare, teamă că el s-ar putea să-i apară ca unul dintre personajele

fără chip din visele ei. Teamă că şi el va avea culoarea roşie şi că, dacă se va întîmpla aşa ceva, atunci ea nu se va mai putea împiedica să urle.

Clipi din nou cu hotărîre. Ceaţa începu să se împrăştie.

De unde apăruse acest roşu? se întrebă ea înnebunită. Nu-i mai apăruse pînă acum în vise, aşa cum nu se mai visase nici afară pe iarba udă. Şi apoi mai era şi această senzaţie din nou că, deşi trează, nu reuşea să scape de coşmar.

Starea ei se agrava, se gîndi Angelica îngrozită.

– O să te iau în braţe, îl auzi spunînd pe Amarillo, apoi îi simţi mîinile cuprinzîndu-i umerii.

O trase lîngă el şi se sprijini de tăblia patului.

– Ştiu că vrei să rămîi singură, îl auzi şoptind cu buzele lipite de tîmpla ei, dar nu te pot lăsa, cel puţin nu acum. O să rămîn aici cu tine şi o să stau pînă cînd îţi revii. Pînă cînd ai să fii în siguranţă.

Îi mîngîie braţul.

– Apoi dacă vrei, am să plec.

Mult timp, după ce ea adormi din nou, el continuă să o ţină în braţe. Aşa avea senzaţia că dragostea lui o putea ajuta pe Angelica măcar puţin. Şi era atît de multă dragoste; era atît de puternică. Dar oricît de tare încerca, se părea că

nu o putea ajuta.

El nu era genul care să renunţe atît de uşor, dar nu ştia ce să facă mai departe. Şi avea două noi probleme.

Ea nu-i spusese că-l iubeşte. Ar fi fost imposibil ca ea să-l iubească atît de mult cît o iubea el. Problema era că ea nu-l iubea deloc şi ştiind asta era probabil cel mai dur lucru cu care avusese de-a face vreodată. Dar se va descurca într-un fel, îşi spuse el hotărît, atîta timp cît ea rămînea alături de el.

Ceea ce îl făcea să ajungă la cea de-a doua problemă. *Îi spusese că o va lăsa în pace dacă ea va dori acest lucru.* Dar atunci cînd va sosi acest moment, nu ştia absolut deloc cum se va putea face aşa ceva.

Putea trăi fără dragostea ei, dar nu putea trăi fără ea.

Capitolul 9

Cu hotărîrea nestrămutată pe care o au albinele dintr-un stup, oamenii se mişcau prin sala de bal, îndeplinindu-şi fiecare sarcinile pe care le avea. Braţe întregi de flori erau aduse înăuntru şi aranjate de către decorator şi ajutoarele sale, inclusiv cel nou angajat.

Scaunele, băncile şi instrumentele pentru orchestră erau aşezate pe o platformă special amenajată. Într-un colţ, un barman, deosebit de atent, aranja o piramidă de pahare pentru şampanie.

Angelica, împreună cu Amarillo, stătea la o masă urmărind toată agitaţia dintr-o parte a în-

căperii.

Ochii lui se îngustaseră, examinînd cu atenţie pe toţi cei aflaţi în sala de bal.

Uitîndu-se la el, zîmbi uşor.

– Să ştii că ai creat tuturor o stare de tensiune.

El îşi întoarse privirile spre ea.

– De ce?

– Din cauza privirii tale. Parcă ar avea raze X.

El ridică din umeri.

– Asta n-ar trebui să deranjeze pe nimeni dacă nu se simte vinovat cu ceva.

– E clar că nu te-ai uitat niciodată în oglindă să vezi ce fel de expresie au ochii tăi. Parcă ar fi dintr-un film cu Clint Eastwood care ar spune: „Fă o mişcare greşită şi te împuşc pe loc"

El zîmbi.

– Exagerezi.

– Cîtuşi de puţin.

El întinse mîna şi o mîngîie pe obraz, un gest de care-şi dădu seama că devenise o obişnuinţă pentru el.

– Mă bucur să te văd atît de bine dispusă astăzi.

Ea încuviinţă, aprobînd cele spuse de el, dar reflectînd resemnată în acelaşi timp că visul pe care-l avusese noaptea trecută încă o mai obseda, la fel ca şi momentul cînd deschisese uşa

şifonierului şi-şi văzuse rochia de bal făcută bucăţi. Dar şi-ar pierde cumpătul dacă ar zăbovi prea mult cu gîndul asupra acestor lucruri şi nu-şi putea permite tocmai acum aşa ceva.

Merita să lupte pentru o viaţă alături de Amarillo şi tocmai asta avea de gînd să facă.

– Cred că buna mea dispoziţie se trage de la faptul că balul e în seara asta. N-aş mai fi fost în stare să suport încă o zi în care toate merg de-andoaselea. La anul, această sarcină îi va reveni din nou lui Caitlin. Ea are la degetul mic organizarea unor astfel de evenimente sociale.

Ea îi cuprinse mîna.

– Şi tu te-ai descurcat de minune.

Ea se prefăcu înfiorată.

– Nu spune asta. Nu încă. Ai să mă deochi.

– Nici o şansă. Totul va fi nemaipomenit. Ai să vezi.

– Sper să ai dreptate.

– Am, dar mai sînt şi cîteva veşti grozave. Metta trimite azi cu un camion una dintre sculpturile ei. Vrea să o doneze pentru licitaţia din această seară.

Emoţionantă, ea bătu din palme.

– Oh, e o veste minunată! Toţi or să-şi frîngă gîtul, licitînd.

– Asta e şi ideea. *Şi* mai e ceva. Beau a fost

convins să doneze un meniu complet pentru douăzeci şi patru de persoane.

– Convins?

El ridică din umeri.

– A fost destul de uşor.

Ochii lui îşi recăpătaseră strălucirea aurie, iar ea simţi cum i se topeşte inima.

– Ţi-am spus în ultima vreme că eşti minunat?

– Nu, nu cred.

– Eşti minunat! Şi drept recompensă nu trebuie să rămîi lîngă mine.

El clătină din cap.

– Mie mi se pare o pedeapsă.

Ea rîse.

– Vreau să spun că aici sînt înconjurată de oameni. N-o să mi se întîmple nimic.

– Poate că mie îmi place să stau cu tine.

– Îhî. Atunci de ce nu te uiţi la mine, în loc să stărui cu privirea numai asupra celor din jur?

– Nu trebuie să mă uit la tine ca să te simt alături. Trebuie doar să respir.

Totul în ea se înmuie, inclusiv tonul din glas.

– Oh, oh, domnule Smith. Dar ştiu că te pricepi să suceşti capul unei femei, nu-i aşa?

El se aplecă spre ea cu ochii strălucind.

– Nu ştiu chiar atît de bine, pe cît aş vrea. Poate că n-ar fi rău să urcăm sus în camera ta ca

să mai învăţ cîte ceva.

– Oh, aici eraţi domnişoară DiFrenza?.Vă căutam.

Angelica îşi ridică brusc capul la sunetul glasului lui William Breckinridge. Era îmbrăcat elegant şi imaculat într-o pereche de pantaloni din stofă de lînă, cămaşă de mătase şi o cravată asortată.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– Nu, nu, dar am auzit că vi s-a întîmplat dumneavoastră ceva şi m-am gîndit să vin să văd dacă totul e în regulă.

Pe moment ea nu înţelese la ce se referea.

– Ce-aţi auzit că mi s-a întîmplat?

– Nu dumneavoastră personal, ci rochiei de bal pe care aţi comandat-o special pentru setul de bijuterii cu rubine; am auzit că a fost sfîşiată. E de-a dreptul şocant, o adevărată tragedie.

Ca de obicei el reuşi s-o calce pe nervi.

– Foametea din lumea a treia e o tragedie, domnule Breckinridge, o rochie distrusă e un neajuns minor.

Spre surpriza ei, el se foi neliniştit.

– Da, bineînţeles, voiam doar să spun că acum nu veţi mai putea purta rubinele.

– Oh, ba da, intenţionez în continuare să le port. Ieri am luat legătura cu magazinul şi mi-au trimis o altă rochie. De fapt, mi-au trimis două

rochii identice, în caz că se întîmplă ceva cu una din ele.

El păru uimit.

– Vreţi să spuneţi că au găsit două rochii de culoare roşie-violet, care să se asorteze cu bijuteriile?

– Nu, din păcate ar fi fost ceva imposibil. Rochiile pe care mi le-au trimis sînt negre. Efectul nu va mai fi chiar atît de dramatic, dar se vor potrivi destul de bine.

Rămase o clipă pe gînduri.

– De fapt, dintr-un anumit punct de vedere, negru s-ar putea să meargă mai bine. Roşul-violet al rubinelor va ieşi mai bine în evidenţă pe negru decît pe cealaltă rochie.

El îşi strînse mîinile.

– Ei bine, mă bucur că totul s-a rezolvat. E ceva cu care v-aş putea ajuta aici?

– Nu, totul este sub control. Ar trebui să mergeţi să vă distraţi. V-aţi plimbat prin împrejurimi, aţi văzut toate facilităţile?

– Nu, nu.

Ea strînse din dinţi exasperată.

– Domnule Breckinridge, aţi venit cu o zi mai devreme. Ar fi trebuit să profitaţi de acest timp şi să vă relaxaţi.

El îşi strînse mîinile cu şi mai multă putere.

– Sosirea mea cu o zi mai devreme se pare că a fost un calcul greşit. Credeam că voi primi mai multe însărcinări, dar se pare că m-am înşelat. Oricum, voi fi bucuros să-mi plătesc singur şederea aici în această noapte, în loc să o trec în contul magazinului.

Ea oftă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă faceţi griji din pricina camerei. Distraţi-vă.

Se uită la ceas. Era abia trecut de ora zece dimineaţa.

– Oaspeţii vor începe probabil să se îmbrace în jur de ora şase. Aveţi la dispoziţie toată după-amiaza.

Se opri o clipă.

– Oricum s-ar putea să vă caut ceva mai devreme. Aş fi vrut chiar azi-dimineaţă, dar am fost atît de ocupată, încît am uitat. Totuşi, abia aştept să văd din nou rubinele.

Îi zîmbi lui Amarillo.

– Şi abia aştept să le vadă şi Amarillo. Dar, staţi liniştit şi vedeţi-vă de treabă. O să vă căutăm noi cînd terminăm aici.

– Păi, atunci dacă ziceţi că nu mai am nimic de făcut, o să plec.

Ea aşteptă pînă cînd el n-o mai putu auzi şi se întoarse spre Amarillo.

– Nu va trebui să-l căutăm prea departe. O să-l găsim în camera lui.

– Ce vrei să spui? întrebă el urmărindu-l cu privirea pe William Breckinridge care ieşea din sală.

Ea clătină din cap.

– Lasă asta. A fost o răutate din partea mea. Numai că dintre toţi angajaţii magazinului *Di-Frenza,* el e singurul pe care nu-l pot suferi. E aşa de ţeapăn!

– Spune-mi ceva, te rog. S-a ocupat de bijuterii şi înainte? Vreau să spun dacă le-a adus aici la SwanSea?

– Sigur că da. Face asta de cîţiva ani, de cînd Caitlin a deschis SwanSea ca staţiune de odihnă, iar ea şi cu Nico au reunit familiile Deverell şi Di-Frenza.

– Interesant.

– Crede-mă că nu-i nimic interesant în legătură cu el.

– Nu sînt de acord. Cred că este extrem de interesant faptul că a calculat greşit şi a venit cu o zi mai devreme. Dacă a mai făcut asta şi mai înainte ar trebui să ştie momentul exact al sosirii.

Ea se uită la el.

– Ştii ce? Eşti de prea multă vreme detectiv.

– Dar sînt minunat. Doar ce mi-ai spus asta.

– Da, nu-i aşa? Probabil că uitasem.

Îi zîmbi.

– Oh, uite-l pe Peter. Peter!

Tînărul veni grăbit către ei.

– Domnişoară DiFrenza. Domnule Smith.

Ea zîmbi la el şi se întrebă dacă Peter ştia că Alice, o tînără ce lucra la recepţie, se topea ori de cîte ori el o privea.

– Bună, Peter. Voiam să ştii doar că probabil am să mă aflu aici cea mai mare parte a dimineţii, aşa încît dacă sînt ceva mesaje, ar fi bine să mi le aduci aici.

El zîmbi.

– Nici o problemă, domnişoară DiFrenza. Şi ce-aţi spune şi de puţin ceai şi ciocolată?

Amarillo ridică mîna făcîndu-i cu degetul.

– Poţi aduce mesajele, dar toată corespondenţa şi toate pachetele trec întîi pe la mine, clar?

Zîmbetul lui Peter dispăru şi-şi îndreptă spatele ca un recurt în faţa unui general.

– Am înţeles, domnule Smith. Cum spuneţi dumneavoastră.

– Peter, zise blînd Angelica. Dacă mi-ai aduce ceai şi ciocolată, ar fi într-adevăr grozav. Îţi mulţumesc că te-ai gîndit la asta.

După ce tînărul plecă, ea se întoarse spre Amarillo.

– Să-ţi fie ruşine. Ai intimidat băiatul.

– Poate să-ţi aducă cît ceai şi ciocolată vrea. Dar vreau să fiu sigur că a înţeles ce are de făcut în celelalte privinţe. Individul ăsta care te deranjează ţi-a trimis un mesaj foarte clar ieri, cînd ţi-a tăiat rochia în bucăţi. Acum, dacă nu mă înşel, ai să mai auzi de el şi astăzi.

Gîndul îi trimise fiori reci de-a lungul spinării. Hotărîtă, ridică spre el un chip strălucitor.

– Pe de altă parte, am putea să adoptăm şi un punct de vedere optimist şi să spunem că a renunţat şi a plecat.

În faţa curajului ei hotărît, expresia lui se îmblînzi.

– Tu ai adoptat punctul de vedere optimist, eu mă voi ocupa de celălalt aspect. Asta mi-e meseria.

– Oh, *meseria* ta, spuse ea pe un ton ironic. Te plătesc cumva?

Cu o mişcare surprinzătoare el se aplecă şi o sărută.

– Cu un zîmbet îţi achiţi toate datoriile faţă de mine.

Un val de căldură o cuprinse.

– Nu vorbeam mai devreme de talentele tale ascunse?

– Ba da, îi murmură el la ureche. Despre asta

şi despre ce-am mai putea descoperi împreună sus, în camera ta.

Ea gemu.

– Mi-ar plăcea la nebunie, dar balul...

El se trase înapoi.

– Am să fiu atît de bucuros cînd se va termina afurisitul ăsta de bal.

Ea rîse cu nostalgie.

– Nu mai mult decît mine. Dar ascultă-mă, nu există nici un motiv pentru care să suferim amîndoi. Nu trebuie să stai aici cu mine. După cum ţi-am mai spus sînt îngrijorată de oameni, iar tu deja i-ai supus pe toţi razelor X din privirea ta.

El zîmbi.

– Am să mai rămîn puţin, dar mai tîrziu s-ar putea să merg la o plimbare călare.

Fără să-i spună Angelicăi, cu o zi înainte trimisese după cinci dintre cei mai buni oameni ai lui. Doi dintre ei se aflau acum în sala de bal. Ceilalţi trei se aflau în diferite locuri amplasate în jurul clădirii.

– Caii mei au devenit geloşi. De obicei, cînd sînt aici se bucură de întreaga mea atenţie.

Clătină din cap solemn.

– Au simţit că există altcineva.

Ea izbucni într-un hohot de rîs.

– Hai că asta-i grozav! Ani de zile a trebuit să

te văd la braţul unor femei, una mai superbă decît alta, iar acum eu mă aflu în competiţie cu *caii.*

El se aplecă din nou spre ea.

– Iubito, tu nu eşti în competiţie cu nimeni.

Mai tîrziu, în acea după-amiază, Angelica se hotărî că făcuse tot ceea ce se putea face. Dacă scăpase ceva din vedere, pur şi simplu nu mai conta. O încercă o senzaţie de mulţumire, pentru că în ciuda vinurilor, în ciuda hărţuirii, reuşise să facă faţă şi să supravegheze totul pentru ceea ce părea să fie un eveniment monden plin de succes. Se simţea bine în legătură cu apropiata deschidere a balului şi cu starea ei psihică.

Aflîndu-se într-o dispoziţie destul de bună, merse să-l caute pe Amarillo. Cînd i se spuse că se afla la o plimbare călare, porni spre verandă. La distanţă îl văzu pe Amarillo călare pe un armăsar auriu.

Se aplecă peste balustradă şi-l privi. *Erau frumoşi,* se gîndi ea, bărbatul şi calul, amîndoi de culoare aurie, amîndoi puternici şi mişcîndu-se într-un ritm perfect, de-a lungul digului ce dădea spre ocean. I se umplu inima de bucurie. O făcea

atît de fericită, iar ea îl iubea mai mult decît ar fi crezut vreodată că va fi în stare să iubească pe cineva. Trebuiau să aibă amîndoi şansa la fericire. Ea trebuia să învingă spectrul acelor coşmaruri. Ar fi dorit atît de mult să ştie însă cum anume?

– Domnişoară DiFrenza?

Ea se uită peste umăr şi-l văzu pe Peter aducînd cîteva mesaje şi un pachet.

– Bună, Peter.

Automat îi luă scrisorile din mînă şi le răsfoi. Se simţi uşurată cînd văzu că majoritatea mesajelor conţineau invitaţii la un pahar, înainte de cina din această seară şi nu plîngeri cu privire la diferite probleme. Termină de răsfoit plicurile şi arătă spre cutia din mîna lui.

– Ce-i asta?

– E pentru dumneavoastră, dar domnul Smith mi-a spus că toate pachetele vor trebui să treacă mai întîi pe la dumnealui.

– Ai dreptate. Ei bine, după cum vezi, e acolo, călare. Arătă către dig.

– Lasă pachetul aici şi am să i-l dau eu cînd vine. Poţi să-l pui acolo.

Lovi cu mîna balustrada din faţa ei.

– Cred că e bine aşa.

– Desigur.

Îi zîmbi.

– Şi Peter, îţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai acordat zilele astea.

El zîmbi radios.

– A fost o plăcere pentru *mine,* domnişoară DiFrenza.

– Ştii, este o tînără la recepţie, cred că o cheamă Alice. O cunoşti?

– O cunosc, dar nu prea bine. De ce?

– Oh, nimic, doar aşa, mă gîndeam că e foarte drăguţă, asta-i tot.

– Zău?

– Îhî. Mulţumesc încă o dată, Peter.

– Oh, nici o problemă.

Ea se întoarse şi-l văzu pe Amarillo că se uită în direcţia ei. Îi făcu semn cu mîna. El îi răspunse la salut şi porni călare spre clădire.

Zîmbind fericită şi privindu-l cum se îndreaptă spre ea, întinse distrată mîna către pachet şi desfăcu cu vîrful unghiei panglica cutiei. Tocmai deschidea cutia, cînd Amarillo descăleca la baza terasei.

Sări peste balustradă.

– *Ce faci?*

– Nimic, spuse ea uluită de expresia lui furioasă.

– Dumnezeule, se aude un ticăit!

Îi înşfăcă din mînă cutia, dar nu înainte ca ea

să apuce să arunce o privire înăuntru.

– E un ceas, Amarillo!

Încercă să i-o ia din mîini, dar el nu dădu drumul la cutie, uitîndu-se fix la ceas. Ea se aplecă înainte pentru a-l putea vedea. Era un ceas mic, de cristal şi sidef, de genul celor pe care o femeie l-ar fi ţinut pe masa ei de toaletă.

– Oh, ce frumos e! Mă întreb cine mi-o fi trimis acest ceas?

– Nu era şi o carte de vizită?

– Nu. Haide, dă-mi-l.

Ea întinse mîna după cutie, dar Amarillo nu-i dădu drumul, nefiind în stare să-şi desprindă privirile de la ceas. Se simţea de parcă ar fi fost înţepenit în gheaţă, complet imobilizat, în timp ce mintea îi lucra cu viteza luminii.

Ceasul era frumos. Cadranul de sidef şi limbile aurii străluceau în soarele după-amiezei. Secundarul se deplasa marcînd secundele. Una... două... trei....

Amarillo se îndreptă şi aruncă cutia cît de departe putu, apoi o înşfăcă pe Angelica şi o trase în jos pe verandă, în spatele balustradei.

Şocul şi căderea o lăsară fără respiraţie.

– Ce...?

O înconjură cu braţele şi o ţinu strîns lipită de el.

Explozia fu puternică, iar zgomotul asurzitor. Bucăţele mici din ceas aterizară zornăind pe verandă, împreună cu smocuri mici de iarbă.

Explozia! Angelica îşi acoperi urechile. În mintea ei auzi o altă explozie. *De unde venea? Oare era o altă bombă? Nu, făcea parte din visul ei.*

Nu! Nu era posibil.

Era trează, categoric era trează. Refuză să se lase copleşită de senzaţii stranii, acum cînd avea atîtea motive de a-şi păstra mintea întreagă. Îl auzi pe Amarillo vorbindu-i.

– Ai păţit ceva?

Glasul lui era grav şi speriat.

– Cred că nu.

Rîse, scuturîndu-se înfiorată.

– De unde ai ştiut?

El se ridică şi o trase în picioare.

– Mai mult din instinct.

Aruncă o privire către groapa neagră din iarbă, apoi se uită la ea.

– Bănuiesc că a fost un explozibil cu un dispozitiv fotosensibil care se declanşa la zece-douăsprezece secunde după expunerea la lumină. O să ştiu mai multe după ce am să-l cercetez.

– Slavă Domnului pentru instinctul tău. Nici măcar nu ştiu de ce am deschis pachetul. Nu intenţionam. Aveam de gînd să aştept pînă cînd

vii tu ca să ţi-l dau. Şi pe urmă mă uitam la tine şi...

Ochii lui se întunecară de mînie, privind-o şi dîndu-şi seama că era cît pe ce să fie ucisă. Chipul ei era alb ca varul şi era limpede că numai datorită voinţei se ţinea pe picioare. O trase în braţe şi o strînse la piept.

– Dacă ţi s-ar fi întîmplat ceva...

Restul cuvintelor i se opriră în gît.

Ar fi vrut s-o poată ţine în continuare în braţe, s-o apere cu trupul lui, s-o protejeze de tot ceea ce i-ar fi putut cauza vreun rău. Dar observă cu coada ochiului că începuseră să iasă oamenii din casă. Vorbeau cu nervozitate, arătînd către locul exploziei. El îi dădu drumul Angelicăi şi se întoarse spre oameni.

– Nu s-a întîmplat nimic. Încercam nişte artificii gîndindu-mă că n-ar fi rău să folosim cîteva diseară, dar unul a explodat, asta-i tot. N-aveţi motive de îngrijorare. Acum, dacă stau să mă gîndesc bine, nu cred că artificiile sînt o idee prea bună.

Oamenii începură să rîdă, repetînd şi celorlalţi care ieşeau cele spuse de el. Se uitară în jur, apoi se împrăştiară.

Amarillo îi zări pe trei dintre oamenii lui îndreptîndu-se spre ei şi le făcu semn să dispară în umbră. Apoi îl văzu pe Peter şi-i făcu semn să se

apropie. Îi puse o mînă pe umăr.

– Am o treabă foarte importantă pentru tine, care necesită foarte multă discreţie. Mă pot baza pe tine?

– Da, domnule!

– Bun. Acum ascultă-mă cu atenţie! Cutia pe care i-ai dat-o domnişoarei DiFrenza a explodat.

– Oh, nu!

Amarillo îl apăsă mai tare pe umăr.

– Nu s-a întîmplat nimic. Ea n-a păţit nimic. Dar vreau să mai iei pe cineva, un prieten în care poţi avea încredere şi să cercetezi zona asta, cu o mînă făcu un gest care includea veranda şi porţiunea din faţa clădirii, căutînd bucăţi de ceas şi orice altceva ce ţi se pare ciudat. Poţi face asta?

Peter dădu din cap solemn.

– Da, domnule. N-o să vă dezamăgesc.

– Ştiam că mă pot baza pe tine.

El se întoarse spre Angelica, îi cuprinse talia cu un braţ şi o conduse către intrare.

– Ce părere ai de o baie fierbinte?

Ea îşi sprijini capul de umărul lui.

– Cu sau fără tine?

– Fără, de data asta. Vreau să mă întorc aici, dar, mai întîi, vreau să fiu sigur că tu te simţi bine.

– Oh, sînt bine.

– Nu mă minţi, Angelica, spuse el blînd. Ştiu

că mai ai puţin şi cazi din picioare.

Rîsul ei sună tremurat.

– Cum de eşti aşa deştept?

– M-am îndrăgostit de tine.

Pe chip îi apăru un zîmbet. În sinea ei însă trăia o adevărată agonie. *De ce auzea mereu în mintea ei acea explozie?* I-ar fi plăcut să creadă că în împrejurările date, acest lucru era normal să i se întîmple. Dar îi era mult prea teamă că acesta era doar un alt semn al diminuării sănătăţii ei mintale.

Amarillo închise şi încuie uşa Angelicăi şi-i făcu semn băiatului ce stătea afară în dreptul ei.

– N-am să lipsesc mult. Dar pînă mă întorc nu intră nimeni aici pînă nu stă de vorbă cu mine. Şi, dacă din întîmplare, Angelica iese din cameră, te ţii după ea, dar fără să te vadă.

Omul făcu o strîmbătură.

– Cam greu să intru în ziduri, din moment ce văd că sînt singura persoană aflată la acest nivel.

El îl atinse uşor pe braţ.

– Eşti unul dintre cei mai buni. De aceea te-am chemat aici.

Părînd nerăbdător să mai aştepte liftul, Amarillo o luă pe scări.

Coborînd iute cele patru etaje, se gîndi că încercase din răsputeri să respecte dorinţa Angelicăi de a nu-i pune gărzi de corp, dar în cele din urmă pe primul plan trecuse protejarea vieţii ei. Aceasta era prima dată cînd ceruse în mod specific unuia dintre oamenii lui s-o supravegheze. Dar chiar dacă ea nu-i va mai vorbi niciodată din cauza asta, el nu avusese de ales. Oricît de mult îşi iubise soţia, supravieţuise morţii ei. Dar n-ar putea supravieţuii dacă i s-ar întîmpla ceva Angelicăi.

Ieşi pe o uşă laterală a clădirii, cu intenţia de a afla dacă vreunul dintre oamenii săi, aflat afară în decursul exploziei, a văzut pe cineva urmărind-o cu privirea pe Angelica, în timp ce se afla pe verandă. Era sigur că indiferent cine îi trimisese pachetul cu ceas ar fi dorit să vadă şi rezultatul.

Cu coada ochiului zări o mişcare. Se întoarse şi-l văzu pe William Breckinridge mergînd cu paşii repezi spre parcare. Încumetîndu-se, Amarillo se uită la ceas. Era aproape ora la care femeile urmau să meargă să-şi ridice bijuteriile pe care le aleseseră să le poarte în această seară. Ochii i se îngustară şi se luă după el.

– Breckinridge! Stai pe loc!

Bijutierul se răsuci brusc, uluit şi prudent. Uitîndu-se la el, Amarillo se gîndi că expresia de pe chipul lui Breckinridge semăna cu cea a unui animal sălbatic care îşi dă seama că se află în pericol. Dar Breckinridge nu se afla în faţa unei puşti încărcate ca un animal sălbatic, atunci de ce era atît de prudent?

– Unde pleci? întrebă Amarillo, apropiindu-se de el.

Un gest ce dorea să denote nevinovăţia fu împiedicat de faptul că avea o valiză în mîini.

– Nicăieri. Doar pînă la maşină.

– Nu cumva ai de gînd să pleci, nu-i aşa?

– Nu. Nu. Mă duceam doar să-mi pun valiza în maşină ca să fiu gata pregătit pentru a pleca mîine dimineaţă.

– Foarte eficient, nimic de zis. Mă întreb de ce oare mă deranjează acest lucru. Poate pentru faptul că eu nu cred că o vizită de trei zile necesită atîta organizare de genul unei valize gata făcute cu o zi înainte. Poate pentru faptul că am ciudatul sentiment că vrei să pleci acum.

– Acum? Oh, nu.

Clătină vehement din cap.

– Nu, nu.

– Bun. Atunci am să stau aici pînă cînd îţi pui valiza în maşină şi apoi mergem împreună înapoi

în camera ta. Aş vrea să arunc o privire asupra bijuteriilor.

– Vă asigur că nu e necesar. Bijuteriile se află în siguranţă.

Amarillo zîmbi ironic.

– Atunci înseamnă că toate sînt acolo, nu-i aşa?

Angelica se îndreptă spre telefonul care suna, în foşnetul rochiei negre, de mătase, şi a norului de parfum care o înconjura. O clipă mîna ei rămase suspendată asupra telefonului, apoi îşi recăpătă stăpînirea de sine. Nu mai primise nici unul dintre telefoanele acelea ciudate, de zile întregi. Doar ce-i fusese expediată o bombă într-un pachet, asta era tot.

– Alo?

– Bună, spuse Amarillo. De ce-ai răspuns atît de greu. Erai încă în baie?

– Nu. N-aveam chef de o baie prelungită. Aşa că de fapt sînt deja îmbrăcată.

– Foarte bine, pentru că aş vrea să vii pînă în camera lui William Breckinridge.

– De ce? S-a întîmplat ceva?

Îşi duse iute mîna la piept.

– Oh, Doamne, sper că n-au fost furate bijuteriile, nu-i aşa?

– Nu, sînt toate aici. Coboară totuşi, te rog. Oh şi, Angelica, nu te supăra acum, dar ai să găseşti un om în faţa uşii. Lucrează pentru Nico şi pentru mine. Spune-i să meargă cu tine.

Ea aruncă o privire spre uşă şi simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. *Cineva se afla acolo şi o să-i facă ceva rău.*

Închise ochii. Ce se întîmpla cu ea? Faptul că pusese un om să o păzească era ceva normal pentru Amarillo, iar omul acela nu-i va face nici un rău.

– Angelica?

– Bine. Oricum trebuie să viu să iau bijuteriile pe care le voi purta în seara asta. Sosesc în cîteva minute.

Drumul prin hol pînă la lift şi apoi în jos, coborînd patru etaje, părea să nu se mai sfîrşească. Nervii îi erau mai încordaţi ca niciodată, iar abdomenul îi era strîns ca un ghem. Cineva încercase de fapt s-o *omoare*. Niciodată nu avusese vreun duşman de a cărei existenţă să ştie. Încă mai auzea zgomotele exploziei şi de fiecare dată se simţea îngrozită. Iar pe undeva simţea că teama aceasta mergea dincolo de ceea ce se întîmplase

în această după-amiază, avînd rădăcini mult mai adînci în trecut. Mîinile i se strînseră în pumn pe sub faldurile rochiei de mătase.

Nu te lăsa copleşită, îşi zise ea în gînd, îmbărbătîndu-se. *Trebuie să încetezi să te mai gîndeşti la asta. Trebuie să treci de această seară.*

În faţa uşii lui William Breckinridge găsi un alt om postat acolo. El o salută înclinînd capul, bătu la uşă, apoi deschise. Cînd intră, văzu chipul sumbru al lui Amarillo vizavi de cel livid al lui Breckinridge.

Amarillo făcu semn celor doi oameni să intre şi arătă spre casetele cu bijuteriile de pe pat.

– Duceţi aceste bijuterii jos. Acolo se află o masă şi nişte scaune.

Se opri şi scoase o listă din buzunar.

– Aceasta este o listă cu numele celor care vor veni să ia bijuteriile, împreună cu seturile ce le vor fi înmînate. Vă rog să verificaţi totul foarte bine.

Cei doi încuviinţară, luară casetele, lista şi plecară. Amarillo închise uşa şi se întoarse spre Angelica.

– Ce se întîmplă? întrebă ea. Sînteţi bolnav, domnule Breckinridge?

– S-ar putea să aibă nevoie de îngrijiri medicale după ce termin cu el, mormăi Amarillo. Uită-te aici, Angelica.

Ridică o geantă mare, neagră, de pe măsuţa de toaletă, o deschise şi i-o dădu.

Uimită, ea privi la colierul, brăţara şi perechea de cercei aşezate pe catifeaua neagră. Colierul era alcătuit din trei rînduri de lanţuri de aur groase, lucrate cu multă măiestrie, între care se aflau încastrate rubine mari, perfect şlefuite.

Cerceii erau o cascadă de aur şi rubine. Brăţara masivă de aur era de asemenea încrustată cu rubine.

Pietrele erau roşii, la fel cum era şi culoarea din visul ei.

– Nu înţeleg, spuse ea cînd îşi recăpătă glasul. Acesta pare a fi setul *Deverell,* dar acestea nu sînt rubinele.

Îi aruncă bijutierului o privire uluită.

– Pietrele seamănă a fi din sticlă roşie.

– Aşa m-am gîndit şi eu, spuse Amarillo. Aşteptam doar ca şi tu să confirmi acest lucru.

Se întoarse spre Breckinridge.

– Explică.

William Breckinridge se prăbuşi într-un scaun şi-şi îngropă faţa în mîini.

– N-am avut intenţia să-i fac vreun rău vreodată. N-am vrut decît s-o sperii.

– De ce?

Breckinridge îşi ridică ochii, dar nu putu să suporte privirea dură a lui Amarillo, aşa că privi în gol.

– Ştiam că mai de mult primise o serie de telefoane şi că fusese sechestrată acasă. Majoritatea celor care lucrau în administraţia magazinului, pe vremea aceea, au ştiut acest lucru. La fel am vrut să se întîmple şi de data asta.

– Voiai ca ea să fie sechestrată acasă?

– Da. Aşa, ar fi fost forţată să rămînă acasă şi să nu participe la bal.

Angelica auzea ce spunea, dar nu-şi dădea seama ce înţeles aveau vorbele lui.

– Ce spui?

Îi aruncă o privire lui Amarillo.

– Ce spune?

Buzele lui Amarillo se subţiaseră în timp ce continua să-l privească pe Breckinridge.

– Spune că el e cel care a dat acele telefoane ciudate, care ţi-a trimis biletul, care ţi-a sfîşiat rochia şi care azi ţi-a trimis ceasul acela frumos ce trebuia să te facă bucăţi.

Privirea ei se mută iute către Breckinridge.

– Dumnezeule!

Atunci o privi şi el.

– Nu este pe de-a întregul adevărat, domni-

şoară DiFrenza. Vreau să spun că am făcut toate aceste lucruri, dar trebuie să ştiţi că am tratat-o pe Elena DiFrenza ca pe o regină. Niciodată nu m-aş fi gîndit să vă fac un rău intenţionat, dumneavoastră, nepoata ei, dacă ar fi existat o altă cale.

– L-am prins cînd încerca să fugă de la Swan-Sea, spuse Amarillo. Ne-am întors aici şi am găsit combinaţia de la seif pe pat. Cel puţin este conştiincios cînd e vorba despre bijuteriile magazinului.

– Îmi respect munca şi n-am vrut să vă fac nici un rău, îi spuse el din nou Angelicăi. De fapt i-am spus persoanei care mi-a făcut bomba, s-o facă cît poate de uşoară. Dar ştiam că sticla roşie pe care am pus-o în colier pentru a trece de bancheri nu v-ar fi păcălit niciodată pe dumneavoastră. Aşa că trebuia să vă ţin departe de bal pînă cînd puteam aduce înapoi rubinele adevărate.

Angelicăi i se înmuiară picioarele şi se aşează pe pat.

– Spune-ne toată povestea, îl îndemînă Amarillo.

Breckinridge dădu absent din cap.

– În ultimii doi ani am jucat foarte mult la bursă. La început m-am descurcat bine. Părea că

am o anumită intuiţie pentru a lăsa nişte acţiuni să crească înainte de a le vinde. Dar cîştigam bani prea încet pentru gustul meu. Apoi, de curînd am găsit un pachet de acţiuni despre care credeam că mă voi putea asigura pentru toată viaţa. Am lichidat totul, plus că am împrumutat bani de la oameni nu tocmai curaţi.

– N-a fost un lucru prea înţelept din partea ta, spuse Amarillo.

– Oh, nu-mi făceam probleme. Ştiam că le voi putea da bani înapoi. Pachetul de acţiuni îşi mărea valoarea pe zi ce trecea, după cum prevăzusem. Dar, brusc, compania a fost găsită vinovată de nişte serioase probleme în legătură cu mediul înconjurător şi valoarea acţiunilor a scăzut drastic. Am pierdut totul, inclusiv banii cu care eram dator. Ei voiau banii înapoi. Eu n-aveam altă soluţie decît să-mi recuperez rapid pierderile. Ştiam că o pot face dacă revin din nou pe piaţă, dar aveam nevoie de bani.

Expresia de pe chipul lui deveni spăşită cînd se uită la Angelica.

– Apoi m-aţi rugat să supraveghez curăţarea şi repararea bijuteriilor *Deverell* din seif. Ei bine, vă puteţi da seama, nu, era o ocazie unică. Bijuteriile acelea nu erau niciodată purtate. Stăteau pur şi

simplu acolo, umplîndu-se de praf. Mi-am zis să le folosesc pentru a scăpa de necaz. Aşa că am luat rubinele şi le-am înlocuit cu sticlă colorată, ştiind că era prea puţin probabil să aibă loc vreo verificare din partea funcţionarilor bănci, care oricum nu şi-ar fi dat seama de diferenţă. Sînt prea puţini cei care reuşesc s-o facă.

Angelica se uită la bijuteriile false. Erau imitaţii reuşite, doar culoarea era nepotrivită. Culoarea era roşie, *roşie* ca sîngele.

– Dumneavoastră şi cu Caitlin Deverell eraţi singurele persoane de care mi-era teamă, spuse el continuînd, şi nu văzusem pe nici una din dumneavoastră să poarte bijuteriile din seif. Iar ideea cu balul de caritate ce apărea brusc în calendarul evenimentelor sociale nici măcar nu mi-a trecut prin cap.

Oricum, scopul meu era *doar* să împrumut pietrele. Nu le *furam*.

Amarillo îl întrerupse.

– Ce-ai făcut cu ele?

– Le-am amanetat celor de la care împrumutasem înainte. Ei mi-au dat cincizeci de mii de dolari cu condiţia că, dacă nu le dau banii înapoi în nouăzeci de zile, rubinele vor rămîne ale lor.

Pe chipul lui apăru o expresie îndurerată.

– Aproape că strînsesem banii. Îmi mai trebuiau doar vreo două săptămîni. Dacă aţi fi cooperat şi aţi fi rămas acasă, rubinele ar fi revenit înapoi la locul lor, eu mi-aş fi plătit datoria şi aş fi cîştigat şi banii.

Ea abia îl mai auzea. Era transfigurată privind pietrele roşii de sticlă. Şi totul devenea în jur o ceaţă. *Roşie,* exact ca în vis.

– Angelica?

Era glasul lui Amarillo. Ş acesta fu ultimul lucru pe care-l auzi, înainte ca totul să se întunece în faţa ochilor.

Capitolul 10

– Angelica!

Amarillo rămase cu ochii aţintiţi asupra ei, cu o expresie plină de îngrijorare întipărită pe chip.

– Angelica, iubito, trezeşte-te!

Auzindu-i vocea stăruitoare deschise ochii.

El se simţi atît de uşurat, încît i se înmuiaseră genunchii.

– Nu te mişca, scumpa mea. Am chemat doctorul.

Ea îşi umezi buzele trecîndu-şi uşor limba peste ele.

– Unde sînt?

– Te-am adus în camera ta. Eşti în pat.

– Breckinridge?

Tonul lui deveni aspru.

– Oamenii mei îl păzesc pînă soseşte poliţia. N-ai de ce să te mai temi de el. Am să am grijă personal să primească din partea justiţiei americane tot ceea ce merită. Gata, de acum totul s-a terminat.

Dacă ar fi adevărat, se gîndi ea. Dar culoarea roşie... Auzi un ciocănit la uşă.

– Probabil că este doctorul, spuse el, ridicîndu-se de pe marginea patului şi îndreptîndu-se spre uşă.

– Spune-i să plece.

El se opri la jumătatea distanţei dintre pat şi uşă.

– Sub nici o formă, Angelica.

Rochia ei de bal foşni cînd încercă să se ridice.

– Spune-i să plece. N-am de gînd să suport acum o consultaţie. Oricum, n-are cum să mă ajute.

– Nu păţeşti nimic dacă-l laşi să te consulte. De ce eşti atît de încăpăţînată?

– Pentru că ştiu ce e în neregulă cu mine.

Chipul lui deveni aspru.

– Atunci ai de ales, iubito. Îi spun să plece

dacă după aceea îmi povesteşti ce naiba se întîmplă cu tine.

– Amarillo...

– Ori faci asta, ori vine doctorul.

Fără tragere de inimă ea încuviinţă şi-l văzu deschizînd uşa, apoi vorbind ceva cu o persoană pe care ea n-o putea vedea.

– Mă bucură că aţi venit, dar acum se simte mult mai bine şi nu mai este nevoie s-o consultaţi. Îmi pare rău că v-am pus pe drumuri degeaba.

– Nu-i nimic, îl auzi ea spunînd pe doctor. Dacă e nevoie, nu ezitaţi să mă sunaţi.

Amarillo încuviinţă şi închise uşa.

– Şi acum, Angelica, spuse el întorcîndu-se lîngă ea, e timpul ca tu şi cu mine să stăm de vorbă. M-ai speriat de moarte cînd ai leşinat şi, dacă ştii ce se întîmplă, vreau să-mi spui.

Ea aruncă o privire prin încăpere.

– Unde sînt bijuteriile *Deverell?*

– Pe masă, în stînga ta.

Ea întinse mîna după caseta mare, iar el veni şi se aşeză cu faţa spre ea.

– Deci, Angelica, spune-mi ce s-a întîmplat în camera lui Breckinridge. Ştii de ce ai leşinat?

Fusese din cauza pietrelor roşii, se gîndi ea, cu privirile aţintite asupra casetei negre, de catifea, pe care o ţinea în mîini. Ele fuseseră cauza

acelei ceţi roşiatice. O ceaţă roşie la fel ca în vis. Dar asta n-avea nici un sens. N-avea nici un sens decît dacă era nebună de-a binelea.

– A trecut prea mult timp de cînd ai mîncat, spunea el. Ce s-a întîmplat?

– Amarillo, îmi vine foarte greu să vorbesc despre asta.

El o prinse cu blîndeţe de braţ.

– Niciodată n-am insistat, dar acum să ştii că n-am de gînd să renunţ chiar atît de uşor. Nu sînt supărat, dar vreau să ştiu.

Se opri o clipă.

– De ce priveşti fix caseta cu bijuterii? Doar nu eşti îngrijorată pentru rubinele autentice, nu? Deja am trimis cîţiva dintre oamenii mei la o adresă pe care am obţinut-o de la Breckinridge. Le vom avea înapoi înainte de căderea nopţii.

– Asta-i bine.

– Angelica, vorbeşte. *Acum.* Te iubesc, dar nu mai vreau să fiu ţinut la distanţă. Ori vorbeşti acum, ori chem doctorul înapoi, îţi promit.

Ea îşi ridică ochii spre el. Nu se putea îndoi de dragostea pe care o citea în privirile lui. Sau de frustrarea şi hotărîrea pe care le văzu de asemenea în ochii lui.

– Păi, nu prea ştiu cum, Amarillo. Colierul... pietrele roşii de sticlă... am văzut sînge şi apoi din

cauza lor a apărut ceaţa asta roşie.

Din nou îl speria, de data asta dintr-un cu totul alt motiv. Dar nu putea s-o lase să-i vadă teama pe care o trăia din pricina ei. Respiră încet şi adînc.

– Bun, hai să le luăm pe rînd. Unde era sîngele?

– Eu... era pe colier.

Clătină din cap.

– Nu, nu se poate.

– Ridică capacul şi uită-te la colier.

– Nu...

Se opri în mijlocul refuzului. El avea dreptate. Dacă se uita din nou la colier poate că şi-ar putea da seama ce anume o făcea să-şi piardă minţile. Trebuia să fie curajoasă şi să se uite. Încet, cu grijă, ridică capacul şi privi la cele trei piese ale setului de bijuterii. Chiar şi pietrele false, aurul lucrat cu măiestrie făcea ca fiecare piesă să fie frumoasă în felul ei. Dar atenţia îi fu captată de colier.

– Spune-mi ce vezi, îi ceru Amarillo, urmărind-o cu atenţie.

Prin uşile de sticlă întredeschise auzi acordurile orchestrei de la parter.

– Muzică, spuse ea.

– *Vezi* muzică?

– Nu, aud muzică. Este o petrecere.

Privirile ei erau fixate atent asupra colierului, astfel încît nu-l văzu că se încruntă.

– Şi văd roşu... roşu...

– Vrei să spui pietrele? Vezi pietrele roşii?

– Nu, văd sînge. Ea are sînge în jurul gîtului.

Amarillo rămase nemişcat.

– Cine, Angelica? Cine are sînge în jurul gîtului?

Ochii ei se umplură de lacrimi şi clipi, încercînd să şi le oprească. Ridică privirea către Amarillo, dar nu-l putea vedea.

– Ce-ai spus?

Lui îi era teamă să şi respire sau să se mişte, îi era teamă să nu spună sau să facă ceva nepotrivit, care să-i declanşeze o criză de nervi.

– Nu-i nimic, iubito, spuse el foarte blînd. Nu s-a întîmplat nimic. Ai spus că auzi muzică şi că undeva este o petrecere.

– Da, jos. Mama şi tata au dat o petrecere. Nu mă pot auzi. Eu îi strig, dar ei nu aud.

– Şi sîngele, Angelica? Cine are sînge în jurul gîtului?

– Cine?

Şi atunci o văzu, clar şi limpede de parcă s-ar fi aflat în faţa ei. Chipul ei era ridat şi foarte rujat. Părul castaniu cu fire argintii era strîns la spate

într-un coc. Şuviţe din el îi atîrnau pe obraji. Şi avea un colier de sînge. Iar ochii ei erau deschişi şi goi, aţintiţi asupra ei.

Îşi duse mîna la gură.

– Oh, Dumnezeule, ţipă ea, el a omorît-o!

Începu să plîngă în hohote, iar Amarillo o luă în braţe.

– A omort-o, a omorît-o!

Din nou nu exista un duşman real cu care el să se poată lupta, astfel încît făcu singurul lucru pe care-l putea face. O ţinu strîns la piept şi îşi îndreptă toată dragostea asupra ei. Fiecare suspin al ei îi sfîşia inima, dar continua s-o ţină strîns îmbrăţişată. Pentru ca să nu-şi piardă minţile ar fi vrut să o poată opri din plîns şi să nu mai audă niciodată în viaţa lui asemenea sunete îngrozitoare de spaimă şi suferinţă, pe care le scotea ea. Dar de dragul ei, ştia că era foarte important ca ea să dea frîu liber acestor emoţii înfiorătoare ce se adunaseră în ea de atîtea zile... sau poate *chiar* de multă vreme.

Ea continuă să plîngă, iar el o legăna, o mîngîia, o lipea de pieptul lui. Auzea şi el muzica de jos. *Curînd va începe balul,* se gîndi Amarillo, deloc interesat de eveniment. Un singur lucru sau mai precis o singură persoană în toată lumea era importantă acum, şi aceasta era Angelica.

În cele din urmă plînsul începu să se liniştească.

– Visele, şopti ea după o vreme, visele acelea îngrozitoare. Dispăreau mereu după ce mă trezeam şi nu ştiam ce se întîmplă. Credeam că îmi pierd minţile.

– De ce nu mi-ai spus? Dumnezeule, de ce ai vrut să treci prin aşa ceva singură?

Ea se trase de lîngă el şi-şi şterse faţa udă de lacrimi. El o privi şi nu încercă să o tragă din nou la pieptul lui. Mai rău de atît nu se putea, concluzionă el, aşa că o lăsă să facă ce voia ea.

– Pentru că tu meritai mai mult decît o femeie condamnată să-şi piardă minţile.

El scoase un geamăt.

– Angelica. Chiar dacă ar fi fost adevărat că treceai printr-o anumită depresie psihică, nu crezi că aş fi vrut să te ajut? Să fiu aici pentru tine? Să te iubesc?

– Dar nu-i adevărat, nu *era* adevărat, slavă Domnului! Acum ştiu ce se întîmplă cu mine. Îmi *aminteam,* Amarillo.

– Ce-ţi aminteai?

Ea se opri o clipă încercînd să-şi găsească cuvintele pentru a-i relata amintirile.

– Am fost răpită, Amarillo. Cînd eram foarte mică. Nu sînt sigură cît de mică. Poate că aveam

doi ani, doi ani şi jumătate.

El tresări uluit, apoi îşi încruntă sprîncenele nedumerit.

– Nico nu mi-a pomenit niciodată de vreo răpire. Şi nici tatăl tău sau Elena. Cred că cel puţin unul dintre ei ar fi trebuit să pomenească în treacăt, de-a lungul timpului, despre ceva atît de grav ca o răpire în familie.

Ea ridică din umeri.

– N-au vorbit nici cu mine despre asta. Nu ştiu de ce n-au făcut-o. Poate că au încercat să mă cruţe. Probabil că a fost ceva foarte dureros şi pentru ei. Poate că s-au gîndit că ar fi mai bine dacă nu-mi voi aminti. Vezi tu, eu *uitasem* complet despre asta.

El îşi încleştă maxilarele.

– Mai mult ca sigur că acest lucru a fost atît de traumatizant pentru tine, încît ai suferit un fel de amnezie selectivă faţă de acest eveniment, chiar la acea vîrstă, *mai ales* pentru că erai foarte mică. Am întîlnit şi eu de vreo două-trei ori asemenea cazuri cînd lucram în poliţie. Anumite persoane pur şi simplu uită tot. În felul acesta, memoria se apără.

– Da, dar eu acum mi-am amintit totul. Omul acela a venit şi m-a luat din pat din camera mea.

Aveam o cămăşuţă de noapte şi doica mea i-a spus să mă învelească într-o pătură, dar cred că pătura s-a pierdut pe undeva pe drum după aceea.

– Doica ta îl cunoştea? A participat şi ea la răpire?

– Da, îl cunoştea. Cred că era îndrăgostită de el. Îi auzeam vorbind foarte mult. Ea îl numea „băiatul ei cu păr de aur". Era mai tînăr decît ea. Oricum nu ştiu unde m-a dus sau cît timp m-a ţinut acolo. Dar indiferent unde am stat cred că m-a ţinut închisă într-o debara.

Amarillo scoase o înjurătură, dar ea continuă:

– Era o saltea pe jos, dar era întotdeauna întuneric. Şi pe măsură ce treceau zilele, eu pierdusem noţiunea timpului, cred că, în mod normal, m-am murdărit. Mi-amintesc cît de furios era pe mine şi cît de frică mi-era. Şi cît de mult plîngeam.

El o apucă de mînă.

– Nu pot îndura să ştiu că ai trecut prin asta. Pur şi simplu simt că mi se rupe inima.

Ea îl privi şi-i zîmbi tremurător. Şi uitîndu-se la ea se gîndi că era cel mai frumos zîmbet pe care-l văzuse vreodată.

– Dar acum sînt bine. E ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un coşmar care a durat zile întregi. Nu pot

să-ţi spun cît mă simt de uşurată. Indiferent cît de frumos era zîmbetul ei, el nu se simţi în stare să-i răspundă la fel. Ea deja îşi retrăise drama. A lui abia începea.

– Deci bănuiesc că visele te-au făcut să-ţi reaminteşti. Dar ceea ce nu înţeleg este ce anume a provocat aceste vise? Ce anume a determinat revenirea acestor amintiri?

– Breckinridge!

– Ce? El e cel care te-a răpit?

– Nu, nu. A fost din cauza cuvintelor pe care le-a folosit atît la telefon, cît şi în biletul pe care mi l-a trimis. Acum ştiu că nu încerca decît să mă facă să rămîn acasă, dar, fără să vrea, a ales nişte cuvinte care mi-au provocat aceste amintiri.

Ascultă-mă, că altfel am să te fac eu să mă asculţi. Acestea erau cuvintele pe care mi le spunea mereu omul acela. Apoi *fii fetiţă cuminte! Ar trebui să stai acasă. N-ar trebui să ieşi.* Acestea erau cuvintele pe care le folosea doica mea pentru ca să-l potolească să nu se mai enerveze pe mine, dar n-avea succes. Presupun că, în felul ei, mă iubea, dar pe el îl iubea mai mult.

El o strînse şi mai tare de mînă.

– Sper că a plătit pentru ceea ce ţi s-a întîmplat.

– Oh, da. El a omorît-o. Cred că tata, în cele din urmă, i-a satisfăcut toate cererile, pentru că îmi amintesc că într-o noapte m-a scos din debara şi apoi eram într-un parc sau ceva asemănător. Era întuneric şi doica mea era acolo. El m-a pus pe iarbă şi-mi aduc aminte cît de udă şi rece era, şi cît de tare se certau el şi cu doica mea. Voia să fugă cu el atunci. Dar el voia ca ea să se întoarcă acasă şi să aştepte pînă cînd ar fi trecut o anumită perioadă de timp şi abia după aceea să-l urmeze. Nu cred că ea avea încredere în el, oricît de mult îl iubea. În cele din urmă, cred că a fost de acord să o ia cu el. Ea s-a aplecat să mă sărute de rămas-bun şi apoi a căzut lîngă mine. Acum, cînd mă gîndesc, îmi dau seama ce s-a întîmplat. El i-a pus cuţitul în gît şi a încercat să-i taie beregata, dar ea a început să se lupte. Se pare că a reuşit să-i taie gîtul, dar nu cît s-o omoare, pentru că, în final, a împuşcat-o. Explozia a fost atît de puternică! Atunci cred că nu mai plîngeam. Tot ce-mi amintesc sînt picăturile de sînge din jurul gîtului ei ca un colier de rubine.

Se scutură înfricoşată.

– Dumnezeule, prin ce grozăvie a trecut sărmana.

– Dar grozăvia prin care ai trecut tu din cauza

ei? exclamă el. Nici un copil n-ar trebui să treacă prin aşa ceva.

Ea încuviinţă.

– Explozia bombei mi-a reamintit de împuşcătură, pietrele roşii de sîngele din jurul gîtului ei.

– Ce s-a întîmplat mai departe?

– Mi-aduc aminte că poliţia l-a prins pe individ, iar alţi poliţişti m-au găsit pe mine. Am fost după aceea în spital. Mi-l amintesc pe tata că mă vizita acolo, dar mama n-a venit niciodată. Era bolnavă pe vremea aceea şi acum îmi dau seama că trebuie să fi murit cît timp am fost eu în spital.

– Dumnezeule, Angelica! Ştiam că mama ta a murit cînd tu erai foarte mică, dar nu mi-am dat seama...

– Nici eu! şopti ea uimită. Nu mi-am dat seama pînă acum.

– Nu e de mirare că mintea ta a refuzat să-şi amintească aceste lucruri pînă acum. Ai suferit două mari traume în acelaşi timp şi erai doar un copilaş de cîţiva anişori.

– Mi-aduc aminte cînd am ieşit din spital că am mers acasă la Elena. Tata, Nico şi Elena erau acolo şi practic m-au copleşit cu dragostea şi atenţia lor. Eram fericită, dar nu le-am mai văzut niciodată pe doica sau pe mama mea şi niciodată

pînă acum nu am făcut această legătură în mintea mea. Nu-i aşa că e ciudat?

– Ceea ce e ciudat, ca să nu spun remarcabil, e că ai reuşit să treci prin toate astea şi să rămîi normală.

Ea rîse încet.

– Ei bine, n-aş spune chiar normală.

Se opri o clipă.

– Cred că mîine ar trebui să ne întoarcem la Boston. Vreau să-l văd pe tata şi vreau să-l sun şi pe Nico.

– Dacă vrei, putem pleca la Boston chiar acum. Aşa ai să-l poţi vedea pe tatăl tău chiar în seara asta.

Ea zîmbi simţind o asemenea uşurare, dragoste şi bucurie, încît credea că o să explodeze.

– Avem de mers la un bal.

– La naiba cu balul!

– Dar acesta este un bal foarte deosebit.

El vru să obiecteze din nou, dar ea se opri. Zile în şir fusese atît de tensionat din cauza îngrijorării şi a spaimei faţă de ea, încît aproape că nu-şi dăduse seama de ceea ce vedea chiar în faţa ochilor; ea, categoric, strălucea de fericire.

– Un bal deosebit? Cum de-am putut să uit? Doar are loc în sala de bal de la SwanSea. Cea

plină de căldură şi fericire.

– Aşa este. Şi va fi pentru prima oară cînd ne vom afla împreună în public. E perfect că asta se va întîmpla aici, în sala de bal.

El simţi cum începe să se relaxeze încet-încet.

– Atunci facem aşa. Şi din moment ce mergem împreună, înseamnă că nu voi fi nevoit să te văd cum flirtezi cu prietenul tău.

– Iar eu nu va trebui să văd cum vreo superbă blondă sau roşcată încearcă să te atragă în mrejele ei.

El clătină din cap.

– Nici una dintre ele nu m-a atras vreodată în mrejele ei.

Ea îşi şterse ultimele lacrimi, îl luă de gît şi-i spuse pe cel mai fermecător ton:

– Atunci vino la bal cu mine, domnule Smith şi dă-mi voie să te atrag în mrejele mele.

– S-a făcut, domnişoară DiFrenza. Dar mai tîrziu. Fruntea ei se încruntă uşor.

– Cît de tîrziu?

– Atît cît trebuie să-mi scot hainele, să te dezbrac, să fac dragoste cu tine şi apoi să ne îmbrăcăm iar.

– Oh!

Toomai voia să o sărute cînd ea îl opri.

– Sînt două lucruri pe care vreau să ţi le spun.

– Sper să fie importante.

Ea zîmbi, auzindu-i tonul necăjit; era nemaipomenit de fericită.

– Sînt.

– Bine. Care-i primul?

– Primul este că am simţit nevoia să reuşesc să scap *singură* de demonii aceia care-mi bîntuiau visele; credeam că sînt singura care o pot face. Dar m-am înşelat. În cele din urmă mi-am amintit totul şi am reuşit să scap de coşmaruri. Dar nici o clipă, absolut deloc, n-am făcut *nimic* singură. Tu ai fost lîngă mine tot timpul, încurajîndu-mă şi iubindu-mă, Amarillo. N-aş fi reuşit fără tine.

El înghiţi cu greu nodul ce i se pusese brusc în gît.

– Şi al doilea?

– Al doilea? Al doilea este cel mai important. Al doilea este acesta: te iubesc, Amarillo! Te iubesc mai mult decît îţi pot spune prin cuvinte.

– Atunci arată-mi, spuse el cu un geamăt înăbuşit.

La SwanSea era sărbătoare. Totul era liniştit în interiorul casei. Lumini străluceau la toate ferestrele, făcînd să semene de departe ca un far. Acordurile muzicii răsuna în sala de bal, răspîndindu-se în întreaga casă şi în inimile oamenilor, făcîndu-i pe toţi să rîdă şi să se simtă fericiţi.

Iar cînd luminile de la etajul al patrulea se stinseră pentru o vreme, noaptea şi clădirea răspîndiră în jur şi mai multă bucurie, sărbătorind viaţa şi dragostea laolaltă.

Sfîrşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ“

1.	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	5000
2.	ŞI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	5900
3.	DE PARTEA CEALALTĂ A MIEZULUI NOPŢII	Sidney Sheldon	5900
4.	AMINTIRI DE LA MIEZUL NOPŢII	Sidney Sheldon	4500
5.	STĂPÎNĂ PE SITUAŢIE	Sidney Sheldon	5900
6.	LEGĂTURI DE SÎNGE	Sidney Sheldon	5900
7.	MAGNAŢII	Susan Crosland	6900
8.	PASĂREA CROCODIL	Ruth Rendell	6500
9.	IMAGINEA DIN OGLINDĂ	Sandra Brown	5900
10.	MĂTASE FRANŢUZEASCĂ	Sandra Brown	5900
11.	O TOAMNĂ ÎNCÎNTĂTOARE	Fayrene Preston	4500
12.	STRĂINA	Terry Lawrence	4500
13.	EDEN PASS	Sandra Brown	5900
14.	INTERVIUL	Sandra Brown	4950
15.	DANSUL NOPŢII	Linda Cajio	2900
16.	DRAGOSTE DUBLĂ	Francine Pascal	2157
17.	AMĂGIRILE IUBIRII	Danielle Steel	5000
18.	PRIMA NĂSCUTĂ	Doris Mortman	8200
19.	VEDETA	Kate Coscarelli	3000
20.	FECIOARA PLOII	Suzanne Forster	2900
21.	PEACH	Elizabeth Adler	5900
22.	PĂCATUL	Josephine Hart	1500
23.	SÎNGELE MONSTRULUI	R.L. Stine	1500
24.	PASIUNI SECRETE	Erlça Spindler	4500
25.	AMANTA	Jackie Collins	2451
26.	RIVALITATE	Deborah Smith	4500
27.	TEAMĂ DE ZBOR	Erica Jong	5500
28.	JUSTIŢIA ESTE O FEMEIE	Catherine Cookson	4950
29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2750
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8200
31.	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	4900
32.	ÎNGERUL	Barbara T. Bradford	5900
33.	DIMINEAŢĂ, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5500
34.	SURORI IUBITOARE	Eileen Goudge	4900
35.	CURTÎND-O PE SUSAN	Theresa Gladden	3900
36.	NĂSCUTĂ ÎN RUŞINE	Nora Roberts	6400
37.	MULT PREA CELEBRE	Joan Collins	4700
38.	ÎNTOARCEREA LA EDEN	Rosalind Miles	6200
39.	EXCLUSIV	Sandra Brown	7900
40.	ÎN ORICE ZI DE JOI	Peggy Webb	4500